APOLZAN Dan Nicolae,
SINESCU Valentin, TOMA Răzvan,
FRĂȚILĂ Răzvan, ROTARU Răzvan Ionuț

•

MANUAL DE CULTURĂ FOTBALISTICĂ

SUPORT DE CURS PENTRU LICENȚELE UEFA

VOLUMUL I

APOLZAN Dan Nicolae
SINESCU Valentin, TOMA Răzvan
FRĂȚILĂ Răzvan, ROTARU Răzvan Ionuț

Manual de cultură fotbalistică

suport de curs pentru licenţele UEFA

volumul I

Editura
TANA

Coperta: Fostul *Stadionul Republica*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Manual de cultură fotbalistică : suport de curs pentru licenţele UEFA /
Apolzan Dan Nicolae, Sinescu Valentin, Toma Răzvan, Frăţilă Răzvan, Rotaru Răzvan Ionuţ - Muşăteşti : Editura Tana, 2019
Conţine bibliografie
2 vol
ISBN 978-606-9019-08-5
vol. 1 - ISBN 978-9016-09-2

I. Apolzan, Dan
II. Sinescu, Valentin
III. Toma, Răzvan
IV. Frăţilă, Răzvan
V. Rotaru, Răzvan Ionuţ

796.332

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE

Această carte se adresează, în primul rând, celor care doresc să devină antrenori, şi celor care trec prin etapele cursurilor de licenţe din cadrul Şcolii Federale de Antrenori. Vorbim de licenţele UEFA C, UEFA B, UEFA A, UEFA A-Elită Juniori, de UEFA A-Portari, UEFA B-Feminin, UEFA B-Futsal şi, evident, de licenţa UEFA Pro.

Întotdeauna mi-am dorit ca Şcoala Federală de Antrenori, să aibă în bibliotecă o asemenea carte! Nu putem vorbi despre viitor, dacă nu ne cunoaştem trecutul! Să ne cunoaştem mai bine marii jucători (am avut destui!), dar şi marii antrenori!

Să vorbim şi despre cum a apărut fotbalul în lume, dar şi pe meleagurile noastre! Să nu uităm marile rezultate ale echipei naţionale, şi să ne aducem cu mândrie aminte de Campionatul Mondial din SUA 1994, când România a fost la un pas de o semifinală istorică!

Această carte este un început de drum. Perioada la care se referă priveşte începuturile fotbalului până în zilele noastre. Referitor la jucători şi antrenori români, datele vin până în anii 1990 şi chiar mai încoace. În viitorul apropiat, în volumul 2, pe care îl revizuim şi adăugim (nu suntem perfecţi, e posibil să fi „scăpat“

anumite nume), vom ataca şi alte repere: jucători şi antrenori de talie mondială, campioane mondiale, europene şi de pe alte continente, echipe cunoscute în România, conducători renumiți la noi în țară, fotbalul feminin în lume, dar şi la noi, mai ales ca istoric, ținând cont de numărul tot mai mare de practicante. Se doreşte ca până în anul 2022, fotbalul feminin să ocupe locul 1 în România la nivelul fetelor, vorbind de jocuri de echipă! De asemenea, ne vom referi la jucătorii care au „agățat" ghetele în cui de curând şi vom aduce în premieră numele unor formatori imenşi la nivelul copiilor şi juniorilor: Fabian, Petre Mihai – Steaua, Ştirbei, Gorgorin – Progresul, Morarascu, Stoisor, Jurcă – Sportul Studențesc, Timar, Varga – Dinamo, Leonte Ianovschi, Mihai Ianovschi – F. C. Argeş, Zamfir, Garlesteanu – U. Craiova, Patrascu – Corvinul Hunedoara, Bukosi – Farul Constanța etc. (am enumerat doar câteva nume). Vom face astfel o reparație morală, față de aceşti minunați şlefuitori de talente, al căror nume şi activitate vor fi pomenite într-o carte! De asemenea, aşteptăm propuneri de la voi, suntem deschişi, în condițiile în care criteriile sunt foarte diversificate.

Şi aşa cum am mai spus, cu cât ne cunoaştem mai bine trecutul, cu atât ne putem pregăti mai bine viitorul!

Dan APOLZAN
Director Şcoala Federală de Antrenori

CAPITOLUL 1.
ISTORIA FOTBALULUI ÎN LUME

Fotbalul este cu siguranță cel mai vechi sport din lume. Poate doar atletismul rivalizează cu el, olimpiadele antice sau cursa soldatului de la Marathon din anul 490 i.e.n, cel care a adus Atenei vestea înfrângerii perşilor, stau mărturie în ceea ce numim trecerea timpului.

În cartea autorilor **Chiriac Manuşaride** şi **Chevorc Ghemigean** *„Aproape totul despre fotbal"* se vorbeşte despre existența sferei din cele mai vechi timpuri. *„Cunoscând sfera, omul, ființă superioară a universului, cu magnifica sa imaginație a știut să o folosească, inclusiv sub forma de mijloc de fortificare fizică, în multiplele jocuri pe care le-a creat și practicat, cu ajutorul ei, de-a lungul vremii"*.

Populațiile primitive foloseau sfera ca mijloc al pregătirii fizice. În vechile codice ale aztecilor, zeul luminii şi al întunericului sunt prezentați jucându-se cu o minge (stăpânii mexicani priveau la miezul nopții constelația Carului Mare, considerată terenul de joc al stelelor!).

Populația Maya din sudul Mexicului, Guatemala, Honduras, El Salvador, practica un joc în care mingea era lovită cu posteriorul corpului şi trebuia trecută printr-un inel aflat la înălțimea de 4 metri. Negrii din Africa jucau „*tephu*" (tribul Bakuha), ceva asemănător cu hocheiul pe iarbă de azi. În Oceania (Polinezia,

Micronezia, Insulele Caroline) se folosea o minge din nucă de cocos sau din bășică de cangur umplută cu fân! În Asia, mingile pentru diversele jocuri erau făcute din piele de ren umplută cu iarbă, mușchi, licheni!

În Groenlanda și Alaska jocul cu mingea se numea *„Aqsaqtuk"*. Se utiliza o minge mare, iar scopul era acela de a o îndepărta cât mai departe de propia poartă (nu se specifică dimensiunile porților), dar știm că se aflau la sute de metri depărtare una de alta.

Ceea ce trebuie reținut este faptul că jocul cu mingea avea ca obiectiv activitatea spirituală a popoarelor primitive, dar și fortificarea organismului pentru vânătoare, război și, nu în cele din urmă, pentru întrecere și relaxare!

La popoarele antice jocurile cu mingea erau mult mai numeroase, devenind chiar jocuri sportive! Perșii aveau un sistem de educație fizică complex, scopul acestuia fiind pregătirea pentru vânătoare și război! De atunci se acordau premii învingătorilor! Tot la ei se disputa un joc cu mingea, combatanții evoluând călare!

În Egipt mingile aveau un diametru de circa 10 cm, formate din jumătăți de sferă, umplute cu stuf tocat mărunt și cusute apoi cu mare pricepere.

În anul 850 i.e.n. grecii practicau patru jocuri cu o minge de diferite dimensiuni: episkiros, aporaxis, femindes și urania. Homer în „*Odissea*" face referiri la urania, descriindu-l foarte bine.

Între anii 700-400 i.e.n. jocul cu mingea era distracția preferată la **curtea imperială a Japoniei.**

În China, sub dinastía împăraților Han (acum 2000 de ani), jocul cu mingea nu lipsea. Exista și un manual de pregătire militară, iar „*Tsuh-Kuh*" era jocul cu mingea descris în acesta ca un spectacol, având reguli foarte stricte! Acest joc avea loc în fața palatului regal, acolo unde se înfigeau două prăjini de bambus, legate între ele cu o plasă de mătase, care la mijloc avea o deschizătură. Mingea era din piele umplută cu pene și păr, iar două

echipe încercau să o introducă prin această deschizătură. Era nevoie de abilitate şi de o oarecare pregătire.

Japonezii practicau în secolul 5 un joc numit *„kemari“*: 8 jucători îşi pasau mingea între ei până ajungeau în terenul de ţintă advers, reprezentat de un copac (un pin, o salcie, un cireş). Jocul nu avea caracter de întrecere, nu exista lupta pentru minge, spaţiul era mic, iar aceasta nu avea voie să atingă pământul!

În Grecia Antică se practicau variate jocuri cu mingea în gimnazii, palestre şi stadioane.

Gimnaziul era locul principal în care se desfăşura educaţia fizică şi principalele întreceri. Gimnaziul dispunea de un personal tehnic, didactic şi administrativ numeros. Toate aveau denumiri proprii, spre exemplu maestrul jocului cu mingea se numea *„sphaeristichos“*. El supraveghea învăţarea şi modul cum se desfăşurau aceste jocuri. Mingea era jucată în mai multe moduri: era aruncată cu braţul, lovită cu palma, pumnul sau piciorul.

Palestra era un spaţiu pătrat, împrejmuit cu zid, având o curte descoperită presărată cu nisip foarte fin. Din această curte se intra în mai multe săli cu diferite destinaţii: *„exedra“* – unde rectorii şi filosofii convorbeau cu auditoriul, *„ephebeum“* – sala destinată luptelor, *„coryceum“* – era destinată jocurilor cu mingea. Mai erau *„alipterium“* – camera de ungere a atleţilor, *„loutron“* – baia de apă rece sau *„laconicum“* – camera de băi calde şi masaje.

Stadionul era construit în formă eliptică, avea o arenă centrală şi spaţii libere pentru tragerea cu arcul, aruncarea suliţei etc.

Pasiunea grecilor pentru exerciţiile şi jocurile sportive concorda cu temperamentul acestora: ambiţioşi, orgolioşi şi sensibili la onoruri.

În Roma Antică exerciţiile atletice se practicau în campaniile lor de cucerire şi cuprindeau alergarea, marşul, călăria, săriturile, înotul, scrima etc. Romanii au împrumutat jocul cu mingea de la greci, terenurile pe care se desfăşurau jocurile având la început denumirea grecească *„sphaeristerium“*! Mingea era făcută din stofă

sau piele, asamblată prin cusături şi umplută cu păr sau umflată cu aer.

În *„Fotbal. Tehnica jocului. O altă abordare"* autor Dan Apolzan, citez: *„jocul Harpastum (pe la 400-500 i.e.n) îl practicau militarii romani. Două tabere se înfruntau pe un câmp, căutând să intre în posesia mingii pentru a o conduce dincolo de o linie trasată în terenul adversarilor. Jucătorii erau împărțiți în atacanți și apărători, separarea acestora ținând cont de vârstă: cei tineri mai fricoşi şi mai puțin experimentați alcătuiau atacul, apărarea fiind alcătuită din veterani. Fiecare jucător avea dreptul să primească doar o dată mingea, dacă nu, ea trebuia cedată adversarilor. Jocul se disputa, de obicei, pe Câmpul lui Marte, aflat pe malul Tibrului. Terenul era împărțit printr-o linie aflată la mijlocul lui. La capete exista câte o „linie de gol", care trebuia depășită cu mingea de către echipa adversă. În acest mod se obținea un punct. Harpastum era practic o luptă între cei care atacau și încercau să doboare un punct întărit, respectiv, apărarea. Era un joc de mare cinste şi onoare, constituind o foarte bună pregătire militară, făcându-i pe soldați mai puternici și mai armonioşi. Se făceau chiar și antrenamente sub conducerea unor „maeștri". Astfel, odată cu armatele lui Caius Iulius Caesar, Harpastum ajunge și în ținuturile ocupate de romani: Italia, Franța, Spania, Anglia".*

În Evul Mediu, educaţia fizică merge pe două direcţii: cele ale claselor dominante care conform poziţiei şi aspiraţiilor lor dezvoltă cavalerismul (celebrele turniruri) şi cea a maselor populare fundamentată pe vechi obiceiuri privind diversitatea practicării jocurilor sportive, un loc prim fiind jocul cu mingea.

Documente existente în Italia atestă că pe la 1300 se practica *„giuoco del calcio",* care mai apoi a fost adoptat şi în Franța. Studiile vremii au arătat că jocul s-a dezvoltat și a luat o amplare mare și în perioada Renaşterii (sec.14-16), cel mai reprezentativ fiind cel practicat la Florența. În oraşul familiei De Medici, pe terenurile aflate afară din oraş sau în piața catedralei Santa Croce, în luna ianuarie când era carnavalul, se organizau partide de *„calcio".* Spre exemplu, în 1575, când prin Florența a trecut Henric al III-lea, rege al Franței, s-a organizat o partidă de *„calcio"* unde au evo-

luat personaje importante ale vremii: Giulio şi Alessandro Medici, Maffeo Barberini care avea să ocupe mai târziu scaunul pontifical, Cosimo I, duce de Toscana, sau Lorenzo duce de Urbino!

Numărul de jucători este de 27 de echipă, cu sarcini foarte precise: 15 înaintaşi şi alergători, 4 mijlocaşi, 5 dătători spre înainte şi 3 dătători înapoi! Terenul de joc avea circa 100/30 m, fiind presărat cu nisip. Ceremonii grandioase precedau jocurile şi mulţi spectatori asistau la ele!

În Franţa Evului Mediu, jocul cu mingea devenise extrem de popular: denumiri ca *„balle“, „barette“, „etoffe“* sau *„choule“* erau uzitate în diverse regiuni. Cel mai răspândit joc era *„jeu de paume“* în care mingea se lovea cu mâna, dar şi *„la soule“* avea destui adepţi (mingea era destul de mare, neputând fi cuprinsă cu o singură mână).

În Anglia, când romanii au ocupat Britania, au adus cu ei si Harpastumul, încurajând astfel pregătirea pentru război. Dar jocul pe care l-au adoptat englezii a fost *„la soule“,* influenţaţi de cultura normanzilor. Jocul avea loc cu prilejul sărbătorilor religioase gen *„marţea spovedaniei“.*

În 1175, *Wiliam Fitzstephen* un călugăr din Canterbury, scrie despre uciderea lui Thomas Becket (arhiepiscop de Canterbury) la care asistase, evocând mai apoi şi viaţa acestuia. Fitzstephen *„descrie cu lux de amănunte viaţa londonezilor în timpul domniei lui Henric al II-lea. Într-un pasaj al cărţii, autorul se refera la faimosul joc cu mingea care se disputa în marţea dinaintea paştelui (shrove tuesday). În aceea vreme jocul devenise «faimos», era deja împământenit şi foarte cunoscut“* (Chiriac Manuşaride şi Chevorc Ghemigian – *Aproape total despre fotbal*, Editura Sport-Turism, 1983). Fără să-i menţioneze numele, Fitzstephen scrie că *„participanţii erau studenţii şi ucenicii oraşului, care după masa de seară îl jucau, fiecare echipă având propria minge cu care se îndreptau spre un teren în aer liber aflat în afara oraşului. În aceeaşi zi jocul se desfăşura şi în alte localităţi. În joc se foloseau mingi de dimensiuni diferite. Procedeele tehnice erau de o violenţă ieşită din comun, adeseori bi-*

lanțul unei partide încheindu-se cu accidente frecvente, distrugeri de bunuri și chiar pierderi de vieți omenești.“

„Strămoșul“ englez al fotbalului era brutal, iar la practicarea lui participa întreaga populație din două localități vecine. Scopul era acela ca, prin orice mijloace, mingea să fie trimisă în terenul de țintă adversă. Jocul se desfășura și pe străzi, cu înverșunare, mijloacele de atac și apărare fiind extrem de dure. Din acest motiv, a existat și o perioadă când fotbalul a fost interzis: 1307-1327, când Eduard al II-lea a ordonat primarului Londrei să-l oprească să se dispute, atât pe străzi, cât și pe terenuri (cine nu respecta ordonanța dată de primar era pasibil de închisoare). A existat în continuare o perioadă prohibitivă a fotbalului, regi ca Richard al II-lea, Henric al IV-lea, Henric al VI-lea, Henric al VIII-lea, prinții Tudorilor, interzicându-l! Abia pe vremea Stuarților (1603-1649 și 1660-1714), fotbalul a fost repus din nou în drepturi! Chiar dacă puritanismul excesiv s-a declarat împotriva jocului de fotbal, (Philip Stubbs: *„orice exercițiu care se îndepărtează de Dumnezeu, sâmbătă și în orice alta zi, este păcătos și trebuie interzis“)* acesta a străbătut cu temeritate timpul și istoria!

James I și Charles I (1625-1649) au devenit și ei susținători ai jocurilor de duminică. Oliver Cromwell, conducătorul revoluției burgheze din Anglia (1599-1658), a fost și el un pasionat al jocului, practicându-l des în timpul studiilor făcute la Cambridge.

În această perioadă, fotbalul se răspândește tot mai mult în Anglia, Scoția, Irlanda de Nord și Țara Galilor, fiind dus în secolele 16 și 17 în coloniile engleze de peste ocean, mai exact spus în Lumea Nouă!

În Scoția, în perioada de început se practica un joc numit *„scone“*. Echipele erau formate din bărbați căsătoriți care jucau contra celibatarilor. Totul era permis în joc, întâlnindu-se elemente din jocul de rugby actual: mingea se pasa cu mâna și era „culcată“ într-o anumită zonă prestabilită. Celebrul romancier scoțian Walter Scott (1771-1832) era un amator fanatic al jocului de fotbal! El a organizat la 5 decembrie 1815 un joc între o selec-

ționată a sa și una a contelui Home! Jocul a avut loc în pădurea Ettrick și s-a terminat la egalitate, 0-0!

Irlandezul Mattew Concanen, în anul 1720, a scris un poem intitulat *„Meciul de fotbal“* în onoarea fotbaliștilor din Dublin.

Toate vicisitudinile și răutățile abătute asupra fotbalului de-a lungul veacurilor nu au reușit să-l suprime! Dimpotrivă, el a supraviețuit și a devenit o constantă în viața oamenilor!

Epoca modernă

Practicat în cercuri din ce în ce mai largi, fotbalul erupe pur și simplu în Anglia! Profesorii și instructorii din școlile publice și universități sunt mai preocupați de apărarea integrității fizice ai celor pe care îi antrenează. Richard Mulcaster, un mare pedagog din perioada reginei Elisabeta I (1533-1603), director al celor mai mari școli publice din Londra, a fost inițiatorul primei teorii educative înaintate, publicând în 1582 lucrarea *„The Elementary“*. Era adeptul *„exercițiilor ce tind să asigure vrednicia trupească, precum și pe cea intelectual-morală!“* Tot el spunea că jocul trebuie să aibă un număr fix de jucători de fiecare echipă, dar nu a fost luat în seamă (abia 300 de ani mai târziu se va ține cont de ideile lui!).

Pe la 1801, Joseph Strutt denumea noțiunea de fotbal prin aceea că *„mingea era împinsă cu piciorul în loc să fie jucată cu mâinile“*. Tot el spunea că în sate, jocurile aveau loc duminică dimineața, înainte de slujba religioasă, iar la Londra aveau loc după-amiaza.

Anul 1823 devine unul de cotitură, denumit și *„marea schismă“*. Un elev al școlii din Rugby, William Webb Ellis, „încalcă regulile jocului și sarcinile postului său în echipă (fundaș), prinde mingea în mâini și pornește rapid spre poarta adversă, reușind împotriva opoziției celorlalți să strabată tot terenul și să marcheze! Gluma lui a dat naștere la două sporturi diferite: **fotbal** – care nu utilizează mâinile și **rugby** – în care se folosesc mâinile. W.W. Ellis a rămas

în posteritate ca autor al marii desprinderi fotbal-rugby!“ Dan Apolzan – *„Fotbal. Tehnica jocului. O altă abordare“*, Bucureşti, 2013.

Spre mijlocul secolului 18 încep să se desfăşoare jocurile între şcoli şi chiar între localităţi. Problema mare care apărea era legată de faptul că existau diferenţe în ceea ce privea regulile de joc. În calea dezvoltării jocului stătea deci un obstacol mare, acela că încă nu erau reguli unice!

Şi totuşi, primul pas spre unificarea regulilor de joc a fost făcut de studenţii de la Cambridge, care în anul 1848 iau iniţiativa şi convoacă o întrunire cu studenţii de la alte universităţi: *Harrow*, *Eton*, *Rugby*, *Winchester* şi *Shrewsbury*. Atunci au fost acceptate primele reguli. Se înfiinţează primele cluburi: în 1855 *„The Sheffield United Cricket and Football Club“*, în 1857 *„Hallam“* (lângă Sheffield), care vor evolua între ele în anul 1862.

ANUL 1863 ESTE UNUL DE RĂSCRUCE ÎN ISTORIA FOTBALULUI!

La 26 octombrie ia naştere prima federaţie de fotbal din lume: *The Football Associatioan* (FA), care adoptă un regulament propriu de joc. La această întâlnire istorică care a avut loc la Londra, au participat cluburi precum Forest din Essex, Crystal Palace – Kensington, Barnes, Charterhouse, Departamentul de Război şi Blackheath. S-a renunţat la două reguli importante: *„un jucător are dreptul să alerge cu mingea în mâini către poarta adversă dacă o prinde în mod corect“* şi *„dacă un jucător aleargă cu mingea în mână spre poarta adversă, orice jucător al echipei adverse poate să-l atace, să-l ţină, să-l lovească sau să-i smulgă mingea“! Scoţând aceste 2 reguli, a apărut ceea ce se numea pe atunci „fotbal-asociaţie“!*

Anul 1871 aduce un eveniment de mare importanţă pentru fotbal: se organizează prima competiţie de regularitate numită *„Challenge Cup“,* cupa care va deveni tradiţională în Anglia. Prima ediţie a cupei a avut la start un număr de 15 echipe. Cupa este considerată de către jucători, antrenori şi conducători, cel mai im-

portant trofeu din Anglia, iar ziua finalei este o sărbătoare a fotbalului englez!

Jocul de fotbal devine universal!

Prin organizarea în 1870 şi 1871 a partidelor dintre Anglia şi Scoţia, putem spune că fotbalul se universalizează! La 20 iulie 1885 se legiferează profesionismul în fotbal, jucătorii fiind plătiţi pentru a se antrena şi a juca fotbal!

Fotbalul are o evoluţie spectaculoasă în continuare! Spre sfârşitul secolului 19 se îmbunătăţesc şi mai mult regulile de joc: se foloseşte bara transversală în locul frânghiei, se introduc loviturile libere pentru a preveni jocul brutal şi cel incorect, apare regula schimbării terenurilor de joc la pauză şi un după înscrierea unui gol etc.

În 1888 se instituie şi *„Liga de Fotbal Engleză“*, având la start 12 echipe printre care Aston Villa, Blackburn Rovers, Burnley, Derby County, West Bromwich Albion, Stoke, Preston North End etc. Această primă ediţie, în care s-a jucat fiecare cu fiecare, a fost câştigată de Preston North End, care a câştigat toate meciurile disputate!

Abordând şi prezenţa spectatorilor, înţelegem mai bine popularitatea în permanentă creştere a fotbalului. În 1872 la finala Cupei Angliei au asistat 2.000 de spectatori, iar în 1885 la un joc Blackburn Rovers-Queen'S Park Rangers au venit 12.000! În 1889, la Manchester au asistat 45.000 de spectatori la un joc disputat între Wolverhampton Wanderers şi Everton. Ce să mai spunem de finala din 1901 dintre Tottenham Hotspur şi Sheffield United, când a fost înregistrată o cifră ameţitoare: 110.820 spectatori!

Nu trebuie omis şi faptul că la Londra, în 1898, se disputa primul meci între două echipe de femei, sub supravegherea poliţiei şi evident cu o asistenţă numeroasă, mai ales masculină!

Această amploare duce şi la dezvoltarea schimburilor internaţionale, apar federaţii noi: Scoţia – 1873, Ţara Galilor – 1876,

Olanda şi Danemarca – 1893, Elveţia – 1895, Italia – 1898, Germania şi Uruguay – 1900, Ungaria – 1901, Suedia – 1904, Spania – 1913, Portugalia şi Brazilia – 1914, Egipt – 1921, Mexic – 1927 etc.. Vorbim practic de o universalizare a jocului. Apare FIFA în 1904 (Federaţia Internaţională de Fotbal Asociaţie) care a avut două obiective principale: să unifice regulile de joc care variau de la o ţară la alta într-o formă uniformă şi să pornească o competiţie mondială pentru echipele naţionale. Englezii, care iniţial nu se aflau între membri fondatori FIFA, chiar dacă erau inventatorii fotbalului, au cerut afilierea la acest organism internaţional în anul 1905!

În 1929, FIFA avea 44 de federaţii în subordine, în anul 1954 avea 50, în 1982 avea peste 150, în prezent numărul acestora fiind în continuă creştere!

Cred că este necesar să arăt ce a însemnat fotbalul în secolul 20 şi ce impact a avut pe plan mondial!

În 1906 Italia debutează pe plan internaţional, învinge Franţa cu 6-2, dar pierde în faţa Ungariei cu 6-1.

În anul 1912, la Stockholm, Anglia cucereşte titlul olimpic învingând în finală Danemarca cu 4-2.

În anul 1913 se dispută primul joc inter-ţări în Asia, Filipine învinge China cu 2-1.

În anul 1921 Jules Rimet (Franţa) este ales preşedinte FIFA.

La 28 aprilie 1923 s-a inaugurat vechiul stadion Wembley, în primăvara lui 2000 el fiind dărâmat şi construit pe structuri moderne de beton (vechiul Wembley era acoperit şi era construit pe structuri de lemn)!

În 1926 Ungaria legiferează profesionismul. În 1928 la turneul olimpic de fotbal participă 17 ţări, Uruguay fiind declarată învingătoare în faţa Argentinei după 2 jocuri: 1-1 şi 2-1! După egalitatea din primul joc, finala s-a rejucat conform regulamentelor de la acea vreme.

În **1930** se joacă prima ediţie de Campionat Mondial, la Montevideo, in Uruguay! Au participat 13 echipe, *România fiind prima ţară înscrisă.* A câştigat Uruguay care a învins în finală Argentina

cu 4-2. Succesul a fost imens, la finală asistând peste 90.000 de spectatori!

În anul 1932 Congresul FIFA de la Stockholm hotărește ca viitoarele Campionate Mondiale să se desfășoare din 4 în 4 ani.

În 1934, Campionatul Mondial se desfășoară în Italia, câștigătoare fiind echipa gazdă care s-a impus în fața Cehoslovaciei cu scorul final de 2-1. Tot Italia va câștiga și titlul olimpic în 1936, la Berlin, competiție desfășurată sub semnul fascismului și al ascensiunii lui Hitler!

În anul 1937 se stabilește în Anglia un record în ceea ce privește numărul de spectatori: 149.547 la jocul dintre Scoția și Anglia, scor 3-1!

În anul 1938, Franța găzduiește a 3-a ediție a Campionatului Mondial, în finală Italia câștigă cu 3-1 în fața Ungariei. În același an, la Londra, cu prilejul aniversării a 75 de ani de la crearea Federației Engleze de Fotbal, Anglia învinge cu 3-0 restul Europei.

În anul 1947 se desfășoară primul Campionat Continental al Americii de Nord, Mexic câștigând trofeul după 5-0 cu SUA și 3-1 cu Cuba.

În anul 1948 are loc și prima ediție pentru juniori, organizată și câștigată de Anglia. Tot în acest an se permite ca ghetele de fotbal să aibă crampoane cu șurub, iar la Jocurile Olimpice de la Londra (1948) se înregistrează un rezultat incredibil pentru acea vreme: Luxemburg învinge Anglia cu scorul de 5-3!!!

Legat de fotbal, în anul 1949 are loc și prima tragedie aviatică la Superga în Italia, când echipa A.C. Torino pierde 18 jucători în accident.

După o întrerupere de 12 ani, din cauza războiului și a consecințelor acestuia, Mondialul se reia în 1950 în Brazilia, cu 16 echipe participante. Este inaugurat stadionul Maracana, dar Brazilia, mare favorită, pierde finala în fața Uruguay-ului cu 1-0! În această perioadă, de dupa 1950, Ungaria are o serie fantastică de jocuri, pierzând finala C.M. din 1954 în fața Germaniei cu 3-2, după ce

conduseseră cu 2-0! Ungurii au jucat 51 de partide între 1950 şi 1955, câştigând 43, având 7 egale și doar o partidă pierdută!

Totul gravitează în jurul fotbalului: jucători, antrenori, presa, conducători, arbitri! S-a vorbit şi de o partidă a secolului care a avut loc la Londra: Ungaria învinge Anglia cu 6-3, spulberând mitul invincibilității englezilor pe teren propriu! Mitul a durat 90 de ani şi a fost spulberat în doar 90 de minute!

Abia în **1954** ia ființă **UEFA** *(Uniunea Europeană de Fotbal Asociație)*, ca urmare a faptului că 2/3 din jucătorii lumii evoluau în Europa.

Făcând paşi repezi în continuare, în anul 1955, fotbalul dă Europei Cupa Campionilor Europeni. Vor apărea competiții noi: *Cupa Libertadores în America de Sud*, *Cupa Cupelor* şi *Cupa Orașelor Târguri* în Europa. Va debuta şi prima transmisie TV în 1957 cu un meci între Real Madrid CF şi Manchester United, disputat pe Santiago Bernabéu. În anul 1958, avionul care aducea echipa Manchester United de la un meci disputat la Belgrad, se prăbuşeşte la München! Scapă cu viață doar Bobby Charlton şi antrenorul Matt Busby! Tot în acest an, Brazilia câştigă Cupa Mondială în Suedia (în finala 5-2 cu Suedia) lansând pe cel care avea să devină cel mai mare jucător al tuturor timpurilor, respectiv *Edson Arantes Do Nascimento*, supranumit *Pelé*.

În anul 1960 se disputa şi prima ediție a Cupei Africii pe națiuni, câştigătoare fiind naționala Egiptului. Tot în acest an are loc prima ediție a Cupei Libertadores, varianta sud-americană a Cupei Campionilor Europeni.

În anul 1961 preşedinte FIFA va fi ales englezul Stanley Rous.

Chile va organiza Campionatul Mondial în 1962, iar Brazilia va câştiga pentru a 2-a oară trofeul Jules Rimet, după ce învinge cu 2-1 Cehoslovacia în finală.

În anul 1963, la 100 de ani de la înființare, Anglia învinge pe Wembley o echipă a Restului Lumii cu 2-1, iar în acelaşi an Lev

Iaşin, portar în naţionala URSS, va fi desemnat de un juriu internaţional cel mai bun jucător din lume.

Putem vorbi şi de longevitate în fotbal! Stanley Matthews se retrage din liga 1 engleză la vârsta de 50 de ani, fiind decorat de regina Elisabeta a II-a a Angliei, primind şi titlul onorific de Sir! Se pare că nici până astăzi recordul lui nu a fost depăşit!

Campionatul Mondial din 1966 are loc în Anglia, titlul fiind cucerit pentru prima oară de gazde, după o finală dramatică cu RFG, scor 4-2 după prelungiri.

În anul 1968 la Buenos Aires, Argentina, 71 de oameni mor la sfârşitul unui derby între River Plate şi Boca Juniors, călcându-se în picioare într-o busculadă creată la ieşirea din stadion. Tot în 1968, Ungaria devine Campioana Olimpică, învingând în Mexic olimpicii Bulgariei cu 4-1.

În anul 1969 Pelé va înscrie golul său cu numărul 1.000 în toate competiţiile, dintr-o lovitură de la 11 m.

În anul 1970 Brazilia câştigă pentru a 3-a oară consecutiv Cupa Jules Rimet, intrând definitiv în posesia ei. În finală, Brazilia – Italia 4-1.

În anul 1971 românul Ştefan Kovacs este numit antrenor la Ajax Amsterdam, cucerind un an mai târziu Cupa Campionilor Europeni! În finală, Ajax a învins cu 2-0 pe Internazionale Milano. De reţinut că ambele goluri au fost marcate de Johann Cruyff. În acelaşi an, Ajax obţine şi Cupa Intercontinentală după 1-1 şi 3-0 cu Independiente Avellaneda.

Anul 1972 devine un an de răscruce pentru fotbalul feminin! UEFA şi FIFA recunosc oficial fotbalul feminin, deşi până atunci au avut loc două campionate mondiale!

În anul 1973, Ştefan Kovacs mai câştigă încă o dată Cupa Campionilor Europeni cu Ajax, după ce în finală învinge iarăşi o echipa din Italia, respectiv Juventus Torino, scor de 1-0!

La 13 iunie 1973, preşedintele FIFA, Sir Stanley Rous, prezintă noul trofeu al Cupei Mondială. Acesta reprezintă globul pământesc, cântăreşte 5 kg şi este estimat la 50.000 de dolari!

În anul 1974, RFG învinge Olanda cu 2-1 în finala disputată la München. La acest campionat mondial apare o nouă premieră: un jucător din Haiti, Ernst Jean-Joseph, este prins dopat, fiind exclus definitiv din competiție!

Anul 1974 îl aduce la conducerea FIFA pe João Havelange din Brazilia. Compatriotul nostru Ştefan Kovacs îşi încheie contractul cu Ajax şi trece imediat la cârma naționalei Franței. Tot anul 1974 va aduce în prim-plan şi competiția U-21, destinată echipelor naționale şi alcătuită din fotbalişti sub 21 de ani.

În anul 1975, celebrul Pelé, aflat la sfârşit de carieră, semnează un contract imens cu New York Cosmos!

Să nu uităm în acest an celebra fraza a lui *Di Stéfano*, jucător imens al lui Real Madrid CF şi al naționalelor Argentinei şi Spaniei. Cum defineşte acesta o echipă de fotbal? *„O echipă nu înseamnă nici 11 viori şi nici 11 piane; o echipă este o orchestră!"*

Anul 1976 aduce primul Campionat Mondial pentru echipe de juniori. Se desfăşoară în Tunisia, iar în finală URSS învinge Mexicul cu 9-8 după prelungiri şi lovituri de departajare.

Copiindu-l pe Pelé, celebrul capitan al naționalei RFG şi al lui Bayern München, Franz Beckenbauer, va semna la rândul său cu New York Cosmos pe o sumă cu multe zerouri la urmă. Pelé se va retrage din activitate după ce se va organiza un joc între fostele sale echipe: Santos FC (Brazilia) şi New York Cosmos (S.U.A.).

În Argentina se va organiza a 11-a ediție a Cupei Mondiale, gazdele învingând Olanda în finală cu 3-1, în prelungiri. Trebuie menționat că arbitrul român Nicolae Rainea a oficiat la acest campionat mondial ca arbitru de centru!

În 1979 se aprobă mărirea numărului de echipe la 24 pentru participantele la un campionat mondial! În 1980 record de spectatori la un joc Brazilia-U.R.S.S., pe Maracanã, asistă 145.000 de oameni! În anul 1981, marele Pelé primeşte trofeul de *„Campion al Secolului"*, decernat de revista franceză *L'Equipe Magazine*, în

urma unui sondaj mondial la care au participat antrenori celebri, conducători şi jucători!

În 1982, Campionatul Mondial din Spania aduce la start 24 de echipe, Italia devenind campioană mondială după ce s-a calificat din grupă cu 3 rezultate de egalitate! În finală, Italia a dispus de RFG cu scorul de 3-1, Paolo Rossi marcând unul dintre goluri. El a fost şi golgeterul competiției cu 6 goluri marcate pentru echipa lui Enzo Bearzot.

În anul 1983 Michel Platini, jucător la Juventus Torino, obține primul „Balon de Aur" din carieră. Mai târziu va ajunge şi preşedinte UEFA (2007-2015), după ce va renunța la cariera de jucător şi mai apoi cea e antrenor.

Spectatorii devin din ce în ce mai mulți, se organizează în cluburi, însoțesc echipele în diverse deplasări, trăiesc alături de idolii lor momente de bucurie, dar şi de tristete când aceştia pierd! Jucătorii de fotbal devin modele pentru generații întregi! Mapamondul întreg este sub deviza fotbalului! Într-un clasament făcut de italieni în 1984, Juventus avea 870 de cluburi ale suporterilor: Milan 820, iar Torino 350!

În anul 1984 Franța câştigă Campionatul European, golgeter fiind Michel Platini cu 9 goluri înscrise.

La 29 mai 1985, la Bruxelles, pe stadionul Heysel, este suspendată finala Cupei Campionilor Europeni dintre Juventus şi Liverpool din cauza sângeroaselor incidente dintre suporterii englezi şi cei italieni! Mor 39 de oameni, echipele engleze de fotbal fiind excluse pe termen nelimitat din toate competițiile europene! La rejucare, mai târziu cu o săptămână, Juventus se va impune cu 1-0. În urma acestui incident major s-au luat mai multe măsuri: sporirea măsurilor de siguranță, limitarea vânzării numărului de bilete pentru a nu se depăşi numărul de locuri din stadion, grupurile de suporteri să fie separate între ele, de preferință la peluze, poliția să aibă atribuții sporite, căile de acces să fie libere etc.

CAPITOLUL 2.
ISTORIA FOTBALULUI ÎN ROMÂNIA

Sunt foarte multe versiuni legate de apariția fotbalului în țara noastră. Unele sunt legende, altele au fost apariții în presă, altele sunt rodul imaginației unor foști jucători care au dorit să iasă în prim-plan ca inițiatori ai apariției fotbalului în țara noastră!

În istorie rămâne totuşi numele lui *Mario Gebauer*, care fiind student în Elveția, în anul 1895, aduce prima minge de fotbal în România, iar în anul 1896 la Muzeul Geologic se joacă prima partidă de fotbal. Şi totuşi, pe teritoriul actual al României, s-a jucat prima dată fotbal în zona Banatului şi a Transilvaniei, care pe atunci aparţineau de Imperiul Austro-Ungar. Anul 1890 este luat ca reper, când doctorul-dentist Iuliu Weiner, aduce din Anglia, unde era la studii, o minge de fotbal, încingând cu prietenii săi din Arad jocuri de plăcere care au prins imediat. Alte surse precizează că în anul 1895, la Cluj, a avut loc un meci demonstrativ de Fotball-Asociație.

În sfârşit, pe 5 iulie 1899, se înființează Societatea de Fotbal din Arad, iar imediat, la o lună, are loc primul joc lângă terenul viran al fabricii de vagoane.

Deci, putem considera anul 1899, ca anul apariției fotbalului organizat în România. În anii 1893, la București și 1898 la Arad, apar primele regulamente aproximative ale noului joc.

La Timișoara, primele meciuri s-au organizat în anul 1897 și se disputau între elevi, pe „Câmpul Târgului“ situat pe calea Aradului!

În anul 1901, în multe orașe din Transilvania începe să se joace fotbal, mai mult sau mai puțin organizat: Oradea, Lugoj, Reșița. În anul 1902 se înființează Fotbal Club Timișoara. În același an la Arad s-a organizat un turneu internațional cu participarea unei echipe din Budapesta.

În București, din surse de presă diferite, în 1904 s-a înființat clubul Olimpia. Alții susțin că abia în 1907 s-a constituit respectiva grupare.

Prima cronică a unui meci de fotbal apare în revista *„Din lumea sporturilor“* nr. 6, la data de 4 decembrie 1907, cu titlul *„Matchul de fotbal de la șosea“*.

1909 a fost un an important pentru organizarea activității fotbalistice de la noi, atunci când s-a înființat *„Asociația cluburilor de foot-ball din România*“, cu un comitet de conducere format din șase membri (trebuie menționat că erau doar trei echipe, fiecare având doi membri în comitet). Echipele erau: Olimpia, F.C. United și F.C. Colentina; primul campionat a fost câștigat de F.C. Colentina.

Tot în 1909, pe 26 octombrie, pe terenul de la „Bolta Rece“, cele 3 cluburi alcătuiesc o selecționată a Bucureștiului care disputa un joc cu echipa Clubului Sportiv Universitar din Cluj, scor 4-5. Ca o revanșă, în 1910 au loc 2 jocuri la Cluj, ambele pierdute de bucureșteni: 2-8 și 2-4.

În **1912** apare F.C. Bukarest, echipă formată din jucători englezi și olandezi, care se alătură grupului de trei, format anterior. Anul 1914 aduce cu el perspectiva și începutul primului război mondial. Deși vremurile erau tulburi, oficialitățile proiectează și construiesc un teren pe soseaua Kiseleff, pe o suprafață de 25 de hectare, cu mai multe terenuri de fotbal și rugby. Acest teren s-a

numit inițial „Stadionul Federațiilor", în perioada comunistă „Parcul Tineretului", iar astăzi acolo se află Federația Română de Rugby și locul unde naționala acestei federații își dispută meciurile internaționale.

În anul **1915**, în Bucureşti existau 12 echipe, împărțite pe grupe valorice (2 grupe de şase), printre ele fiind inclusă şi Prahova Ploieşti. În provincie, Craiova avea echipe ca Excelsior-Oltenia, Adler, Tinerimea sau Gloria. Alte grupări fotbalistice au apărut la Iaşi, Constanța, Brăila, Galați, Botoşani etc.

La 1 decembrie 1918 apare statul național român, ideal de unire a tuturor românilor, iar în anul 1919, Mario Gebauer ia inițiativa înființării Uniunii Cluburilor de Fotbal de pe cuprinsul României Mari. În acelaşi an este semnalată prima participare românească la un turneu internațional, *„Jocurile Interaliate"* din Franța, acolo unde pierdem 0-4 cu Franța, 1-5 cu Italia şi 2-3 cu Grecia.

Primul campionat național a pornit la drum în anul 1921 cu întreceri proprii pe regiuni. La turneul final s-au calificat 7 echipe și s-a desfăşurat în perioada 16 iulie-17 septembrie 1922. Prima câştigătoare a fost Chinezul Timişoara, învingătoare cu 5-1 în fața Victoriei Cluj. Tot Chinezul Timişoara va câştiga următoarele 5 ediții de campionat!

Pe **9 aprilie 1922** se organizează primul meci între capitale, Bucureştiul termină la egalitate cu Belgrad, scor 2-2. La meci au asistat 7.000 de spectatori. În acelaşi an, la Belgrad, prima apariție a naționalei mari, România învinge cu 2-1 Iugoslavia, goluri Ronay şi Guga, iar în toamnă, la Cernăuți, România face egal cu Polonia, scor 1-1.

În **1924**, Chinezul Timişoara campioana țării pe atunci, participă la un patrulater la Viena: 2-10 cu Židenice din Cehoslovacia!!, 2-2 cu Slovan Viena, 1-1 cu Jugoslavija S.K şi 3-1 cu Floridsdorf Viena. Echipa României participă şi la Jocurile Olimpice de la Paris: 0-6 cu Olanda, fiind eliminată de echipa care va ajunge în semifinale.

În anul **1926**, jocurile aveau loc tot pe regiuni. În Muntenia activau echipe ca Venus, Unirea Tricolor, Maccabi sau Olimpia. Banatul era dominat de Chinezul, alături de care activau T.A.C., Rapid, Sparta, Jimbolia sau Politehnica. Clujul era dominat de echipe precum Victoria, Universitatea, C.F.R., Ferar sau Haggibor.

În luna **iulie 1926**, selecționata Timişoara învinge cu 2-0 Budapesta, rezultatul fiind considerat strălucit de către ziarele vremii! Revanşa de la Budapesta se va termina egal, scor 1-1.

În anul **1928**, este înființat la Timişoara primul club profesionist de fotbal din România: Ripensia. Cum însă, profesionismul nu era încă acceptat în România, Ripensia nu a putut lua parte la Campionatul Național, decât începând cu anul 1932. Ripensia va cuceri titlurile naționale în anii 1932/33, 1934/35, 1935/36 şi 1937/38.

Anul 1930 aduce înființarea Federației Române de Fotbal-Asociație, al cărei prim preşedinte a fost ales doctor în drept Aurel Leucuția, deputat în Parlamentul României.

Tot în acest an, România va participa la primul Campionat Mondial, organizat şi câştigat de Uruguay. A fost singura ediție în care nu s-au disputat calificări (preliminariile de astăzi). Un rol determinant în participarea noastră la acest prim Mondial a avut-o regele Carol al II-lea, care s-a asigurat ca unii dintre jucători nu-şi vor pierde locurile de muncă din cauza absenței îndelungate (nu toți jucătorii erau profesionişti). Călătoria s-a facut cu vaporul, cu plecare din Genova (până aici s-a mers cu trenul două zile). Vaporul se numea „Conte Verde", iar călătoria până la Montevideo a durat două săptămâni! Rezultate: 3-1 cu Peru şi 0-4 cu Uruguay.

În anul **1932** se instituie, după Adunarea Generală a F.R.F.A, Divizia Națională, EVENIMENT CARE AVEA SĂ INFLUENȚEZE POZITIV ACTIVITATEA FOTBALISTICĂ DIN ROMÂNIA!

Ediția **1932/33** a fost prima în sistem divizionar, sistem care de-atunci a dăinuit până în zilele noastre.

În primăvara anului **1933**, România organizează la Bucureşti Balcaniada de Fotbal cu participarea Greciei, Bulgariei şi Iugoslaviei. Am învins Bulgaria cu 7-0, Grecia cu 1-0 şi Iugoslavia cu 5-0, obţinând finalmente trofeul.

Aş dori să menţionez câteva nume care activau la aceea vreme ca jucători: N. Kovacs, Ronay, Bodola, Kocsis – CAO Oradea; CFR Bucureşti (viitoare Rapid) îi avea pe Wetzer II, Chiroiu, Roşculeţ, Vintilă Cossini; Universitatea Cluj, pe Sepci, Sfera, David, Sepi, Ploeşteanu; Ripensia, pe Dobay, Ciolac, Bindea, Zombory, Deheleanu, Kotormany, Raffinsky; Juventus Bucureşti pe Bandrabur, Vogl, Constantinescu; Crişana Oradea, pe Iuliu Baratky, Pöllöck; Venus: Lăpuşneanu, P. Vâlcov, Stanciu, Bărbulescu etc.

Finala campionatului naţional din 1934 s-a disputat în două manşe, între câştigătoarele celor 2 serii divizionare: Ripensia şi Venus. În tur, la Timişoara, Venus a învins cu 3-2, după ce gazdele conduceau la pauza cu 2-0! În jocul retur, disputat pe 22 iulie, într-o atmosferă de mare sărbătoare, cu tribune arhipline, Venus învinge din nou cu scorul de 5-3, după o partidă electrizantă! Tot în sezonul 1933-1934 are loc prima ediţie a Cupei României, câştigătoare fiind Ripensia Timişoara, după 5-0 cu Universitatea Cluj în finală.

În anul **1934**, România participă la cea de a 2-a ediţie a Campionatului Mondial, acolo unde pierde împotriva Cehoslovaciei cu 2-1. Se juca sistem eliminatoriu, aşa că am plecat acasă după un singur joc.

În anul **1935**, România participă la un turneu în ţările nordice, obţinând următoarele rezultate: 2-4 cu Germania (Erfurt), 1-7 cu Suedia (Stockholm)!! Dar în noiembrie, România se reabilitează şi învinge Polonia la Bucureşti pe stadionul ONEF cu 4-1.

În anul **1936**, Nicolae Kovacs, renumitul nostru internaţional, participant la trei ediţii de Campionat Mondial, este transferat la US Valenciennes din Franţa, contra sumei de 200.000 lei, bani intraţi în visteria Ripensiei! Demn de reţinut, este turneul în Romă-

nia al echipei engleze Liverpool FC, alcătuită numai din jucători profesionişti. Ea va învinge Venus cu 4-1 şi pe Ripensia cu 2-1.

În anul **1937**, după umilitorul 1-7 cu Suedia, nordicii au jucat revanşa la Bucureşti. Rezultatul final 2-2, ambele goluri marcate de Baratky.

La a 3-a calificare consecutivă la un Campionat Mondial, cel din 1938, fără a juca meciuri de calificare, România va întâlni Cuba. Rezultatele au nemulţumit pe toată lumea de la noi, 3-3 în primul joc, după prelungiri. Iar la rejucare am pierdut cu 2-1. Italia a fost campioana mondială a acelei ediţii.

În anul **1939**, selecţionata Angliei va juca la Bucureşti, pe stadionul ANEF, împotriva României. Naţionala Angliei era considerată ca cea mai renumită din lume, momentul fiind unul istoric. Inventatoarea fotbalului juca la noi! După un meci superb, englezii au câştigat cu 2-0. Printre cei care au evoluat atunci apar *Pavlovici*, *Sfera*, *Bodola*, *Dobay*, *Vintila Cossini*, *Bürger*. Tot în acel an, campionii mondiali, italienii, vin la Bucureşti pentru un amical pe deja clasicul ANEF, unde pierdem cu 1-0 după un meci echilibrat.

Anul **1940** aduce începerea celui de-al 2-lea război mondial! România speră să-şi păstreze neutralitatea, aşa că în campionatul intern se juca conform programelor făcute de federaţie! Se jucau chiar şi meciuri internaţionale! România termină la egalitate, scor 3-3 cu Iugoslavia, la Bucureşti. În deschidere, selecţionata de juniori a României pierde cu 2-0 în faţa Iugoslaviei. În aprilie, la Roma, ca o revanşă, România pierde cu 2-1 în faţa Italiei, campioana mondială în acel moment. La 19 mai, la Budapesta, România pierde ambele jocuri în faţa Ungariei: 0-2 la seniori şi 0-1 la juniori. Jocurile cu Iugoslavia şi Ungaria s-au disputat în cadrul Cupei Bazinului Dunărean. La 30 august, prin Dictatul de la Viena, pierdem Transilvania de Nord, care este cedată Ungariei horthyste. Campionatul va suferi modificări, în Divizia A fiind incluse doar 12 formaţii, la care după un timp s-a adaugat şi Universitatea Cluj. Aceasta şi-a mutat sediul la Sibiu, acolo unde susţinea şi jocurile oficiale (terenul din Sălişte, aflat la 20 de km). La

27 octombrie 1940, se joacă celebra finală a Cupei României, între Venus şi Rapid. Primul joc se termină 2-2, iar rejucarea aduce în final un neverosimil 4-4! Se joacă şi al treilea meci, încheiat tot la egalitate 2-2!! La fiecare din aceste trei jocuri, au avut loc şi prelungiri! S-a hotarât ca pe 8 noiembrie, dacă rezultatul este tot egal, câştigătoarea să fie trasă la sorţi! De data aceasta însă, Rapid s-a impus cu 2-1, după ce a condus cu 2-0.

Deşi războiul lua amploare pe continentul european, în anul **1941**, se juca pe plan intern, dar şi internaţional (s-au redus mult turneele). România va juca cu Germania la Bucureşti, pe stadionul ANEF, pierzând cu 4-1 (celebrul Fritz Walter ne-a înscris două goluri). Campionatul va fi câştigat de Unirea Tricolor, devansând-o cu 3 puncte pe Rapid. Dar, la 22 iunie, la directivele guvernului Ion Antonescu, armata română intră în războiul anti-sovietic declanşat de Germania hitleristă. Activitatea sportivă se va reduce simţitor, dar nu va înceta în totalitate. În urma mai multor demersuri, România va mai juca un amical contra Slovaciei (12 octombrie 1941), învingând cu scorul de 3-2, golurile noastre Bindea două şi Humis unul.

În anul **1942** s-a organizat *„Cupa de Război"*. La turneul final au participat 16 echipe, s-a jucat eliminatoriu, în finală Rapid a învins cu 2-1 pe C.F.R. Turnu Severin. Pe 5 iunie a demarat şi *„Campionatul de Război"*, **Sportul Studenţesc** obţinând un rezultat incredibil: 7-1 cu Venus!! La 30 august, la Zürich, FIFA pune bazele organizării unui campionat inter-european, acolo unde ţările urmau să fie reprezentate de una-două echipe.

Anul **1943** demarează cu înrolarea multor tineri (mulţi dintre ei fotbalişti), trimişi să lupte pe front alături de Germania hitleristă. Pe 21 martie a început returul „Campionatului de Război", campioană devenind *F.C. Craiova,* cu numai două înfrângeri în toată stagiunea!

Anul **1944** nu aduce la început mari speranţe în privinţa fotbalului. Cu echipele incomplete (mulţi jucători plecaţi pe front), pe *1 februarie* se reiau pregătirile pentru noul sezon, dar în luna

aprilie, din cauza împrejurărilor excepţionale, F.R.F. a dat un comunicat prin care se suspenda returul Campionatului de Război (echipele nu se mai puteau deplasa dintr-un oraş în altul). Aşa că Rapid, care conducea după tur cu 18 puncte, putea fi considerată Campioană de Război. Deşi bombardamentele crescuseră în Bucureşti, fotbaliştii se antrenau şi chiar jucau meciuri amicale (Venus-Sportul Studenţesc 3-1 şi 2-3). La *23 august* România se eliberează, iar imediat, după întoarcerea fotbaliştilor de pe front, activităţile se reiau cu efective complete. Campionatul începe pe *3 septembrie*, cu un prim cuplaj bucureştean: Juventus-Venus şi Sportul Studenţesc-F.C. Rapid. Tot în anul 1944, spre sfârşitul lunii septembrie, se organizează trofeul *„Ardealul întregit"*. Turneul s-a jucat pe stadionul Giuleşti, cu participarea a 4 echipe: *Venus*, *Rapid*, *Juventus* şi *Unirea Tricolor*. A câştigat Rapid, după 2 victorii (s-a jucat sistem eliminatoriu).

La **9 mai 1945** Germania capitulează, iar în Europa se instalează o pace aşteptata de toată lumea. S-au reluat şi jocurile internaţionale, *Steaua Roşie Belgrad* va învinge cu 5-2 o selecţionata a Capitalei. A doua zi, sârbii vor juca şi cu o selecţionata a provinciei, rezultatul fiind 2-2.

FOTBALUL ROMÂNESC DUPĂ RĂZBOI

1946

Echipa *ITA* din *Arad* e în prim-plan, cheltuind mulţi bani pentru achiziţionarea de jucători valoroşi din ţară. Va deveni un club de tradiţie, cu rezultate remarcabile pe plan intern şi internaţional. # În luna iunie, în Bucureşti, o reprezentativă a Franţei (fără toţi jucătorii) a pierdut cu 3-0 în faţa României B şi cu 10-3 cu prima reprezentativă. În această naţională evoluau jucători ca: *Pal*, *Meszaros*, *Petschowski*, *Bakucz*, *Lungu*, *Baratky* sau *Reuter*. # În acest an, Divizia B va fi alcătuită din trei serii a 16 echipe!! Fot-

balul îşi revenea spre bucuria miilor de spectatori. # Federaţia îşi va forma o *Comisie de Selecţie*, în special pentru echipa naţională, observatorii aceşteia fiind prezenţi la derby-uri şi meciuri importante (această comisie funţionase şi anterior, dar sub altă formă). # Participăm şi la *Cupa Balcanică* în anul **1946** (Tirana). Obţinem un 2-2 cu Bulgaria, învingem Iugoslavia cu 2-1, dar pierdem jocul decisiv cu Albania cu 0-1 şi, implicit, câştigarea trofeului.

1947

Se produc schimbări în desfăşurarea Cupei Balcanice. Cinci federaţii: *România*, *Ungaria*, *Albania*, *Iugoslavia* şi *Bulgaria* hotăresc ca sistemul de joc să se schimbe, în sensul că fiecare va juca cu celelalte 4 echipe, pentru stabilirea unei ierarhii finale. # La jumătatea lui septembrie, România va pierde pe stadionul Giuleşti în faţa Cehoslovaciei cu categoricul scor de 6-2! Printre componenţii acelei naţionale se numărau Stănescu, Farmati, Bakucz, Mihăilescu, Spielmann, Filote. # Anul se va încheia cu un eveniment istoric important: la 30 decembrie va fi abolită Monarhia în România, fiind proclamată Republică Populară, devenită mai târziu Republica Socialistă. În această etapă fotbalul, dar şi alte discipline sportive, au luat un avânt deosebit, rezultatele ulterioare confirmând acest lucru. # ITA Arad a câştigat campionatul. # Se înfiinţează **Asociaţiei Sportive Armata Bucureşti**, care din **1948** se va numi **Clubul Sportiv Central Armata** (**C.S.C.A**), din **1950 Casa Centrală a Armatei** (**C.C.A**), iar din **1962 Steaua**. Această echipă va ajunge una dintre cele mai iubite din România, cu suporteri pretutindeni. Va fi mereu în prim-planul fotbalului românesc, cu o multitudine de titluri şi cupe câştigate. Apogeul îl va reprezenta câştigarea Cupei Campionilor Europeni în anul 1986 şi a Supercupei Europei în anul 1987.

1948

Event campionat-cupă pentru ITA Arad, atacantul acesteia Bonyhadi, câştigând şi titlul de golgeter al ţării cu 49 de goluri în-

scrise, record ce stă în picioare şi azi. # La *14 mai*, se înfiinţează şi **Clubul Sportiv Dinamo Bucureşti**, echipa de fotbal derivând din Ciocanul Bucureşti (fostul Maccabi) care cu câteva etape înaintea finalului ediţiei 1947/48 şi-a schimbat numele în Dinamo A. La fel ca şi Steaua, Dinamo va deveni una din formaţiile de frunte ale fotbalului românesc. # Se inaugurează stadionul Republicii, fost ANEF, pe atunci cel mai mare din ţară: 28.000 de locuri.

1949

ICO din Oradea câştigă campionatul, iar CSCA îşi va adjudeca Cupa României.

1950

Flamura Roşie ITA Arad (fosta ITA) va câştiga din nou titlul, dominând campionatul intern de câţiva ani. C.C.A va câştiga din nou Cupa României. # Din acest sezon până în 1956 inclusiv, se va juca în sistem primăvară-toamnă, după modelul sovietic, neadecvat la noi din niciun punct de vedere.

1951

Într-o statistică se arată că în ţară activau în jur de 900 de echipe pe toate nivelele (Divizia A şi B, campionate orăşeneşti, raionale şi regionale) cu peste 20.000 de jucători legitimaţi! # În 1951 C.C.A. va câştiga şi campionatul şi cupa, având în componenţă jucători ca *Apolzan*, *Voinescu* sau fraţii *Zavoda*. # La fel ca în anul precedent, C.C.A. va izbuti din nou eventul campionat-cupă, devenind o echipă de temut pe plan intern.

1952

Echipa naţională a României a participat la Jocurile Olimpice din Finlanda. Fiind sistem eliminatoriu, după primul joc neam întors acasă, fiind învinşi la Turku de Ungaria, scor 1-2. Echipa Ungariei va câştiga acel turneu olimpic.

1953

S-a inaugurat stadionul „*23 August*" din Bucureşti (pe locul unde este actuala Arenă Naţională), având o capacítate de 70.000 de spectatori. # Între 2 şi 14 august are loc la Bucureşti al 4-lea Festival Mondial al Tineretului şi Studenţilor. În cadrul manifestărilor sportive legate de acest eveniment, în turneul de fotbal, o selecţionată a României a pierdut în finală la o selecţionată a Ungariei cu scorul de 3-4, după ce la un moment dat conduceam cu 3-1!

1954

Mare surpriză în finala Cupei României, acolo unde divizionara B Metalul Reşiţa a învins-o în finală pe Dinamo cu 2-0!! Echipa reşiţeană devenea prima de eşalon inferior care cucerea trofeul. # România va participa la Jocurile Mondiale Universitare de la Budapesta, unde va ocupa locul 1. Iată rezultatele: 8-0 cu Coreea, 13-0 cu Belgia, 2-0 cu Cehoslovacia si 1-0 cu Ungaria.

1955

Primul titlu pentru echipa pastorită încă de la înfiinţare de către *Ministerul de Interne*, Dinamo. # Echipa de juniori a României a participat la primul turneu UEFA de la Lucca (Italia), înregistrând rezultate foarte bune în serie: 1-0 cu Franţa, 1-0 cu Austria şi 1-1 cu Belgia (această primă competiţie nu a avut turneu final).

1956

Juniorii participă la Turneul UEFA, ediţia a 2-a (tot fără turneu final). Rezultate: 1-1 cu Iugoslavia, 1-0 cu Polonia şi 4-1 cu Austria. # C.C.A. va întreprinde un turneu în Anglia, reuşind rezultate excelente: 1-1 cu Arsenal, 3-3 cu Sheffield United, 4-3 cu Luton Town şi 0-5 cu Wolverhampton Wanderers. # Tot C.C.A. va da 11 jucători naţionalei României (Voinescu înlocuit de Toma, Zavoda II, Apolzan, Onisie, Bone, Cacoveanu, Zavoda I, Alecsandrescu, Constantin şi Tătaru I, în primul 11 fiind prezent şi un dinamovist, Szökö), care va învinge Iugoslavia la Belgrad cu 1-0.

1957

România va participa la preliminariile pentru Campionatul Mondial din **1958**, ratând calificarea (locul 2 în grupă, după Iugoslavia). # Campionatele Diviziei A, B şi C vor reveni la sistemul toamnă-primăvară.

1958

Petrolul Ploieşti va câştiga campionatul, iar Ştiinţa Timişoara (viitoare „Poli“) Cupa României (după 1-0 în finală cu Progresul Bucureşti). Aceasta victorie vine la 22 de ani după un succes al unei echipe din oraşul de pe Bega (Ripensia).

1959

Petrolul Ploieşti va câştiga al 2-lea titlu consecutiv, iar Dinamo va câştiga Cupa României. # Reprezentativa Chinei va întreprinde un turneu în ţara noastră, pierzând la Oradea cu 2-1 în faţa României. Meciul n-a intrat în palmares, deoarece la acea vreme China nu era membră FIFA.

1960

C.C.A. a câştigat un nou titlu. # Tot echipa militară va învinge într-un amical pe reputata Internazionale Milano cu 2-0.

1961

Selecţionata Feroviară a României participă la Campionatul European, acolo unde va ocupa locul 2. # Steagul Roşu Braşov va cuceri prima ediţie a Cupei Balcanice intercluburi. # Finala Cupei României va aduce o nouă mare surpriză: Arieşul Turda din Divizia B va învinge pe Rapid cu scorul de 2-1! Acest joc a propulsat un portar de mare valoare, luat de C.C.A. imediat după finală, Vasile Suciu. # Echipa braziliană Grêmio din Porto Alegre va intreprinde un turneu în ţara noastră. # Dinamo va participa la un turneu la New York. Rezultate: 0-0 cu Bangu din Rio de Janeiro, 1-4 cu New York Americans, 0-2 cu Concordia Montreal

0-4 cu Everton din Liverpool, 2-2 cu Karlsruher SC şi 5-2 cu Beşiktaş.

1962

Mare victorie pentru juniorii noştri care câştigă Turneul UEFA, după ce înving în finală Iugoslavia cu 4-1! # În preliminariile Campionatului European, România va pierde în Spania cu 6-0 (antrenor Constantin Teaşcă), în retur noi învingând doar cu 3-1 (antrenor Gh. Popescu), rezultat insuficient pentru calificare, deşi la un moment dat conduceam cu 3-0! # CM 1962 din Chile a fost singura competiţie majoră a fotbalului la care România nu a luat parte.

1963

A debutat unul dintre cei mai mari jucători ai României, **Nicolae Dobrin**, care a primit botezul Diviziei A la 15 ani, 1 luna şi 25 de zile! # Mihai Popa va fi primul arbitru român care va primi ecusonul „*Arbitru FIFA*". # La 10 august, Biroul FRF va retrogada din Divizia B, seria I, în campionatele raionale şi orăşeneşti echipele Prahova Ploieşti, Carpaţi Sinaia, Progresul Brăila şi I.M.U. Medgidia pentru ceea ce numim astăzi trucare de rezultate şi folosirea de mijloace nepermise în obţinerea rezultatelor!

1964

Celebrul internaţional italian Silvio Piola va conferenţia în faţa antrenorilor români la Bucureşti. # Rapid va câştiga Cupa Balcanică Intercluburi, dupa 1-1 şi 2-0 cu Spartak Plovdiv (Bulgaria). # Turneele echipelor braziliene în România continuă. Bonsucesso din Rio de Janeiro va juca trei meciuri: 1-0 cu Rapid Bucureşti, 1-2 cu Dinamo Piteşti şi 1-3 cu Steagul Roşu Braşov.

1965

Mergând pe linia invitaţiilor celebre, FRF va chema la un curs de perfecţionare pentru antrenori pe germanul *Helmut Schön*,

fost internaţional şi antrenor cu foarte bune rezultate. # Arbitrul Mircea Cruţescu se va retrage din activitate la 57 de ani (nu exista pe atunci o limită de vârstă anume), după 30 de ani de activitate continuă şi 2.834 de jocuri arbitrate!

1966

Finală românească în ediţia a 4-a a Cupei Balcanice Intercluburi, în care Rapid va învinge pe Farul Constanţa. # Se instituie titlul de „*Cel mai bun fotbalist al anului*" atribuit lui *Nicolae Dobrin* de către revista „*Fotbal*".

1967

La 24 mai, România va pierde în Elveţia cu 7-1, în preliminariile pentru C.E. **1968**! # Rapid, sub conducerea lui Valentin Stănescu, va cuceri primul său titlu de campioană a ţării.

1968

Naţionala va întreprinde celebrul turneu de 11 jocuri în Brazilia, care a durat mai mult de o lună! Printre rezultate: 1-1 cu Grêmio, 2-6 cu Botafogo, 1-0 cu América din Rio Preto, 1-1 cu Atlético Curitiba etc. # În preliminariile pentru *C.M. din 1970*, debutăm slab şi pierdem în Portugalia cu 3-0! În echipa *Portugaliei* evolua atacantul de clasa mondială *Eusébio*.

1969

S-a instituit *Trofeul Petschowski*, acordat anual oraşului cu cel mai sportiv public. # Echipa de juniori a României va câştiga turneul internaţional de la Cannes, după ce va învinge Franţa în finala cu 1-0. # La 15 ianuarie, pe Wembley, România face egal cu Anglia, scor 1-1! Deşi jocul a fost amical, golul marcat de Dumitrache a deschis drumurile unei generaţii de excepţie, cea denumită *generaţia mexicană*: *„Rică" Răducanu*, *Dobrin*, *Dumitrache*, *Mircea Lucescu*, *Dinu*, *Nunweiler VI*, *Sătmareanu*, *„Liţă" Dumitru* etc. # În toamna aceluiaşi an, România va obţine biletele pentru C.M.

din Mexic 1970, după ce în ultimul meci va remiza acasă cu Grecia, scor 1-1.

1970

România va întreprinde un alt turneu sud-american, cu *Angelo Niculescu* la timonă. Printre rezultate: 1-0 cu Atlético Mineiro, 2-1 cu Curitiba, 1-1 cu Peru 1-4 cu Flamengo, 3-0 cu Independiente etc. # În vară, la turneul final al CM din Mexic, România va juca la Guadalajara, în grupa „leilor“, învingând Cehoslovacia cu 2-1 şi pierzând 0-1 cu Anglia şi 2-3 cu Brazilia lui Pelé, cea din urmă devenind ulterior campioană mondială. # În acelaşi an, se vor introduce în campionatul intern cartonaşele galbene şi roşii, urmărindu-se modelul mondialului mexican.

1971

Se introduce obligatoriu *testul Cooper* (înaintea începerii sezonului de primăvară), test prin care se verifică gradul de pregătire a fiecărui jucător din Divizia A. Acesta constă în parcurgerea a 3.200 de metri în 12 minute!

1972

La fotbal feminin, Venus câştigă Cupa *„Carmen“*. # După modelul F.C. Argeş Piteşti, au luat fiinţă mai multe cluburi de fotbal: F.C. Bihor Oradea, F.C. Sportul Studenţesc, F.CM. Reşiţa, F.C. Galati etc.

1973

La 29 iulie se va inaugura stadionul C.F.R. din Cluj, prilej cu care echipa gazdă a învins selecţionata Cubei cu 2-1. # Se va institui şi regula ca un jucător care a primit 2 cartonaşe galbene să fie suspendat o etapă. # Dinamo Bucureşti va înregistra scorul ediţiei în Cupa Campionilor Europeni: 11-0 cu Crusaders Belfast! # Şi naţionala mare va înregistra un scor record în preliminariile C.M. din **1974**, 9-0 cu Finlanda, la 14 octombrie. # În toamnă se

va modifica regula cu 2 cartonaşe galbene luate şi se va trece la 3, care însemnau automat o etapă de suspendare pentru jucătorul în cauză.

1974

Pe *31 ianuarie* are loc Plenara C.N.E.F.S. care va aduce îmbunătăţiri majore privind activitatea fotbalistică. Printre măsuri, cea mai importantă este *„îmbunătăţirea radicală a pregătirii copiilor şi juniorilor"*, dar şi *„îmbunătăţirea procesului de instruire şi a activităţii antrenorilor"*. # La *9 aprilie* va fi inaugurat stadionul Steaua, cu o capacítate de 30.000 de locuri. Cu aceasta ocazie, Steaua va termina 2-2 într-un amical cu O.F.K. Beograd. # Pentru a doua oară în istoria fotbalului românesc (după Andrei Rădulescu în 1970), avem un arbitru la C.M. din Germania – 1974. Este vorba de bârlădeanul *Nicolae Rainea*, cel care avea să fie unul dintre cei mai buni arbitri români din toate timpurile. # În acest an se înregistrează şi un record al Diviziei B: jucătorul Cotec de la C.F.R.Timişoara, va înscrie toate cele 6 goluri ale echipei sale (6-3 cu Minerul Baia Sprie), după ce oaspeţii conduceau la un moment dat cu 3-0!!! # În Cupa UEFA, înregistrăm cea mai urâtă înfrângere a unei echipe româneşti de până astăzi: Steagul Roşu Braşov pierde cu 8-0 în faţa germanilor de la Hamburger S.V.!

1975

Dinamovistul *Dudu Georgescu* a fost golgeter absolut, atât în campionatul intern, cât şi în cele din Europa, cu 31 de goluri marcate. Astfel, el va primi trofeul *„Gheata de Aur"* din partea revistei *„France Football"*.

1976

România a cucerit Cupa Balcanică, scor 4-1 în finala cu Iugoslavia. # La Paris, o selecţionata europeană, condusă de compatriotul nostru *Stefan Kovacs*, cu *Dudu Georgescu* în formula de start, va învinge selecţionata Olimpică a Braziliei, scor 3-2. În

acest meci, Dudu Georgescu a evoluat alături de nume mari precum van Hanegem, Suurbier, Bremner, Bianchi, Kevin Keegan sau Rensenbrink.

1977

Are loc marele cutremur din 4 martie, unde vor muri peste 1.500 de oameni. Se vor organiza diferite jocuri amicale pentru a se strânge fonduri pentru sinistraţi. # Dudu Georgescu câştigă pentru a doua oară consecutiv *„Gheata de Aur“* cu un total de 47 de goluri marcate în ediţia 1976/77! El va depăşi şi recordul european al lui Yazalde (Sporting CP) de 46 goluri, stabilit în ediţia 1973/74. # Se organizează şi prima ediţie *„Divizia Naţională de Juniori“,* câştigată de Sport Club Bacău. # Învingem la Belgrad cu 2-0 Iugoslavia, dar apoi cedăm neverosimil în faţa acesteia cu 6-4 la Bucureşti, pierzând astfel calificarea la Campionatul Mondial din Argentina, 1978.

1978

O premieră în fotbalul românesc! Divizionara B Metalul Plopeni, antrenată de Virgil Dridea, va întreprinde un turneu de două săptămâni în Cuba. Va pierde ambele jocuri cu naţionala A a Cubei cu 2-0 şi 1-0, dar va învinge tineretul Cubei cu 2-1 şi va face egal cu selecţionata Havanei, scor 2-2. # Începând cu sezonul 1978/79 şi jucătorii echipelor de Divizia C sunt obligaţi să treacă testele fizice şi tehnice înaintea turului şi a returului, stabilite de FRF. # Cel mai mare eveniment al anului, cu rezultate deosebite în viitor, va fi înfiinţarea clubului *„Luceafarul“* care va fi înscris în Divizia C (antrenor coordonator Constantin Ardeleanu).

1979

Echipa Universitară a României participă la Universiada din Mexic (antrenor Constantin Cernaianu) unde va ocupa un merituos loc 3. De reţinut că *Radion Cămătaru* va câştiga titlul de golgeter, el marcând 10 goluri. # Universitatea Craiova va obţine

prima victorie într-un joc oficial în fața unei echipe engleze: de două ori 2-0 cu Leeds United în Cupa UEFA!

1980

FRF hotărește penalizarea echipelor care nu-și apără corect șansele în campionat, cu 2 până la 6 puncte, efectele fiind aplícate în campionatul următor! # Înregistrăm un rezultat mare, învingem Anglia la București cu 2-1 în preliminariile pentru C.M. din 1982!

1981

La Londra, România termină egal, scor 0-0, cu Anglia în preliminariile pentru Mondialul din **1982**. La acest joc a asistat și celebrul Pelé. # La 17 octombrie, *Mircea Lucescu preia naționala României*, Ștefan Kovacs fiind înlocuit după două rezultate negative care ne-au scos din cursa calificării: 0-0 cu Ungaria și 1-2 cu Elveția, ambele pe teren propriu la București! În acea perioadă, Mircea Lucescu era jucător-antrenor la Corvinul Hunedoara. # Obținem un rezultat excelent la Campionatul Mondial de tineret din Australia, acolo unde ocupam locul 3. Rezultate: 1-1 cu Brazilia, 1-0 cu Coreea de Sud, 1-0 cu Italia (toate în grupă), 2-1 cu Uruguay în sferturi, 0-1 cu RFG în semifinale și 1-0 cu Anglia pentru lcurile 3-4. Cel mai bun jucător al turneului avea să fie numit românul *Romolus Gabor*, acesta primind *„Balonul de Aur“* al competiției!!

1982

În ianuarie și februarie, un lot al Diviziei A va întreprinde un turneu în America Centrală și America de Sud, înregistrând următoarele rezultate: 0-0 și 1-1 cu Honduras, 1-2 cu El Salvador, 2-2 cu Estudiantes Mérida și 3-1 cu UA Maracaibo (ambele din Venezuela). # În mai, sub comanda lui Mircea Lucescu, naționala va pleca în America de Sud unde va pierde 0-1 cu Argentina, 0-2 cu Peru, dar va învinge Chile cu 3-2. # Ilie Balaci va fi desemnat

pentru a doua oară consecutiv, cel mai bun fotbalist al anului, după o anchetă a ziarului *„Sportul"*.

1983

Universitatea Craiova va deveni prima echipă românească calificată în semifinalele unei competiții europene, după ce elimină pe 1.FC Kaiserslautern (2-3 în deplasare și 1-0 la Craiova). # Un alt rezultat mare, România va învinge cu 1-0 Italia, pe Stadionul „23 August", Italia fiind la vremea respectivă campioană mondială en titre! Victoria avea sa ne deschidă drumul spre turneul final al CE 1984 din Franța. # La Atena, arbitrul Nicolae Rainea (ajutat la cele două tușe de Cristian Teodorescu și Ioan Igna) va conduce la centru finala Cupei Campionilor Europeni dintre Juventus Torino și Hamburger SV, scor 0-1. A fost o recunoaștere a școlii de arbitraj românești, care va avea și în anii următori o continuitate pe plan internațional. # Biroul FRF hotărește ca în campionatul de Tineret-Speranțe să fie utilizați în mod obligatoriu 7 jucători sub 20 de ani. # În toamnă, naționala se califică la turneul final al Campionatului European 1984, după ce remizează, scor 1-1, cu Cehoslovacia la Bratislava. A fost o grupă teribilă, cu Suedia, Italia, Cehoslovacia și Cipru, calificarea fiind obținută de ai noștri de pe primul loc! # Ladislau Bölöni va fi desemnat jucătorul român al anului, după o anchetă complexă a ziarului *„Sportul"*.

1984

Ziarul *„Sportul"* propune ca în loc de două puncte pentru victorie să fie atribuite trei, iar pentru egal un punct, ceea ce ar duce la un progres privind jocul spectaculos și ofensiv. # Participăm la Campionatul European din Franța unde după ce am remizat la start cu Spania (viitorarea finalistă) 1-1, am pierdut apoi cu RFG 1-2 și cu Portugalia 0-1, nereușind să depășim faza grupelor.

1985

La 1 mai, naționala A și cea de Tineret a României fac 0-0 cu echipele similare ale Angliei, la noi, meciul de seniori disputându-se în preliminariile pentru C.M. din **1986**. # Între 16 si 26 iunie, o echipă de Tineret a țării condusă de Mircea Lucescu și Remus Vlad participă în China la *„Turneului Marelui Zid“* pe care îl câștigă în fața selecționatei secunde a gazdelor cu scorul de 5-3 (după prelungiri). # Hagi, cu 20 de goluri marcate, va câștiga primul său titlu de golgeter al țării. El evolua pe atunci la Sportul Studențesc. # FRF, prin Comitetul Federal, va înființa primele centre olimpice *„Viitorul“* la Bacău, Buzău, Pitești, Craiova, Timișoara, Alba Iulia, Oradea, Brașov, Hunedoara și, mai târziu, în București. Rolul acestora era acela de a continua tradiția Luceafărului. # La Londra, România a remizat 1-1 cu Anglia în preliminariile pentru Campionatul Mondial din **1986**, dar am pierdut incredibil acasă cu Irlanda de Nord, 0-1, ratând calificarea la mustață.

1986

Cel mai important eveniment al acestui an pentru întreg sportul românesc a fost câștigarea Cupei Campionilor Europeni de către Steaua. În finala disputată la Sevilla (pe stadionul „Sánchez Pizjuan“), pe 7 mai, echipa antrenată de Emerich Jenei s-a impus cu 2-0 în fața reputatei FC Barcelona, după loviturile de departajare (Lăcătuș și Balint au transformat, Majearu și Bölöni au ratat), la capătul celor 120 de minute scorul rămânând „alb“. Cu acest prilej, portarul Helmut Duckadam a izbutit un veritabil record, parând toate cele patru lovituri executate de cei de la Barça. # La 31 mai, Dinamo a suferit cea mai severă înfrângere din istorie pe teren propriu, 0-5 cu Sportul Studențesc.

1987

Chiar dacă a ratat Cupa Intercontinentală, Steaua a mai adus fotbalului românesc un trofeu internațional de prestigiu, Supercupa Europei. La 24 februarie, în finala disputată la Monte

Carlo (pe stadionul „Louis II"), a învins-o pe Dinamo Kiev cu 1-0, gol Hagi (min. 44). # Deoarece sezonul 1986/87 s-a terminat mai târziu decât data în care trebuiau anunțate la UEFA echipele participante la cupele europene, cei de la forul european ne-au scos o echipă. # În turul ediției 1987/88 s-a retras Florea Ispir. El a rămas cu un record greu de doborât, cele mai multe jocuri pentru o singură echipă în primul eşalon, 485. În momentul retragerii, se afla pe primul loc şi în ierarhia celor mai multe jocuri în Divizia A. # Radion Cămătaru a ieşit golgeterul sezonului 1986/87, cu 44 goluri, prin care şi-a adjudecat şi Gheata de Aur, una însă controversată, avându-se în vedere maniera în care a marcat majoritatea golurilor.

1988

Ediția 1987/88 a fost prima în care o echipă a reuşit să marcheze peste 100 de goluri. De fapt au fost două asemenea formații, Steaua şi Dinamo. Acelaşi lucru s-a mai întâmplat o dată, chiar în sezonul următor, tot cu cele două protagoniste. # După ce ocupase de trei ori consecutiv poziția a doua în ierarhiile marcatorilor, la finele lui 1987/88, Victor Pițurcă (Steaua) a izbutit să-şi adjudece titlul de golgeter, cu 34 de goluri, ceea ce i-a adus şi Gheata de Bronz a Europei. # La 26 iunie, în finala Cupei, Steaua – Dinamo, la scorul 1-1, o neatenție din minutul 89 în apărarea dinamovistă i-a permis lui Balint să înscrie. Tuşierul George Ionescu a semnalizat ofsaid, iar centralul Radu Petrescu i-a dat dreptate. În acel moment, Valentin Ceauşescu – patronul spiritual al roş-albaştrilor – le-a făcut steliştilor un simplu semn cu mâna din tribuna oficială, ca să se retragă de pe teren. Ceea ce au şi făcut, fără a mai reveni în teren. A doua zi, un comunicat peltic din „Sportul" arăta că golul lui Balint fusese valabil şi astfel Steaua ar fi câştigat cupa... Numai că după căderea regimului Ceauşescu, s-a considerat în acea ediție trofeul ca fiind neacordat. # La 7 decembrie, Steaua a izbutit în Ghencea victoria sa la cel mai mare scor de pe prima scenă, 11-0 cu Corvinul Hunedoara.

1989

În sezonul 1988/89 a fost singura dată când etapele returului nu s-a disputat în ordinea obişnuită, ci exact în sens opus, începându-se cu meciurile inverse din ultima rundă a turului. # De această dată, golgeter al campionatului a fost Dorin Mateuţ (Dinamo), cu 36 de goluri, urmat de Marcel Coraş (Victoria), cu 34. Cu aceste goluri, cei doi au intrat şi în posesiile Ghetei de Aur, respectiv celei de Argint ale Europei. # La 24 mai, pe Nou Camp din Barcelona, Steaua a jucat a doua sa finală de Cupa Campionilor Europeni, adversară fiindu-i Milan AC. De această dată însă, roş-albaştri au pierdut, chiar clar, 0-4. # La 9 septembrie, în etapa a 3-a a Diviziei A, Steaua – Dinamo 0-3. Cu acest rezultat se punea capăt invincibilităţii record a Stelei, după 104 meciuri în campionat (ultima sa înfrângere data tocmai din 18 iunie 1986, 4-5 la Craiova cu Universitatea).

1990

Odată cu căderea regimului Ceauşescu din decembrie 1989, s-au produs unele schimbări, printre acestea desfiinţarea echipelor considerate a fi fost susţinute politic, Victoria Bucureşti şi FC Olt Scorniceşti, cărora li s-au păstrat rezultatele din turul ediţiei 1989/90, dar meciurile din retur le-au fost date pierdute cu 0-3. # Printr-un decret al FSN, fostul conducător al FRF, Mircea Angelescu, a fost numit ministrul sportului, iar fostul mare fotbalist dinamovist Cornel Dinu ca secretar de stat în acelaşi minister. # La 13 februarie, au avut loc primele alegeri libere ale FRF, de după căderea comunismului. Mircea Pascu, cu 119 voturi, l-a învins pe Andrei Rădulescu, doar 43 voturi, devenind preşedinte, iar Mihai V. Ionescu (114 voturi), Ion Motroc (86) şi Angelo Niculescu (82) au fost aleşi vicepreşedinţi. Mandatul însă avea caracter de provizorat, fiind pe o perioadă scurtă, până la 9 august, când au avut loc alegerile efective. Acestea l-au desemnat pe Mircea Sandu ca preşedinte executiv, Mircea Angelescu, preşedinte de onoare, Adalbert Kassai, secretar-general, Cristian Bivolaru şi

Nicolae Pantea, secretari generali adjuncţi. # Preşedintele Sportului Studenţesc, Mac Popescu, a fost ales în fruntea Ligii Naţionale de Fotbal, precursorul LPF. # Pentru prima oară naţionala a trecut de faza grupelor la un turneu final, la CM Italia'90, după 2-0 cu URSS, 1-2 cu Camerun şi 1-1 cu Argentina. A fost eliminată însă în „optimi" de Irlanda la lovituri de departajare, după ce timp de 120 de minute fusese scor „alb".

1991

La 2 iunie, la Universitatea Craiova a debutat primul fotbalist străin post-decembrist din „A", albanezul Roland Agalliu. # Tot Agalliu a devenit primul jucător străin din perioada postbelică ce a câştigat Cupa României. # Sezonul 1990/91 a fost 100% al fotbalului craiovean, în care pe lângă eventul campionat-cupă, Universitatea a mai câştigat titlurile şi la tineret-speranţe şi juniori mari, totodată Electroputere a promovat în premieră în „A", Jiul IEELIF în „B", iar Autobuzul IJTL în „C". # La 27 noiembrie, Biroul FRF l-a instalat pe Cornel Drăguşin în fruntea Şcolii de Antrenori. # La iniţiativa inginerului Vasile Sotir, s-a înfiinţat primul sindicat al fotbaliştilor din România, LFP devenit mai târziu AFAN.

1992

La 8 martie, cu prilejul primei etape a returului, la jocul FC Ploieşti – Dinamo (scor 0-4), la oaspeţi a debutat primul fotbalist de culoare (rasă negroidă) din istoria Diviziei A, ghanezul Samuel Nelson Mensah. # Debutantă în „A", Electroputere a ocupat locul 3, clasare pe podium pe care o mai reuşiseră doar două nou-promovate: CA Câmpulung Moldovenesc (în 1952) şi Progresul Bucureşti (în 1955). # După 29 de ani neîntrerupţi pe prima scenă (când a cucerit şi două titluri), FC Argeş a retrogradat. # La 8 mai, Ioan Moldovan, ministrul Tineretului şi Sportului, şi Cristian Gaţu, şeful departamentului sport din MTS, au semnat documentele de introducere a profesionismului în fotbal.

A urmat declanşarea demersurilor către Ministerul Muncii şi Protecţiei Sociale pentru ca meseria de fotbalist să fie recunoscută şi protejată de lege. # Un caz de corupţie în Divizia B, descoperit la meciul principalelor pretendente la promovare din seria a II-a, Unirea Alba Iulia – UTA, a dus printre altele la depunctarea celor două, astfel încât avea să promoveze pe prima scenă echipa clasată pe locul 3, CSM Reşiţa! # Intrase în aplicare o schimbare importantă a regulamentului de joc, interzicerea pasei la propriul portar (sancţionată cu lovitură liberă indirectă din careu). # Fraţii moldoveni Skala, legitimaţi la Selena Bacău, au devenit primii gemeni străini din istoria fotbalului românesc. # Mircea Angelescu a fost ales primul preşedinte al Ligii Cluburilor Profesioniste (viitorul LPF).

1993

În 1992/93, Divizia A fusese botezată cu numele de Divizia Naţională, în timp ce, ilogic, Divizia B cu cel de Divizia A, iar Divizia C cu cel de Divizia B, apărând astfel o mulţime de confuzii. În vara lui 1997, avea să se revină la vechile denumiri. # Clasându-se pe locul 4 la finele sezonului 1992/93, Rapid revenea în cupele europene după o pauză de 18 ani. # După înfrângerea, 2-5, de la Košice, calificarea României pentru Mondialul SUA 94 intrase în impas. Selecţionerul Cornel Dinu a fost schimbat cu Anghel Iordănescu şi în ultimele trei jocuri ale preliminariilor au urmat tot atâtea victorii, 4-0 în Feroe, 2-1 cu Belgia acasă şi 1-0 în Ţara Galilor, calificându-ne de pe prima poziţie în grupă. # Steaua a fost la opt minute de a ajunge în semifinalele Cupei Cupelor, după 0-0 la Antwerp şi 1-1 în Ghencea, golul belgian marcat de Czerniatynski venind în minutul 82.

1994

În iunie-iulie, naţionala a participat la turneul final al CM din SUA, unde a avut cea mai bună prestaţie din istorie, ajungând până în „sferturile“ competiţiei. După 3-2 cu Columbia, 1-4 cu Elveţia şi 1-0 cu SUA în faza grupelor, a trecut de Argentina 3-2,

însă a fost eliminată de Suedia la loviturile de de departajare, după 120 de minute scorul fiind 2-2. # Din sezonul 1994/95 s-au acordat trei puncte pentru victorie (sistem ce fusese adoptat prima oară în Anglia, în 1981). # La 17 august, pe stadionul Național din București, s-a disputat prima ediție a Supercupei României, un nou trofeu anual pus în joc de FRF, care și-l disputau câștigătoarele titlului și a cupei din sezonul precedent, de obicei cu o săptămână înaintea startului noii ediții de campionat. Prima ediție i-a revenit Stelei care a dispus de Gloria Bistrița cu 1-0, prin intermediul „golului de aur" reușit de Marian Popa. # La 19 august, Progresul București și-a schimbat numele în FC Național București, denumire cu care a funcționat până în vara lui 2007. # FRF a cerut sprijinul Insitutului de Medicină Sportivă pentru ca din acest sezon să se efectueze control antidoping la câte un meci pe etapă. # În acea toamnă, Steaua a devenit prima echipă românească participantă în grupele Ligii Campionilor. # Sulejman Demollari (Dinamo) a devenit primul jucător străin care a atins 100 de meciuri în Divizia A, chiar la ultima sa apariție în România, la 7 decembrie (Inter Sibiu – Dinamo 2-0).

1995

Încă un scandal de corupție a erupt din divizia secundă. Dacia-Unirea Brăila încercase să cumpere meciul de la Iași cu Politehnica, de la 29 aprilie. Reprezentanții gazdelor au sesizat și poliția și FRF. În urma pedepselor aplicate, echipa din Brăila nu a mai putut susține barajul de promovare, locul fiindu-i luat chiar de Politehnica, aceasta izbutind să și promoveze (după lovituri de departajare cu Electroputere). # La 10 aprilie s-a disputat primul joc cu porțile închise din istoria primei noastre divizii, Dinamo – Petrolul (scor 1-0). Aceasta din cauza suporterilor dinamoviști care la jocul precedent, cu FC Național, au provocat o mulțime de pagube la stadionul din Cotroceni. # Sabin Ilie (Steaua) va rămâne în anale ca primul jucător eliminat într-o finală de Supercupă (în minutul 83 al meciului Steaua – Petrolul 2-0, de la 5

august). # La 24 mai, finala Ligii Campionilor, Ajax – Milan (1-0), a fost condusă de o brigadă românească, Ion Crăciunescu la centru, Nicolae Grigorescu şi Ioan Constantinescu, asistenţi.

1996

S-a introdus licenţa pentru antrenorii profesionişti. Pentru a fi obţinută de un doritor era obligatoriu: ori să deţină categoria 1 şi să fi antrenat ca principal în trei din ultimii cinci ani în primul eşalon, ori dacă nu avea categoria 1 să aibă experienţă în „A" în cinci din ultimii şapte ani, ori să fi lucrat la nivel internaţional mai mult de trei ani. # La jumătatea lunii martie, preşedintele LPF, Mircea Angelescu, a suferit o fibrilaţie atrială post infarct miocardic – microaccident vascular cerebral. Astfel, la 30 septembrie, au avut loc alegerile pentru postul rămas vacant. Au fost doi candidaţi, Dumitru Dragomir şi Mircea Pascu, primul câştigând categoric, cu 25 de voturi pentru şi doar trei împotrivă, unul fiind anulat. # LPF avea să se mute de sub acelaşi acoperiş cu FRF, închiriând pe 10 ani un imobil în strada Eminescu, colţ cu Polonă. # În preliminarii naţionala României s-a descurcat, calificatându-se la un nou turneu final, cel al al CE din Anglia, acolo lucrurile au mers prost, pierzând toate cele trei meciuri la limită (0-1 cu Franţa şi Bulgaria, 1-2 cu Spania), totalizând... zero puncte.

1997

Reîntoarcere în fotbalul nostru, cea a tehnicianului Mircea Lucescu, după şapte ani de periplu italian. El însă a preluat un club cu care, până atunci, nu avusese nimic în comun, Rapid. # Florian Prunea a devenit primul internaţional român care a depus memoriu de a deveni jucător liber, pentru că nu primise banii stipulaţi în contractul cu Dinamo. Finalmente a ajuns la un compromis cu conducerea dinamovistă, primind 60% din banii datoraţi. # La 1 noiembrie, cu prilejul meciului Steaua – Petrolul (0-1), a debutat la oaspeţi primul mulatru român din Divizia A, Falemi Ngassam Nana, din tată camerunez şi mamă româncă.

Meciul de la 13 august, în Liga Campionilor, Steaua – PSG (în teren 3-2) a fost dat câştigat la „masa verde“ de echipa noastră cu 3-0, deoarece oaspeţii folosiseră un jucător în stare de suspendare. Însă peste două săptămâni, la Paris, Steaua a pierdut lamentabil, cu 0-5, fiind eliminată în acest tur preliminar 2 al Cupei Campionilor. # Obţinând numai victorii în preliminarii (2-1 şi 2-1 cu Lituania, 4-0 şi 3-2 cu Islanda, 3-0 şi 1-0 cu Macedonia, 1-0 şi 2-0 cu Irlanda), reprezentativa U21, cu Victor Piţurcă pe bancă, s-a calificat în premieră la un turneu final de Euro.

1998

În luna iunie a acestui an avea să se consemneze ultima participare a naţionalei României la un turneu final de Campionat Mondial, cel din Franţa. Acolo, a trecut de faza grupelor, după 1-0 cu Columbia, 2-1 cu Anglia şi 1-1 cu Tunisia, însă a pierdut în „optimi“ 0-1 cu Croaţia. # După 26 sezoane neîntrerupte în prima divizie, Sportul Studenţesc a retrogradat în vara lui 1998. # La 29 noiembrie, un penalty transformat de Şumudică a adus prima victorie din istorie a Rapidului la Craiova, în campionat. # Ediţia 1997/98 a Cupei a fost prima care a avut sponsor (berea Tuborg). # După acele preliminarii de excepţie, în care obţinusem numai victorii, României i s-a oferit la Bucureşti organizarea turneului final a Campionatului European U21. În pofida statului de gazde şi antecedentelor amintite, tinerii fotbalişti românni au pierdut toate jocurile: 1-2 cu Olanda, 0-1 după prelungiri cu Germania şi 1-2 cu Rusia.

1999

Ioan Ganea, golgeterul ediţiei 1998/99, a devenit primul lider al marcatorilor care a evoluat în respectivul sezon pentru două echipe din primul eşalon (Gloria Bistriţa şi Rapid). # După 28 de ani s-a făcut din nou apel la arbitrii din străinătate. Astfel, brigada germană condusă de Edgar Steinborn a oficiat la derby-ul campionatului, de la 9 mai, Dinamo-Rapid (0-1). # La 15 mai,

Dinamo contra Steaua a devenit prima confruntare din fotbalul românesc care a atins 100 meciuri în primul nostru eşalon. # După 32 de ani, titlul revenea în Giuleşti. # Tragedie chiar din prima etapă din 1999/00, pe 24 iulie. La partida Rapid-Astra, în min.57, la oaspeţi debuta în „A“ Ştefan Vrăbioru care peste 13 minute, la un duel cu Bolohan, s-a prăbuşit pe gazon, decedând. Raportul IML a indicat: „insuficienţă cardiacă acută, favorizată de efort fizic intens în mediu excesiv de cald“. # La 7 august, Rapid a izbutit pentru prima oară să o învingă pe Steaua în Ghencea (cu 3-1). # Sergiu Radu a rămas singurul jucător care a izbutit o „triplă“ într-o finală de Supercupă (la 6 octombrie, Rapid-Steaua 5-0).

2000

La începutul anului, Victor Piţurcă a fost înlăturat de la conducerea echipei naţionale. Astfel s-a produs o neaşteptată rocadă cu Emerich Jenei care i-a preluat postul rămas liber, lăsându-i în schimb locul de la Steaua. # La Adunarea Generală a FRF din 1 martie, Alexe Gavrilă, secretar al MTS, a anuţat că organismul din care face parte va concesiona gratuit un teren către FRF în Complexul „Lia Manoliu“, pentru a-şi construi un sediu. # Participarea naţionalei la turneul final al Euro 2000, unul găzduit în premieră de două ţări, Belgia şi Olanda, a fost o reuşită. Pentru prima oară am depăşit faza grupelor la un Euro. Am avut rezultatele: 1-1 cu Germania, 0-1 cu Portugalia, 3-2 cu Anglia. În „sferturi“ însă, am cedat în faţa Italiei, 0-2. # La alegerile pentru şefia LPF de la 2 octombrie, preşedinte în exerciţiu, Dumitru Dragomir, l-a avut contracandidat pe preşedintele lui FC Naţional, Gino Iorgulescu (propus de Oţelul Galaţi). Primul a avut câştig de cauză, cu 11 voturi pentru şi 5 împotrivă. # La 5 octombrie, cu ocazia unui meci amical susţinut de Dinamo la Olteniţa, Cătălin Hîldan s-a prăbuşit din senin la pământ, decedând puţin mai târziu, în ambulanţa aflată în drum spre spital. Conform raportului IML, moartea a fost cauzată de virusul hepatic C, care a provocat

modificări cardiace şi hepatice. # La 11 noiembrie, a avut loc cea mai extraordinară răsturnare de scor din istoria primei divizii, la jocul Dinamo-Foresta. Dinamo a avut la un moment dat 4-0, după golurile lui T. Petre (11), Mihalcea (28), Tameş (43) şi M. Niculae (47). Însă Foresta a înscris apoi de cinci ori: R. Niţă (62), Păcurar (72), Botan (74, 82) şi din nou R. Niţă (90). Scor final: 4-5!

2001

În urma aprobării Adunării generale a FRF din 17.05.2000, din sezonul 2000-01 s-a revenit, după 27 de ani, la 16 echipe pentru primul eşalon. Astfel, la finele sezonului, ultimele două retrogradau direct, iar cele clasate pe 13-14 jucau baraj cu ocupantele locului 2 din „B". # Veniţi în România cu ocazia „Galei Hagi" (organizată cu prilejul retragerii marelui fotbalist român), la 24 aprilie, Michel Platini şi Ángel Maria Villar au pus, alături de Mircea Sandu, piatra de temelie a viitorului sediu al FRF. # După un încurajator 0-0 pe Parc des Princes, Rapid o primea în Giuleşti pe PSG, la 25 septembrie. După un similar 0-0, s-a ajuns în prelungiri, unde oaspeţii au marcat în min. 93, iar 114 a căzut de tot instalaţia de nocturnă. Pentru aceasta, UEFA a dictat 3-0 pentru echipa franceză, astfel Rapid a părăsit Cupa UEFA în turul 1. # La barajul de menţinere/promovare cu echipele clasate pe locul secund în „B", ambele echipe din „A", Foresta şi FCM Bacău, după jocuri tur-retur, au fost depăşite de FC Baia Mare, respectiv Farul. Dacă prima a luat drumul diviziei secunde, FCM Bacău a recurs la o premieră în fotbalul românesc, rămânând pe prima scenă prin cumpărarea locului celor de la FC Baia Mare!

2002

Consiliul local al municipiului Piteşti a decis ca de la 24 aprilie, stadionul din Trivale să se numească „Nicolae Dobrin". Pamblica de la inaugurare a tăiat-o chiar impricinatul. # La Adunarea generală a FRF din 13 mai, s-a adoptat folosirea a cinci jucători străini de echipă. De asemenea s-a înfiinţat Tribunalul

Arbitral (alcătuit din persoane neutre) care trebuia să ia locul Comitetului Executiv al FRF ca ultimă instanță de judecată. # Comisia pentru Contracte, Statute şi Regulamente a penalizat cu 15 puncte pe „Poli" Timişoara, în Divizia B, pentru faptul că nu plătise indemnizația de promovare a unui jucător. Astfel, pentru prima oară în fotbalul românesc, o echipă a terminat sezonul cu minus în dreptul punctelor! # Dinamo a câştigat titlul 2001/02 la mare luptă cu FC Național. A fost însă un titlu contestabil, la care a intervenit politicul pentru a anula o decizie de depunctare a LPF dată dinamoviştilor, care dacă ar fi fost menținută, campioană ar fi fost echipa din Cotroceni. # Belgianul Manuel Godfroid a devenit primul străin care şi-a adjudecat Supercupa (la 10 august, Rapid – Dinamo 2-1). # La 22 august a fost inaugurat noul sediu al FRF din Complexul sportiv „Lia Manoliu", construit într-un timp record, de 10 luni, după un proiect condus de rectorul Universității de Arhitecutură şi Urbanism „Ion Mincu", Mac Popescu, vechiul preşedinte al Sportului Studențesc. Iar peste o zi a venit rândul Centrului de pregătire de la Mogoşoaia. # Promovând în vara lui 2002 pe prima scenă, AEK Bucureşti (fostul Fulgerul Bragadiru) a fuzionat cu o echipă abia înființată din Timişoara, numită AS Politehnica, diferită de adevărata „Poli". A rezultat Poli AEK şi astfel s-a născut un fenomen nefast, când mai multe părți îşi disputau acelaşi brand, care în timp avea să apară şi la Craiova, şi chiar la Steaua. # La 20 decembrie, pentru prima oară nişte fotbalişti au ieşit să protesteze pe străzile Bucureştiului, într-un miting organizat de AFAN. Exista şi o listă de revendicări. Traseul a cuprins sediile LPF şi FRF.

2003

Pe 6 februarie, George Becali a preluat secția de fotbal de la CSA Steaua, denumind-o FC Steaua SA. El şi-a atribuit 51% din acțiuni, iar vechea societate, AFC Steaua (controlată de Viorel Păunescu) – 36 %. „Nu s-a separat nimic. S-au schimbat doar actele" – declara atunci Becali. # Preconizată cu un an în urmă, fu-

ziunea ploieşteană dintre Petrolul şi Astra a fost încheiată în vara lui 2003, înaintea începerii noului sezon, preluând, cum era logic, numele şi palmaresul Petrolului. Rezultatul acestei uniuni însă s-a dovedit catastrofal, astfel încât această combinată ploieşteană a retrogradat... în forţă, ceea ce a dus la reseparare lor. # La 18.10.2003, pentru prima oară în Divizia A a oficiat o femeie arbitru, la linie, la jocul FC Național – FC Argeş (1-1), Irina Mîrţ, din Botoşani. # La 10 noiembrie, naționala României a pierdut dramatic calificarea la Copenhaga, pentru Euro 2004, fiind egalată în ultimul minut de gazde, 2-2, după ce în minutul 72 întorsesem rezultatul de 1-0.

2004

În returul ediției 2003/04, la FC Braşov şi FCM Bacău au fost instalaţi ca antrenori principali Răzvan Lucescu, respectiv, Ioan Lupescu. Ei deveneau astfel primii urmaşi care le-au călcat pe urme unor taţi tehnicieni principali de prim eşalon (Mircea Lucescu şi Niculae Lupescu). # La 03.06.2004, cu prilejul meciului din ultima etapă, Poli AEK – Gloria Bistrița, Cristina Ionescu, din Vulcan, a devenit primul arbitru femeie care a condus la centru un meci de Divizia A. # În aprilie, LPF s-a mutat într-un nou sediu, de această dată proprietatea sa, situat pe strada Al. Vitzu nr.2A. # După 11 sezoane neîntrerupte în „A“, Ceahlăul a retrogradat în primăvara lui 2004. # În sezonul 2004/05, pentru prima oară, Divizia A avea un sponsor, berea Bürger. # Tot Steaua a fost prima echipă românească ce s-a calificat în grupele noului format al Cupei UEFA, după ce a trecut de FK Železnik şi ŢSKA Sofia. Ba chiar a reuşit să treacă şi de grupă (cu Standard, Parma, Beşiktaş şi Athletic Bilbao), şi de 16-imi după o dublă istorică cu Valencia, oprindu-se în faza optimilor, cedând în fața lui Villarreal.

2005

Adunarea generală a FRF din 11 aprilie a consemnat revenirea la varianta cu 18 echipe în Divizia A, la care se renunţase în 2000. Diferenţa era acum că retrogradau direct patru echipe. De asemenea se revenea la două serii în Divizia B, dar de câte 18 echipe. Aceste schimbări urmau să intre în vigoare din sezonul 2006/07. # Universitatea Craiova, după 41 sezoane neîntrerupte în „A“, perioadă în care a scris pagini glorioase pentru fotbalul nostru, a suferit prima retrogradare şi ca ruşinea să fie şi mai mare, s-a situat pe ultimul loc, fără a îndeplini baremul minim de puncte impus. # Gheorghe Hagi a cucerit primul său trofeu ca antrenor, Cupa Turciei, cu Galatasaray SK (5-1 în finală cu marea rivală Fenerbahçe). # La 21 noiembrie, după o campanie electorală dură, Mircea Sandu a fost investit cu un nou mandat în fruntea FRF, el primind 187 voturi, faţă de 102 câte obţinuse principalul său contracandidat, Gheorghe Popescu. Fusese prima oară când Sandu avusese un contracandidat, în 1994, 1998 şi 2002 fiind doar reconfirmat. # Cu o săptămână în urmă, fuseseră alegeri şi la LPF, însă mult mai relaxate, deoarece Dumitru Dragomir a fost unic candidat, neavând astfel vreo emoţie în a obţine un nou mandat.

2006

Două dintre echipele româneşti angrenate în cupele europene au avut un sezon foarte bun. Este vorba de Steaua şi Rapid, care astfel au ajuns ca în „sferturile“ Europa League să se confrunte între ele, ceea ce constituia o premieră pentru formaţiile noastre. Ambele jocuri s-au terminat nedecis, 1-1 (30 martie) şi 0-0 (6 aprilie), însă Steaua a mers mai departe, beneficiind de golul înscris în deplasare. În semifinale, roş-albaştrii au pierdut dramatic calificarea în finală în faţa lui Middlesbrough FC, după 1-0 acasă şi 2-4 la partida retur (în care a condus cu 2-0). # Din ediţia 2006/07, primul nostru eşalon şi-a schimbat denumirea în Liga I, deoarece marca „Divizia A“ fusese înregistrată anterior de alt-

cineva. De asemenea, Diviziile B şi C au devenit Liga 2 şi 3. # Înaintea startului de sezon, Comisia de Licenţiere a FRF a retrogradat Sportul Studenţesc, revelaţia ediţiei anterioare, pentru că nu şi-a plătit datoriile pe care le avea la stat. Zadarnice au fost toate demersurile ulterioare ale lui Vasile Şiman, care s-a adresat inclusiv la Tribunalul de Arbitraj Sportiv de la Lausanne. Astfel, Pandurii, care ar fi trebuit să retrogradeze, şi-a păstrat locul în primul eşalon.

2007

Dinamo a câştigat clar titlul ediţiei 2006/07, ultimul de până acum, izbutind chiar premiera de a lua toate punctele echipelor concitadine. # Mai interesantă a devenit lupta pentru locul 2, cel care ducea în preliminariile Ligii Campionilor, implicate fiind Steaua şi CFR Cluj. Prima a avut câştig de cauză, chiar dacă CFR a avut la un moment dat un avans de 8 puncte. # Pentru prima oară unei promovate pe teren nu i s-a permis accederea în primul eşalon, pe motiv că nu primise licenţă, aceasta fiind Delta Tulcea. Acest fapt i-a permis retrogradatei Ceahlăul să-şi păstreze locul în LI. # CFR Cluj a fost prima grupare de prim-eşalon din România care şi-a sărbătorit centenarul. Cu acest prilej, a avut loc un meci amical cu renumita Benfica din Lisabona, când a şi fost inaugurată instalaţia de nocturnă a stadionului din cartierul Gruia, care totodată şi-a mărit capacitatea. # Cristiano Bergodi a devenit primul antrenor străin care a câştigat Supercupa (cu Rapid, în faţa lui Dinamo, 6-5 d.l.dep., la 25 iulie). # Legea combaterii violenţei pe stadioane, propusă de Dumitru Dragomir, preşedinte LPF dar şi deputat din partea PRM, a trecut de Parlament.

2008

La 20 martie, derby-ul Rapid-Steaua a avut un epilog neprevăzut. În min. 69, Săpunaru deschisese scorul pentru „vişinii". Peste cinci minute însă, la un duel mai dur Neşu-Pancu, s-a creat un grup de conflict. Ducându-se să împace spiritele, arbitrul Ale-

xandru Deaconu a primit o brichetă în cap. După câteva minute confuze, a reluat jocul printr-o minge de arbitru, din același loc. Numai că din nou a zburat pe lângă el o brichetă lansată din tribune, moment în care a decis să oprească definitiv jocul. Comisia de Disciplină a decis 3-0 pentru Steaua. Apelul Rapidului n-a avut vreun succes. Acest eveniment a rămas cu numele de „Cazul bricheta". # La meciul Dinamo-CFR Cluj, din 30 martie, pentru prima oară o echipă din campionatul românesc (cea oaspete) a aliniat primul „11" format doar din fotbaliști străini. # La 6 aprilie, după ce a învins-o pe Dacia Mioveni, Steaua a devenit prima echipă care a izbutit 1.000 victorii în primul eșalon. # Pentru prima oară titlul a poposit în orașul Cluj, fiind cucerit de CFR. Astfel, după 17 ani, „ieșea" din București. # Portughezul Semedo și argentinianul Ruiz au devenit primii străini ce au înscris într-o finală de Cupa României, cea din 2008 (pentru CFR Cluj împotriva Unirii Urziceni). # În sfârșit, România s-a mai calificat la un turneu final de anvergură, cel al Euro 2008, găduit de Austria și Elveția. Aflată într-o grupă dificilă, a remizat cu Franța, 0-0, și cu Italia, 1-1, pierzând însă la Olanda, 0-2, neizbutind astfel să treacă de faza grupelor.

2009

După etapa a 5-a a sezonului 2008/09, FC Timișoara a fost penalizată cu 6 puncte de FRF pentru nerespectarea unei decizii FIFA, referitoare la culoarea echipamentului. Ea le-a recăpătat ulterior, în retur, în urma unei contestații făcute la TAS. # Campioană surprinzătoare a ediției 2008/09, Unirea Urziceni, care devenea câștigătoarea titlului din cea mai mică localitate. # Chiar dacă a terminat pe locul 10, FC Argeș a fost retrogradată, în urma scandalului de corupție în care a fost implicat finanțatorul echipei, Cornel Penescu, și mai mulți arbitri. Astfel, Gaz Metan și-a păstrat locul în prima ligă. # Maurizio Trombetta și Toni Conceição au fost primii antrenori străini care au câștigat Cupa, cu CFR Cluj (la 13 iunie, 3-0 cu FC Timișoara, la Târgu Jiu), ita-

lianul (care antrenase primele două meciuri) fiind înlocuit în acel sezon de portughez (care a antrenat restul de trei jocuri). # Pentru prima oară Supercupa României şi-au disputat-o două echipe din Provincie, CFR Cluj şi Unirea Urziceni. Prima şi-a adjudecat-o după loviturile de departajare (3-2, după ce pe teren scorul fusese 1-1), devenind prima echipă din afara Capitalei care şi-a adjudecat trofeul. # În toamna acestui an, Unirea Urziceni a izbutit în grupele Ligii Campionilor cel mai mare număr de puncte de până acum pentru o echipă românească, 8 (obţinute prin 1-1 cu VfB Stuttgart, 4-1 şi 1-1 cu Rangers şi 1-0 cu Sevilla). # Pe 20 august, din cauza pătrunderii suporterilor în teren, UEFA a dat meci pierdut lui Dinamo, 0-3, cu Slovan Liberec. La retur, pe 27, în Cehia, Dinamo a izbutit cea mai mare răsturnare de scor pentru o echipă românească, izbutind 3-0 după 90 de minute şi apoi să se califice cu 9-8 în urma loviturilor de departajare. Astfel, a reuşit calificarea în grupele Cupei UEFA.

2010

După 38 de ani, podiumul primului eşalon avea numai echipe din provincie: 1. CFR Cluj, 2. Unirea Urziceni, 3. SC Vaslui. În 1971/72, acesta a arătat: 1. FC Argeş Piteşti, 2. UTA Arad, 3. „U“ Cluj. # Pandurii Târgu Jiu a mai fost o dată salvată de la retrogradare de culise. De această dată prin faptul că Internaţional Curtea de Argeş s-a retras cu puţin înaintea startului sezonului 2010/11, iar echipa gorjeană fusese prima sub linie, aşa că i-a luat locul şi chiar... lotul. # Deja-vu în finala Supercupei României, cu aceleaşi echipe din ediţia precedentă faţă în faţă, cu aceeaşi câştigătoare, CFR Cluj, şi în acelaşi mod, la lovituri de departajare (de această dată cu 2-0, după ce pe teren scorul fusese 2-2). # Din acest an, chiar şi în cazul unui event, Supercupa se dispută, câştigătoarea celor două trofee întâlnind ocupanta locului 2 în clasamentul Ligii I.

2011

La 7 decembrie, când Dinamo a surclasat pe Ceahlăul la Piatra Neamț cu 5-0, una dintre reușite a fost semnată de Ionel Dănciulescu care astfel ajungea la 200 de goluri pe prima scenă, fiind doar al doilea jucător care izbutea asemenea performanță, după liderul absolut al marcatorilor, Dudu Georgescu. El avea să se oprească la borna 214 (cu 38 de goluri mai puțin decât dubla „Gheată de Aur“). # O altă câștigătoare surprinzătoare a titlului în 2010/11, Oțelul Galați, care devenea prima campioană din Moldova. Din nefericire, ca și Unirea Urziceni, avea să clacheze la scurt timp după acest succes. # În al doilea an la rând podiumul a fost ocupat numai de echipe din provincie: 1. Oțelul Galați, 2. FC Timișoara, 3. SC Vaslui.

2012

Pentru prima oară golgeterul primului nostru eșalon a devenit un fotbalist străin. Astfel, cel mai eficace jucător al ediției 2011/12 a fost brazilianul Wesley Lopes da Silva (SC Vaslui), cu 27 reușite. # La 14 mai, AG a FRF a validat hotărârea excluderii din campionat a Universității Craiova de către Comitetul executiv al forului fotbalului, de la 20.07.2011, pentru „încălcare gravă a statutului FRF“. Echipa finanțată de Adrian Mititelu retrogradase din Liga I în vara lui 2011.

2013

La 16 martie, cu ocazia meciului Petrolul-Dinamo (2-1), atacantul oaspeților, Ionel Dănciulescu, a devenit primul jucător care a atins 500 de jocuri pe prima scenă. Avea să se oprească la 515, și va rămâne pentru un timp foarte îndelungat liderul acestei ierarhii. # Din sezonul 2012/13, Astra s-a mutat de la Ploiești la Giurgiu, devenind Astra Giurgiu. # Cu toate că ocupase la finalul sezonului 2012/13 locul 8, Rapid a fost retrogradată de TAS, pe motiv că nu îndeplinea criteriile de licențiere, în urma apelului solicitat de Concordia Chiajna. Noul sezon începuse, Rapid jucând

două etape. Acele rezultate au fost anulate, fiind pusă în loc chiar Concordia. # După 17 ani de „domnie“ în fruntea LPF, Dumitru Dragomir a fost învins la alegerile din 14 noiembrie de către Gino Iorgulescu. 11 voturi a primit fostul internațional față de numai 7 ale contracandidatului său. # România a ratat calificarea pentru turneu final al CM 2014 din Brazilia, fiind depășită la baraj de Grecia, după 1-3 la Pireu (la 15 noiembrie) și 1-1 la București (19 noiembrie).

2014

La 5 martie, Răzvan Burleanu a fost ales președinte al FRF, după ce a ajuns la balotaj cu Vasile Avram, unde el a primit 113 voturi, față de 58 adversarul său. # La aceeași dată, amical fără goluri, pe Arena Națională, România-Argentina, cu Messi în teren. Pentru prima oară reprezentativa „pumelor“ a fost prezentă în țară. # Victor Pițurcă a plecat de la cârma naționalei la echipa saudită Al-Ittihad. # Fotbalul românesc a fost zguduit de decizia din Dosarul Transferurilor, trimițând după gratii, chiar cu o zi înaintea alegerilor pentru președenția FRF, opt oameni importanți din sportul-rege: George Copos, Mihai Stoica, Cristi Borcea, Ioan Becali, Jean Pădureanu, Gheorghe Popescu și Gheorghe Nețoiu. Aceștia au primit pedepse de la 3 ani și o lună (Popescu), la 6 ani și 4 luni (Becali). # FC Rapid a scăpat de insolvență în urma deciziei Curții de Apel București, urmând să achite datoria de 130.000 de euro. # La 16 mai, cu ocazia meciului Dinamo-CFR Cluj (0-3), fundașul oaspeților, Cadú, a devenit primul străin cu 200 de meciuri în Liga I. # La 18 septembrie, Steaua a învins Aalborg cu 6-0 în primul meci din grupele Europa League, egalându-și cea mai mare diferență de scor realizată în cupele europene (tot 6-0 cu Young Boys, la 03.10.1979). # Se poate spune că la 27 august Steaua a fost eliminată de un român în meciul cu Ludogoreț Razgrad, în play-off-ul Ligii Campionilor. Ajunse în manșa a doua la loviturile de departajare, fundașul Cosmin Moți a apărat în poarta bulgară două penalty-uri! El luase locul între buturi por-

tarului Stoianov, eliminat în min. 119! # Astra Giurgiu s-a calificat în premieră în grupele Europa League, eliminând surprinzător pe Olympique Lyon, după 2-1 în deplasare şi 0-1 acasă.

2015

Steaua a reuşit să se impună în trei competiţii interne ale sezonului 2014-15, campionat, cupă şi cupa ligii, pierzând doar în Supercupă. Trei succese importante pentru antrenorul debutant Constantin Gâlcă. # Titlul l-a scăpat printre degete AS Ardeal 2013 Târgu Mureş, pierzând în ultima etapă pe teren propriu, 1-2, în faţa unei echipe deja retrogradate, Oţelul Galaţi. Dacă s-ar fi impus, echipa târgmureşeană ar fi devenit prima nou-promovată din fotbalul românesc care ar fi câştigat titlul. # Echipa din Târgu Mureş câştigase în faţa Stelei Supercupa, în singurul meci oficial în care l-a avut pe bancă pe Dan Petrescu. # Steaua a fost eliminată în turul 3 preliminar de Partizan din Belgrad şi continua în grupele Europa League. # După un egal smuls în ultima clipă pe Arena Naţională cu Finlanda, 1-1, la 8 octombrie şi 3-0 în Feroe, la 11 octombrie, naţionala României s-a calificat la Euro 2016 din Franţa. # La 21 octombrie, Mircea Lucescu a avut ca antrenor meciul său internaţional cu numărul 100, Şahtar Doneţk – Malmö FF, din grupele Ligii Campionilor. # George Becali a pierdut marca Steaua, fiind nevoit să-şi redenumească clubul în FCSB. ICCJ a anulat, pe 3 decembrie, marca Steaua Bucureşti înregistrată sub nr. 061735 în 29 ianuarie 2004 de SC Fotbal Club Steaua Bucureşti SA, iar la 4 mai 2018 a respins recursul intentat de Gigi Becali în privinţa recuperării mărcii Steaua. Decizia fiind definitivă, Becali nu mai are dreptul să folosească numele şi emblema.

2016

La 22 februarie, C.Ex. al FRF a decis ca, din ediţia 2017/18 a Ligii I, toate echipele să aibă în teren un jucător sub 21 de ani. Decizia nu a avut unanimitate, existând două voturi împotrivă. Totodată, la Liga 2 fiecare echipă trebuia să aibă printre titulari 3

jucători sub 21, iar Liga 3 fiecare echipă trebuia să aibă în teren trei jucători sub 19 ani. # Ediția 2015/16 a fost prima în care s-a adoptat sistemul play-off/play-out, numărul componentelor fiind redus la 14. Sezonul regulat cuprinde 26 de etape, fiecare echipă jucând împotriva celorlalte de două ori (acasă şi deplasare). La final, primele şase echipe se califică în playoff, de unde se desemnează campioana şi echipele calificate în cupele europene, iar echipele de pe locurile 7-14 în playout, de unde ultimele două retrogradează direct, iar cea de deasupra lor va juca baraj cu echipa clasată pe locul 3 în Liga 2. Punctele obținute după sezonul regular sunt înjumătățite şi rotunjite în plus. # Astra Giurgiu a devenit surprinzătoarea campioană a ediției 2015/16. Era o premieră pentru această echipă, cât şi pentru antrenorul ei, Marius Şumudică, dar și pentru majoritatea componenților lotului. # Cu toate că revenise în Liga I după doar un sezon, Rapidului nu i s-a dat voie să ia startul la sezonul 2016/17, fiind trimisă în faliment. De acest necaz al giuleştenilor a profitat ACS Poli Timişoara, care și-a păstrat locul pe prima scenă. # Participarea României la Euro 2016 din Franța a adus un singur punct, obținut cu Elveția (1-1), celelalte jocuri fiind pierdute, cu Franța (1-2) şi cu Albania (0-1). # Meciul cu Albania a fost cel de-al 100-lea în calitate de selecționer pentru Anghel Iordănescu, fiind primul care a atins această bornă. # După ce a câştigat şi al 21-lea trofeu cu Şahtar Donețk (8 titluri+5 cupe+7supercupe+1 Cupa UEFA), Mircea Lucescu s-a despărțit de echipa ucraineană la care a petrecut 11 ani, rămânând însă tot în spațiul ex-sovietic, semnând cu Zenit Sankt-Petersburg. # În vară a fost adus la echipa națională un selecționer străin, germanul Christoph Daum. # La 19 decembrie, cu ocazia meciului de campionat Gaz Metan-Astra (0-1), arbitrul Cristi Balaj s-a retras după 22 de sezoane în Liga I în care a condus 341 partide.

2017

La alegerile pentru şefia LPF, Gino Iorgulescu s-a impus clar în faţa contracandidatului Sorin Drăgoi (fost preşedinte la ACS Poli Timişoara), cu 13 voturi la 1. # Astra a fost singura noastră echipă care a trecut de grupele Europa League (cu Roma AS, Viktoria Plzeň şi Austria Viena), cedând însă în „16"-imi în faţa echipei belgiene KRC Genk (2-2 şi 0-1). # Încă o campioană surpriză, echipa lui Hagi, Viitorul Constanţa. „Regele" însă a mai tremurat câteva luni pentru a fi sigur de izbânda sa, deoarece cei de la FCSB au făcut contestaţie la TAS. Cele două terminaseră la egalitate de puncte, în fruntea play-off-ului. Conform LPF, în asemenea caz, departajarea o făceau rezultatele directe din play-off, aşa că Viitorul era campioană. Cei de la FCSB însă au interpretat regulamentul cum că la egalitate de puncte trebuia să se ţină cont de toate rezultatele directe, adică şi de cele din sezonul regular, ceea ce le-ar fi adus lor titlul. TAS a dat dreptate LPF. A fost prima oară în istoria Tribunalului când s-a decis o campioană! # Fiind numit selecţioner al echipei naţionale înaintea ultimelor două meciuri din preliminariile CM 2018, Cosmin Contra şi-a reziliat contractul cu Dinamo. Contra îi lua astfel locul lui Christoph Daum, îndepărtat după o campanie de preliminarii eşuată (locul 4 în grupă, după Polonia, Danemarca, Muntenegru, sub noi fiind modestele Armenia şi Kazahstan). # CSA Steaua şi-a făcut echipă de fotbal, numindu-l ca director tehnic pe Marius Lăcătuş şi antrenor pe Ion Ion. Echipa a evoluat în Liga 4, sezonul 2017/18. # Ediţia 2016/17 a Ligii 2 a fost prima din istoria sa în care a avut serie unică.

2018

FCSB a reuşit să treacă de grupele Europa League şi să se califice în primăvara europeană, unde însă a fost eliminată imediat de Lazio (1-0 şi 1-5). # La 18 aprilie, Răzvan Burleanu a câştigat un nou mandat în fruntea FRF. El a întrunit 168 de voturi, faţă de 78 Ionuţ Lupescu şi 8 Marcel Puşcaş. Un al patrulea candidat,

Ilie Drăgan, n-a obținut vreun vot. # Revenirea lui Dan Petrescu în țară a fost de bun augur, reușit să câștige titlul din nou, de această dată pe banca celor de la CFR Cluj. # Răzvan Lucescu a câștigat primul său trofeu extern ca antrenor, Cupa Greciei, cu PAOK Salonic (2-0 în finală cu AEK). # Primul trofeu pentru noua echipă a Craiovei, CSU, care a câștigat Cupa, după ce în finală a învins gruparea de ligă secundă, Hermannstadt Sibiu, cu 2-0. # Eliminare rușinoasă a lui CFR Cluj în play-off-ul Europa League, în fața unei echipe din Luxemburg, F91 Dudelange, prin dublă înfrângere, 0-2 în deplasare și 2-3 pe teren propriu. # În septembrie, România a debutat într-o nouă competiție zămislită de UEFA, Liga Națiunilor, care are ca scop eliminarea lipsei de miză de la meciurile amicale. În a treia Ligă valorică, am fost în grupă cu Serbia, Muntenegru și Lituania.

CAPITOLUL 3.
FOTBALIŞTI REPREZENTATIVI

ADAMACHE STERE (n. 17 august 1941, la Galaţi – d. 9 iulie 1978, la Galaţi). Internaţional A, maestru al sportului. A evoluat pe postul de portar. Poreclă: Baronul. A fost legitimat la Energia Galaţi (1957), Ancora Galaţi (1958), CSU Galaţi (1959), Dinamo Galaţi (1960), Viitorul Bucureşti (1962) – cu care a debutat în Divizia A la 9 septembrie 1962 fără să primească gol (Viitorul-Universitatea Cluj 0-0). În primăvara anului 1963 este transferat de Steagul Roşu Braşov pentru care a evoluat în 248 de jocuri până în 1977. Între 1970 şi 1977 a îmbrăcat de şapte ori tricoul echipei naţionale, trei dintre acestea fiind susţinute la turneul final al Campionatului Mondial din Mexic, la Guadalajara, în vara anului 1970, (cu Anglia, Cehoslovacia şi Brazilia). La finalul ediţiei 1976/77 a pus capăt activităţii competiţionale şi s-a înapoiat în urbea natală. La numai un an însă, firul vieţii i-a fost curmat nedrept de brusc la doar 37 de ani. După ce s-a împăcat cu soţia la capătul unei perioade mai lungi de neînţelegeri, i-a dăruit acesteia un bucheţel de flori de „nu-mă-uita“ după care a intrat în Dunăre. Cu toate că era un înotător foarte bun a fost văzut de soţie ridicând disperat o mână spre cer după care a dispărut în apă. Cauza decesului a fost pusă pe seama unui stop cardiac.

ALBU GHEORGHE (n. 12 septembrie 1909, la Arad – d. 26 iunie 1974, la Făgăraş). Internațional A, antrenor. A evoluat pe postul de fundaş. A fost legitimat în 1924 la AMEFA Arad, iar în 1928 a trecut la concitadina Gloria CFR la care avea să debuteze în divizia A la 11 septembrie 1932 (România Cluj-Gloria CFR 1-2). La gruparea feroviară a evoluat până în 1933, an în care s-a transferat la Venus Bucureşti, echipă la care a cunoscut deplina consacrare, încununată prin cele patru titluri de campion al României (1934, 1937, 1939 şi 1940). La gruparea „negrilor" din Capitală a strâns 110 jocuri până în anul 1940 când s-a transferat la FC Craiova, echipă la care şi-a încheiat cariera de jucător în anul 1944. Între 1931 şi 1938 a adunat 42 de selecții consecutive la echipa națională A, care a însemnat o mare performanță pentru perioada interbelică. Cu prima echipă a României al cărei căpitan a fost în nenumărate rânduri, a participat în 1934 la turneul final al Campionatului Mondial, din Italia.

După război, îşi începe cariera de antrenor în anul 1946 la FC Craiova, iar în 1947 trece la Dermata Cluj, pentru ca în 1950 să fie numit tehnicianul echipei naționale a României. Din 1952 îşi desfăşoară activitatea la UT Arad, după care, pentru câte un sezon, le va antrena pe Textila Sfântu Gheorghe (1957/58) şi Foresta Fălticeni (1958/59). Din 1959 se mută la Arad unde până în 1964 se va ocupa de pregătirea concitadinelor AMEFA (1959-62) şi Vagonul (1962-64), iar apoi se va muta la Făgăraş unde va lucra cu echipele de copii şi de juniori ale clubului Chimia din localitate până la pensionare şi chiar şi după aceea.

ANDONIE IOAN (n. 15 martie 1960, la Şpălnaca, com. Hopârta, jud. Alba). Internațional A, maestru al sportului, antrenor. A evoluat pe post de fundaş central. Poreclă: Fălcosul. Prima sa legitimare a fost înregistrată la Corvinul Hunedoara, echipă cu care a debutat în divizia A la 7 martie 1979 (Sportul Studențesc Bucureşti-Corvinul 2-0). Pentru gruparea de lângă furnale a susținut 105 jocuri şi a macat de 15 ori până în anul 1983 când a fost

transferat la Dinamo Bucureşti. La clubul din Capitală a evoluat vreme de şapte ani, timp în care a adunat 171 de partide, înscriind 22 de goluri. Ultima sa prezenţă în divizia A s-a consemnat la 9 mai 1990 (FC Braşov-Dinamo 2-2). Are la activ un total de 255 de meciuri în prima divizie şi 35 de goluri realizate, iar în cupele europene a evoluat în 29 de jocuri. Are în palmares două titluri de campion naţional (1984 şi 1990) şi trei trofee Cupa României (1984, 1986 şi 1990). În ediţia 1990/91 a îmbrăcat tricoul spaniolilor de la Elche pentru care a jucat în 34 de partide înscriind un gol, iar pentru alţi doi ani a fost echipierul grupării olandeze Heerenveen la care a evoluat în 39 de meciuri marcând 4 goluri. Are în palmares o semifinală de Cupa Campionilor Europeni cu Dinamo împotriva lui FC Liverpool (1983/84). Debutul lui Ioan Andone la naţionala României a fost consemnat la 11 noiembrie 1981 (Elveţia-România 0-0). În tricoul „tricolor" a strâns în perioada 1981-1990 un total de 55 de selecţii, înscriind de două ori. A jucat la turneul final al Campionatului European din 1984 în Franţa şi la turneul final al Campionatului Mondial din 1990 în Italia. La 25 martie 2008 a fost decorat cu Ordinul „Meritul Sportiv" clasa a III-a.

Şi-a început cariera de antrenor în 1993 la Sportul Studenţesc, din acel an pregătind echipe din ţară, dar şi din străinătate: Sportul Studenţesc (1993/94, 1996, 2001-2003), Universitatea Cluj (1994/96), Petrolul Ploieşti (1996/97), Farul Constanţa (1998/99), FC Braşov (1999/2000), FC Bihor Oradea (2000/01), Dinamo Bucureşti (2003-06), Omonia Nicosia (2006/07), CFR Cluj (2007/08), Al-Ettifaq (2008/09), Al-Ahli (2009), ŢSKA Sofia (2010), Rapid Bucureşti (2010), Dinamo Bucureşti (2010/11), CFR Cluj (2012-13), FC Astana (2013), Al-Ettifaq (2014), Apollon Limassol (2014/15), FC Aktobe (2015) şi Dinamo Bucureşti (2016/17).

APOLZAN ALEXANDRU (n. 6 februarie 1927, la Sibiu – d. 23 decembrie 1982, la Bucureşti). Internaţional A, maestru al sportului, antrenor. A evoluat pe postul de fundaş central. Prima sa legitimare a fost înregistrată la Şoimii Sibiu în anul 1941, de unde, în 1943 s-a transferat la Rogifer Bucureşti. După război, trece la CFR Bucureşti în al cărui tricou, a debutat în divizia A la 15 septembrie 1946 (CFR-Jiul Petroşani 2-1). După 60 de jocuri susţinute cu echipa din Giuleşti în primul eşalon, în toamna lui 1949 s-a transferat la CCA Bucureşti. La acest club a pus capăt activităţii de jucător în anul 1961, după ce adunase în total 268 de jocuri în divizia A şi a înscris trei goluri. Ultima partidă susţinută în prima divizia a avut loc la 16 noiembrie 1961 (CCA-Rapid Bucureşti 1-2). Apolzan a fost vreme de 12 ani căpitanul legendarei echipe a clubului armatei. În prodigioasa activitate a fost de şase ori campion naţional (1951, 1952, 1953, 1956, 1960 şi 1961), cucerind de alte cinci ori Cupa României (1949, 1950, 1951, 1952 şi 1955). În perioada 1949-1960 a îmbrăcat de 22 de ori tricoul echipei naţionale, debutul fiind consemnat la data de 23 octombrie 1949 (România-Albania 1-1).

Din anul 1962 până în 1967 a funcţionat ca antrenor la centrul de copii şi juniori Steaua, iar până în anul 1973 a antrenat formaţii din eşaloanele inferioare (Unirea Câmpulung Muscel, Răsăritul Caracal, Oltul Slatina şi Metalul Mija).

AUGUSTIN IONEL (n. 11 octombrie 1955, la Bucureşti). Internaţional A, maestru al sportului, antrenor. A activat pe postul de atacant central. Porecle: Oneaţă, Pantera Roz, Buldozerul. Cea dintâi legitimare a fost în 1966 la Dinamo Bucureşti, unde a evoluat vreme de două decenii, cu o întrerupere de un an de zile, în care a fost echipierul Jiului Petroşani (1976/77). A debutat în prima divizie la 23 aprilie 1975 (Dinamo-Chimia Rm. Vâlcea 5-0). La începutul anului 1986 a fost legitimat la Victoria Bucureşti unde a evoluat până în 1988 când s-a transferat la clubul de lângă Podul Grant. Ultimul său joc în divizia A l-a susţinut la 11 de-

cembrie 1988 (Rapid-FC Argeş Piteşti 2-0). În primul eşalon al ţării a adunat în total 383 de jocuri şi a marcat 111 goluri, iar în cupele europene a jucat 33 de meciuri în care a înscris de 10 ori. A câştigat de patru ori titlul de campion naţional (1975, 1982, 1983 şi 1984) şi a cucerit de trei ori Cupa României (1982, 1984 şi 1986). Are în palmares o semifinală de Cupa Campionilor Europeni cu Dinamo împotriva lui FC Liverpool (1983/84). A adunat 34 de prezenţe în tricoul naţionalei A în perioada 1978-1986, debutul având loc la data de 13 decembrie 1978 (Grecia-România 2-1). A făcut parte din lotul României la turneul final al Campionatului European din 1984, în Franţa.

În antrenorat a debutat în anul 1995 la clubul unde a cunoscut consacrarea ca fotbalist, după care, a activat la echipele: ARO Câmpulung Muscel, Dacia Unirea Brăila, CSM Focşani, Minerul Lupeni, Phoenix Ulmu şi din nou la centrul de copii şi juniori al clubului Dinamo.

BALACI ILIE (n. 13 septembrie 1956, în com. Bistreţ, jud. Dolj). Internaţional A, maestru emerit al sportului, antrenor. A evoluat pe post de mijlocaş coordonator. Porecle: Minunea Blondă, Prinţul din Bănie. A fost legitimat pentru prima dată încă de la vârsta de 9 ani la echipa de pitici a Universităţii Craiova. A debutat în divizia A încă de la vârsta de 17 ani la 12 august 1973 (Jiul Petroşani-Universitatea 1-1). A evoluat la gruparea fanion a Craiovei până la începutul anului 1985 când s-a transferat la FC Olt Scorniceşti, de unde a plecat în vara anului 1986 la Dinamo Bucureşti. Ultima partidă susţinută în prima divizie a avut loc la 13 decembrie 1987 (Dinamo-Oţelul Galaţi 3-1). A evoluat în divizia A în 347 de meciuri în care a marcat 84 de goluri. Perioada sa de glorie a cunoscut-o la Craiova, cu Universitatea cucerind în trei rânduri titlul de campion naţional (1974, 1980 şi 1981) şi de patru ori a câştigat trofeul Cupei României (1977, 1978, 1981 şi 1983). A susţinut 38 de partide în cupele europene, competiţii în care a înscris de 7 ori. Are în palmares şi o semifinală a Cupei UEFA jucată cu Universitatea împotriva Benficăi Lisabona

(1982/83). În tricoul echipei naționale a debutat la 23 martie 1974 (Franța-România 1-0), iar până în 1986 a susținut 65 de jocuri în care a marcat de 8 ori. A avut o contribuție foarte importantă la calificarea naționalei la turneul final al Campionatului European din 1984, în Franța, acolo unde însă, din păcate, nu a putut fi prezent din cauza unei accidentări. A fost declarat în două rânduri fotbalistul anului (1981 şi 1982). La 25 martie 2008 a fost decorat cu Ordinul „Meritul Sportiv" clasa a III-a.

După încheierea activității de fotbalist s-a dedicat profesiei de antrenor, debutând în 1988 la Pandurii Târgu Jiu, formație la care a activat un an de zile după care, pentru doi ani a antrenat-o pe Drobeta Turnu Severin. Începând din anul 1991 până în prezent, cu două excepții (1998 şi 2001 când a fost tehnicianul Universității Craiova), a profesat în străinătate, unde a lucrat numai cu echipe de club: Club Africain Tunis (1991/92), Olympique Casablanca (1992-94), Al-Shabab FC (1994-96, 2006), Al Nassr Riad (1996/97), Al-Hilal FC (1997/98, 2000/01, 2002/03, 2016), Al Ain FC (1998-2001), Al Sadd SC (2001/02), Al Ahli Club (2003-05), Al Arabi SC (2005/06), Kazma (2009/10), Raja Casablanca (2011), Al-Nahda (2013) şi Suwaiq Club (2017). Munca de antrenorat i-a fost răsplătită prin câştigarea unor trofee: Cupa Campionilor Africii în 1992 (Club Africain Tunis), Cupa Cupelor țărilor arabe în 1993 şi 1994 (Olympique Casablanca), apoi în 2000 (Al Ain) şi în 2002 (Al Sadd), Cupa Campionilor Golfului în 1997 (Al Nassr Riad) şi 1998 (Al Hilal), precum şi Supercupa Asiei în 2000 (Al Ain).

BARATKY IULIU (n. 14 mai 1910, la Oradea – d. 14 aprilie 1962, la Bucureşti). Internațional A, antrenor. A evoluat pe post de atacant. Poreclă: Minunea Blondă. Prima sa legitimare datează din anul 1922, an în care a fost înregimentat de gruparea muncitorească Stăruința Oradea, în a cărei echipă de seniori a debutat pe postul de centru înaintaş de la vârsta de 16 ani. În 1928 a fost transferat la Clubul Atletic Oradea, de unde, în 1930 a plecat la Hungaria Budapesta, echipă la care a activat până în 1934, când s-a înapoiat la

Oradea. Timp de doi ani a evoluat la Crişana, iar din 1936 a devenit echipierul lui FC Rapid Bucureşti până în anul 1944. Jucător dotat cu toate calităţile pentru un fotbalist complet, Baratky a evoluat pe toate posturile unei echipe. A început să joace înaintaş, a trecut apoi mijlocaş – fiind considerat în anul 1930 cel mai bun half dreapta din Europa – a făcut faţă cu brio sarcinilor de fundaş, ba chiar, şi ale celui de portar – în 1933 în poarta Ungariei, în jocul cu Spania – când a înlocuit portarul titular după accidentarea acestuia. A debutat în campionatul naţional al României la 10 septembrie 1933 (Venus Bucureşti-Crişana Oradea 0-1). A adunat în prima divizie 155 de jocuri, înscriind 101 goluri. Ultimul meci în primul eşalon susţinut de Baratky a avut loc la 29 aprilie 1948 (Oţelul Reşiţa-RATA Tg. Mureş 5-3). A cucerit de patru ori Cupa României (1937, 1939, 1940 şi 1941), toate cu Rapid şi un titlu de campion al Ungariei cu Hungária Budapesta (1929). Între 1930 şi 1933 a evoluat de 7 ori în echipa naţională a Ungariei fără gol marcat, iar în perioada 1933-1940 Baratky a strâns 20 de jocuri în echipa naţională a României pentru care a marcat 13 goluri. A jucat la turneul final al Campionatului Mondial din 1938, în Franţa. Tehnician de mare clasă, a rămas în memoria contemporanilor săi prin măiestria executării precise a loviturilor libere de la 16-25 m, transformate în majoritate covârşitoare în goluri de o rară frumuseţe.

După încheierea activităţii de fotbalist s-a dedicat antrenoratului, muncă în care a debutat în 1944 pe banca Rapidului, echipă pe care a condus-o timp de două sezoane, până în 1946. Pentru un an de zile s-a înapoiat la Oradea, la conducerea formaţiei Libertatea, divizionară A, iar de aici pleacă la RATA Târgu Mureş, pentru ca în 1949 să revină în Bucureşti unde conduce timp de patru sezoane pe Dinamo. În 1953 revine la Oradea pe banca tehnică a prim-divizionarei locale Progresul, iar din 1955 revine în Capitală, la Dinamo, alături de care a cucerit în 1959 Cupa României. După 1960 a lucrat la centrul de copii şi juniori al clubului Dinamo până în aul 1962 când, în plină activitate fiind, a trecut în lumea drepţilor.

BELODEDICI MIODRAG (n. 20 mai 1964, în com. Socol, jud. Caraş-Severin). Internațional A, director al centrelor de juniori ale FRF. A evoluat pe postul de fundaş central, libero. Porecle: Căprioara din Carpaţi sau Belo. Prima sa legitimare a fost la Minerul Moldova Nouă în 1978, iar după trei ani, fiind selecționat în echipa națională de juniori se transferă la Luceafărul București. În 1982 este cooptat în lotul echipei clubului armatei, în al cărei tricou debutează în divizia A la 5 martie 1983 (Steaua-Politehnica Iaşi 1-0). După şapte ani în tricoul Stelei pentru care a jucat în 174 de meciuri, Belodedici s-a transferat la echipa armatei din Serbia, Steaua Roşie Belgrad. A evoluat în trei ediții de campionat în care, a adunat 63 de partide. A mai jucat în Spania şi Mexic, după care, s-a înapoiat la Steaua Bucureşti, acolo unde a „bifat" ultima sa prezență în primul eşalon la 7 aprilie 2001 (Steaua-Rocar Bucureşti 1-1). A disputat un total de 235 de meciuri în divizia A şi a marcat 21 de goluri. Impresionantul său palmares la nivel de club cuprinde: şase titluri de campion al României (1985, 1986, 1987, 1988, 1989 și 2001), trei titluri de campion al Iugoslaviei (1990, 1991 și 1992), de patru ori câştigător al Cupei României (1985, 1987, 1988 şi 1999), o dată câştigător al Cupei Iugoslaviei (1990). Este singurul fotbalist român care a cucerit de două ori Cupa Campionilor Europeni (cu Steaua București în 1986 şi cu Steaua Roşie Belgrad în 1991), ambele obținute în urma loviturilor de departajare. A mai câştigat Supercupa Europei (1987), dar şi Cupa Intercontinentală (1991). În tricoul echipei naționale a debutat la 31 iulie 1984 (România-China 1-0). În perioada 1984-2000 a susținut în tricoul României 55 de meciuri în care a marcat 5 goluri. A evoluat la turneul final al Campionatului Mondial din 1994, în Statele Unite şi la turneul final al Campionatului European din 1996, în Anglia. La 25 martie 2008 a fost decorat cu Ordinul „Meritul Sportiv" clasa a II-a, iar în 2009, cu ocazia Centenarului FRF, a primit distincția „Diamant" pentru întreaga sa activitate. Este membru al Comisiei Tehnice din cadrul Federației Române de Fotbal (din anul 2018).

BINDEA SILVIU GEORGE (n. 24 octombrie 1912, la Blaj – d. 9 martie 1992, la Blaj). Internațional A, antrenor. A evoluat pe post de extremă dreapta. Poreclă: Binduț. A fost legitimat pentru prima dată în 1924 la echipa România Cluj, în al cărei tricou a evoluat până în 1932 când s-a transferat la Ripensia Timişoara. A debutat în prima divizie la 25 septembrie 1932 (Șoimii Sibiu-Ripensia 0-3). La gruparea de pe Bega a cunoscut până în anul 1942 cele mai mari satisfacții sportive, cucerind în patru rânduri titlul de campion al țării (1933, 1935, 1936 şi 1938) şi de două ori Cupa României (1934 şi 1936). A mai evoluat la CFR Tr. Severin (1942/43), CFR Timişoara (1945/46) şi din nou Ripensia (1948/49), unde şi-a încheiat cariera de jucător. Bindea a susținut ultima sa partidă în divizia A la 27 octombrie 1946 (CFR-Carmen Bucureşti 0-3), acesta fiind cel de-al 159-lea meci în primul eşalon al țării, unde a înscris 88 de goluri. Component al unui cvintet ofensiv celebru la noi în țară (Bindea-Beke-Ciolac-Schwartz-Dobay) şi dotat cu excepționale calități fizico-tehnice, precum şi un deosebit spirit de luptător, „Binduț" este socotit drept unul dintre cele mai valoroase produse ale fotbalului românesc din perioada interbelică. A evoluat în 27 de partide în tricoul primei echipe a României, pentru care a marcat de 11 ori. A jucat la două turnee finale de Campionat Mondial (ediția din 1934, în Italia şi cea din 1938, în Franța).

După încetarea activității de jucător, s-a dedicat pentru o perioadă de pregătirea celor mai tineri fotbalişti ai Ripensiei postbelice, reuşind împreună cu fostul său coechipier Vasile Deheleanu să aducă Timişoarei titlul de campioană a țării la juniori în 1948. În diferite perioade le-a antrenat pe timişorenele CFR, CAMT şi Politehnica (august 1955-noiembrie 1956 şi septembrie 1960-martie 1961), la ultimul său mandat antrenând-o pe Știința ca prim-divizionară.

BODOLA IULIU (n. 26 februarie 1912, la Braşov – d. 10 septembrie 1992, la Budapesta). Internațional A, antrenor. A activat pe postul de atacant central. Poreclă: Duduş. A început să practice fotbalul la echipa Braşovia Braşov, care l-a legitimat încă

de la vârsta de 10 ani, activând la clubul din urbea sa natală vreme de şapte ani. În anul 1929 s-a transferat la Clubul Atletic Oradea, acolo unde a devenit coechipier printre alţii cu Iuliu Baratky, Mircea David, Nicolae Kovacs ori Francisc Ronnay. Debutul lui „Duduş" în prima divizie a avut loc la 11 septembrie 1932, chiar în compania fostei sale echipe (CAO-Braşovia 3-0), iar în anul 1937 s-a mutat în Capitală, fiind legitimat la Venus. După trei ani s-a înapoiat la Oradea, unde a redevenit echipierul lui CAO până în 1945 când, a plecat la Cluj, unde a evoluat vreme de două sezoane pentru Ferar. Ultimul joc pe care Bodola avea să-l susţină în prima divizie a avut loc la 23 septembrie 1946 (Carmen Bucureşti-Ferar 1-0). În toamna anului 1946 avea să plece în Ungaria, fiind legitimat de gruparea budapestană MTK, pentru care a jucat vreme de trei ani de zile. A cucerit doi ani la rând titlul de campion al României cu Venus Bucureşti (1939 şi 1940) şi o dată titlul de campion al Ungariei (1943) cu CAO, care în urma Dictatului de la Viena din 30 august 1940 a fost transformată în NAC (Nagyváradi AC). Iuliu Bodola a susţinut un total de 153 de partide în divizia A, în care a marcat 112 goluri, iar în prima divizie maghiară a evoluat în 181 de jocuri, înscriind de 47 de ori. A debutat la echipa naţională la 10 mai 1931, când abia împlinise vârsta de 19 ani. În perioada 1931-1939 a îmbrăcat de 48 de ori tricoul reprezentativei României pentru care a înscris 30 de goluri, iar în intervalul 1940-1948 a jucat de 13 ori pentru naţionala Ungariei, marcând de patru ori. Bodola a jucat la două turnee finale de Campionat Mondial (ediţia din 1934, în Italia şi cea din 1938, în Franţa). „Duduş" a stabilit la nivel de echipă naţională două recorduri de excepţie, care au rezistat multă vreme: cel al numărului de selecţii (care a rezistat vreme de 35 de ani) şi cel al numărului de goluri (care a rezistat aproape şase decenii).

Din anul 1950 a trecut pe banca tehnică ocupându-se de pregătirea multor echipe de club din Ungaria: Szolnoki MAV (1950-51), Haladás (1951-53), Pécsi VSK (1953-54), Komlói Bányász (1954-57), Pécsi VSK (1957-59), Gyulai SE (1959/60), Diósgyőri

VTK (1960/61), Salgótarjáni BTC (1963) şi Ormosbányai Bányász (1964-71).

BOGDAN IOAN (n. 6 martie 1915, la Bucureşti – d. 10 iulie 1992). Internaţional A, antrenor. A evoluat pe postul de atacant. Prima sa legitimare a fost înregistrată la vârsta de 13 ani la clubul Unirea Tricolor Bucureşti, în a cărei echipă de seniori a debutat în anul 1933 în divizia A. În 1936 s-a transferat la Rapid Bucureşti, echipă căreia îi va dedica 11 ani de activitate cu o întrerupere de un an, timp în care a evoluat la gruparea franceză Red Star Paris (1938/39). La clubul din vecinătatea Podului Grant a cunoscut cele mai mari satisfacţii în plan sportiv, câştigând de cinci ori Cupa României (1937, 1938, 1940, 1941 şi 1942). În ediţia de campionat 1940/41 a devenit golgeterul României cu 21 de goluri înscrise, titlu împărţit cu Valeriu Sonny Niculescu. În cei 13 ani în care a evoluat în prima divizie a adunat un total de 150 de meciuri, în care a înscris 78 de goluri. În toamna lui 1946 s-a transferat la clubul MTK Budapesta, devenind coechipier cu Iuliu Bodola pentru un an, iar în 1947 a plecat la gruparea italiană AS Bari pentru care a jucat un an de zile. În perioada 1937-1942 a adunat 12 prezenţe în tricoul echipei naţionale pentru care a marcat de trei ori. A evoluat la turneul final al Campionatului Mondial din 1938, în Franţa.

În anul 1950 odată cu revenirea în ţară se dedică profesiei de antrenor, pe care o practică în paralel cu cea de avocat până în martie 1966 când pleacă în Liban ca antrenor. În România a antrenat o serie de formaţii din cateorii infeioare, printre ele numărându-se Dunărea Giurgiu şi Semănătoarea Bucureşti. În Liban a antrenat formaţiile Al-Shabiba Mazraa (1966/67) şi Racing Beirut (1967-70), cu fiecare dintre acestea obţinând câte un titlu de campion al Libanului (1967 şi 1970).

CĂMĂTARU RODION GORUN (n. 22 iunie 1958, la Strehaia, jud. Mehedinţi). Internaţional A, maestru emerit al sportului. A evoluat pe postul de atacant. Poreclă: Cami. Prima legiti-

mare a fost înregistrată în anul 1972 la Progresul Strehaia, din campionatul județean, echipă de la care avea să se transfere în 1974 la echipa-fanion a Craiovei, în același an debutând în divizia A la data de 10 noiembrie 1974 (Universitatea-CFR Cluj 1-1). În 12 ani cât a îmbrăcat tricoul Științei, Cămătaru a evoluat în 288 de partide și a marcat 122 goluri, la care se adaugă cele 37 de jocuri din cupele europene în care a înscris de șase ori. La clubul din Cetatea Băniei a cunoscut marile satisfacții în plan sportiv: în două rânduri campion al României (1980 și 1981), de patru ori a câștigat Cupa României (1977, 1978, 1981 și 1983), precum și o semifinală a Cupei UEFA susținută cu Universitatea împotriva Benficăi Lisabona (1982/83). În anul 1982 a ocupat locul III în ierarhia celor mai buni fotbaliști ai țării, iar în 1986 a fost transferat la clubul Dinamo București. Pentru noua echipă a evoluat pe parcursul a trei sezoane, timp în care a susținut 89 de meciuri în care a punctat de 76 de ori. Cu cele 44 de goluri înscrise în anul 1987, Cămătaru a cucerit titlul de golgeter atât al țării, dar și al Europei, cucerind trofeul „Gheata de Aur“ în dauna austriacului Anton Polster care a marcase „doar“ 39 de goluri. Ultimul joc al lui „Cami“ în prima divizie a fost cel susținut la 14 iunie 1989 (Dinamo-FC Bihor Oradea 5-1). După ce adunase 377 de prezențe în divizia A și punctase de 198 de ori, în anul 1989 a plecat la gruparea belgiană Charleroi pentru care a evoluat un sezon, transferându-se apoi la olandezii lui Heerenveen la care avea să-și încheie cariera de jucător în 1993. A strâns în total 477 de jocuri în prima divizie din România, Belgia și Olanda, marcând de 230 de ori. În tricoul echipei naționale și-a făcut debutul la 13 decembrie 1978 (Grecia-România 2-1) și până în 1990 a adunat 73 de prezențe și a punctat de 21 de ori. A cucerit Cupa Balcanică cu echipa României în anul 1980, a evoluat în cele trei jocuri din cadrul turneului final al Campionatului European din 1984, în Franța și a fost component al lotului prezent la turneul final al Campionatului Mondial din 1990, în Italia. La 25 martie 2008 a fost decorat cu Ordinul „Meritul Sportiv“ clasa a III-a pentru întreaga activitate.

CRIŞAN ZOLTAN (n. 3 mai 1955, la Oradea – d. 14 octombrie 2003, la Craiova). Internaţional A, maestru emerit al sportului. A evoluat pe posturile de mijlocaş dreapta şi extremă dreapta. Prima sa legitimare a fost înregistrată în anul 1969 la juniorii Minerului Baia Mare, club la care, după patru ani, a fost promovat în echipa de seniori, divizionară B. În vara anului 1974 s-a transferat la Universitatea Craiova unde, a cunoscut afirmarea pe plan sportiv. A debutat în divizia A la 11 august 1974 (Universitatea Cluj-Universitatea Craiova 1-1). În decursul unui deceniu în care a fost echipierul Ştiinţei a cucerit în două rânduri titlul de campion naţional (1980 şi 1981) şi de patru ori Cupa României (1977, 1978, 1981 şi 1983), în plus, a susţinut şi o semifinală de Cupă UEFA cu Universitatea în compania Benficăi Lisabona (1982/83). În vara lui 1984 trece la FC Bihor Oradea, iar în ianuarie 1985 devine echipierul lui FC Olt Scorniceşti, la care evoluează până la finele turului ediţiei 1986/87. În returul acelei ediţii se mută la Chimia Râmnicu Vâlcea, acolo unde va pune capăt activităţii de fotbalist. Ultima sa apariţie în prima divizie a avut loc la 10 mai 1987 (Chimia-SC Bacău 1-2). În cei 13 ani de zile petrecuţi fără întrerupere numai pe scena diviziei A, Zoltan Crişan a evoluat în 304 jocuri în care a înscris 50 de goluri, cărora li se mai adaugă alte 30 de partide în cupele europene şi 5 reuşite. La echipa naţională a debutat la data de 4 decembrie 1974 (Israel-România 0-1), iar până în 1984 a adunat 46 de prezenţe, înscriind de patru ori.

DAVID MIRCEA (n. 16 octombrie 1914, la Sinaia – d. 12 octombrie 1993, la Iaşi). Internaţional A, antrenor şi diplomat al Academiei Comerciale. A evoluat pe postul de portar. Poreclă: Il Dio – Zeul. Încă de la vârsta de 15 ani este legitimat la Clubul Atletic Oradea, al cărui tricou nr. 1 îl va prelua în 1931 de la Istvan Czinczer, titularul postului, care îşi fracturase mâna. Tânărul Mircea David a debutat în prima divizie la data de 8 octombrie 1933 (Ripensia – CAO 3-0). Până în anul 1938 când a fost transferat la

Venus Bucureşti, a susţinut 72 de jocuri în divizia A pentru gruparea orădeană. Între 1938 şi 1947 a evoluat în 58 de jocuri în tricoul „negrilor" din Capitală, club cu care a cucerit două titluri de campion naţional (1939 şi 1940), dar a jucat şi în divizia B (ediţia 1946/47). S-a transferat la echipa 23 August Lugoj, o altă divizionară B la care a activat un singur an, iar în 1948 s-a înapoiat la Oradea, unde şi-a încheiat cariera de jucător în 1951 la Progresul. Ultimul meci în divizia A susţinut de „Il Dio" a avut loc pe 4 noiembrie 1951 (Locomotiva Timişoara-Progresul 2-4). În tricoul echipei naţionale a debutat la 4 octombrie 1936 (România-Ungaria 1-2), iar până în 1943 când a susţinut ultimul joc, a adunat 12 selecţii. S-a aflat în lotul echipei naţionale care a luat parte la turneul final al Campionatului Mondial din 1938, în Franţa.

Odată cu încheierea activiăţii de fotbalist s-a dedicat antrenoratului începând să profeseze din anul 1952 când a preluat echipa Politehnica Iaşi pe care a antrenat-o până în anul 1960 când a reuşit să o promoveze în divizia A sub denumirea de CSMS Iaşi.

DELEANU AUGUSTIN PAX (n. 23 august 1944, la Măgurele, jud. Ilfov – d. 27 martie 2014, la Bucureşti). Internaţional A, maestru emerit al sportului. A evoluat pe postul de fundaş stânga. Poreclă: Coco. Prima sa legitimare datează din anul 1960 pentru echipa Academia Militară Bucureşti, divizionară B, iar după un an a fost luat de CCA Bucureşti, unde şi-a încheiat junioratul. În anul 1963 pleacă la Iaşi unde, a debutat în divizia A la 24 noiembrie 1963 (CSMS-Petrolul Ploieşti 1-0). La gruparea din Dealul Copoului, vreme de şase ani a adunat 134 de jocuri şi a marcat 11 goluri. În 1969 revine în Capitală fiind legitimat de Dinamo, evoluând pe parcursul a şapte ediţii în 178 de jocuri, înscriind şapte goluri. În anul 1976 a trecut la Jiul Petroşani, unde îşi va încheia cariera de jucător după ce a mai „bifat" alte 31 de meciuri. Ultima sa partidă în divizia A s-a disputat la 30 iunie 1977 (Universitatea Craiova-Jiul 2-0). A adunat în total 325 de jocuri în primul eşalon valoric şi 18 goluri marcate. În tricoul primei re-

prezentative a debutat pe 26 noiembrie 1966 (Italia-România 3-1), iar până în 1973 a adunat 25 de selecţii în naţionala României. A făcut parte din lotul naţional care a participat la turneul final al Campionatului Mondial din 1970, în Mexic. La 25 martie 2008 a fost decorat cu Ordinul „Meritul Sportiv“ clasa a III-a.

DEMBROSCHI EMERIC (n. 6 octombrie 1945, la Câmpulung la Tisa, jud. Maramureş). Internaţional A, maestru emerit al sportului, antrenor. A evoluat pe post de atacant. A fost legitimat pentru întâia oară la Forestierul Sighetu Marmaţiei în 1962, iar după trei ani a trecut la Victoria Roman unde a evoluat un an, perioada satisfacerii stagiului militar. În 1966 odată cu încheierea junioratului s-a transferat la Dinamo Bacău, divizionară B, cu care avea să cunoască satisfacţia debutului în prima divizie la 20 august 1967 (Dinamo-Steaua Bucureşti 2-1). A jucat pentru echipa din urbea lui Bacovia timp de şapte ani în care a adunat 177 de meciuri în care a marcat 57 de goluri. În 1974 a plecat la Politehnica Timişoara, acolo vreme de alţi şapte ani a evoluat în 209 partide în care a punctat de 51 de ori. După aproape două decenii petrecute ca fotbalist pe dreptunghiul verde, la 17 iunie 1981 a disputat ultimul său joc al carierei (Politehnica-Chimia Rm. Vâlcea 1-1). A susţinut în total 386 de meciuri în divizia A şi a marcat de 108 ori. A câştigat o dată Cupa României cu formaţia de pe Bega (1980). Debutul lui Dembroschi în tricoul naţionalei a fost consemnat la 27 octombrie 1968 (Portugalia-România 3-0). Până în anul 1973 a strâns 27 de prezenţe în prima reprezentativă pentru care a marcat de nouă ori. A evoluat în cele trei partide ale turneului final al Campionatului Mondial din 1970, în Mexic, unde a fost desemnat drept cel mai bun jucător român. În cadrul unui proiect, urma să fie ridicată câte o statuie fiecăruia dintre cei 16 cei mai buni fotbalişti declaraţi, printre aceştia, numărându-se fireşte şi „Dembo“. A înscris un gol Braziliei, cea care avea să devină campioană mondială. La 25 martie 2008 a fost decorat cu Ordinul „Meritul Sportiv“ clasa a III-a.

În anul 1983 şi-a început cariera de antrenor la clubul Politehnica Timişoara, acolo unde și-a încheiat cariera de fotbalist. După doar un an de zile de activitate, Dembroschi a realizat prima sa mare performanță, reuşind să promoveze formația bănățeană în prima divizie. A părăsit formația din urbea de pe Bega în 1985, dar a mai revenit la aceasta pentru un alt mandat în intervalul 1994-97.

DINU CORNEL CONSTANTIN (n. 2 august 1948, la Târgovişte). Internațional A, maestru emerit al sportului, antrenor. A evoluat pe posturile de fundaş central şi mijlocaş defensiv. Poreclă: Procurorul. Prima legitimare a lui Dinu datează din anul 1963 la echipa de juniori a Metalului Târgovişte din divizia B. După trei ani, încheind junioratul, este transferat la Dinamo, la care va activa fără întrerupere vreme de 17 ani, până la finalul activității de jucător. A debutat în divizia A la 25 septembrie 1966 (Dinamo-Steagul roşu Braşov 0-1), iar până la 18 iunie 1983, data ultimei partide (Dinamo-Universitatea Craiova 1-1), a adunat în total 454 de jocuri în prima divizie, înscriind de 53 de ori. Acestora li se mai adaugă și cele 33 de meciuri în cupele europene, dar şi trei goluri marcate. În prodigioasa activitate a câştigat de şase ori titlul de campion național (1971, 1973, 1975, 1977, 1982 şi 1983), de două ori trofeul Cupei României (1968 şi 1982), iar de trei ori a fost declarat fotbalistul român al anului în ancheta „Gazetei Sporturilor" (1970, 1972 şi 1974). Dinu a debutat la națională pe data de 1 mai 1968 (Austria-România 1-1), iar până în 1981 când a susținut ultimul său joc în tricoul cu tricolor, a adunat 75 de prezențe în prima reprezentativă pentru care a marcat de şapte ori. A evoluat în cele trei partide ale turneului final al Campionatului Mondial din 1970, în Mexic. La 25 martie 2008 a fost decorat cu Ordinul „Meritul Sportiv" clasa a III-a.

După ce a pus punct activității de fotbalist în 1983, a rămas în cadrul clubului Dinamo, unde a devenit secundul lui Dumitru Nicolae-Nicuşor împreună cu care, a ajuns cu echipa până în faza semifinalelor Cupei Campionilor Europeni. După ce în ediția

1983/84 a devenit tehnicianul principal al formației sale de suflet, din 1985 până în 1992 a mai activat pe rând la echipele FCM Târgoviște (1985-87), ASA Târgu Mureș (1987/88), Oțelul Galați (1988), Universitatea Cluj (1989) și FC Olt Scornicești (1989/90). Între 1992 și 1993 Cornel Dinu a fost selecționerul echipei naționale, iar după ce a activat doi ani ca director la FC Național (1993-95), a revenit în antrenorat în 1996, la Dinamo. A câștigat singurele trofee ale carierei de antrenor în cel de-al treilea său mandat clubul din Ștefan cel Mare, între 1998 și 2001: cucerirea în câte două rânduri a titlului național (2000 și 2002), dar și a Cupei României (2000 și 2001).

DOBAY ȘTEFAN (n. 26 septembrie 1909, la Dumbrăvița, jud. Timiș – d. 7 aprilie 1994, la Târgu Mureș). Internațional A, antrenor. A evoluat pe postul de extremă stânga. Poreclă: Calul. Prima sa legitimare datează din anul 1924 la clubul Unirea-Banatul Timișoara, activând vreme de doi ani la echipa de juniori după care, la vârsta de 17 ani era promovat la seniorii aceluiași club cu care a devenit campion regional în anul 1927. La trei ani de la acest succes, Dobay era transferat de Ripensia Timișoara, primul club cu statut profesionist din România, la care a activat fără întrerupere până în 1940. La „Ripi“ avea să cunoască Dobay consacrarea și gloria. A cucerit de patru ori titlul de campion al țării (1933, 1935, 1936 și 1938), de două ori Cupa României (1934 și 1936) și a devenit în patru rânduri golgeterul țării (1933, 1934, 1935 și 1937). Pentru formația care-și susținea jocurile pe arena „Electrica“, cel supranumit și „bomberul Banatului“ a evoluat în 180 de partide înscriind de 158 de ori! În anul 1940 a trecut la Ferar Cluj pentru care a evoluat în șapte jocuri, marcând trei goluri în ediția 1940/41. Și-a încheiat cariera de fotbalist la Karres Mediaș unde a activat în intervalul 1945-48. Golgeterul Dobay a adunat divizia A un total de 160 de meciuri în care a marcat 130 de goluri. În intervalul 1930-39 a evoluat în 41 de meciuri în tricoul echipei naționale pentru care a înscris 20 de goluri. „Calul“

a jucat la două turnee finale de Campionat Mondial (ediția din 1934, în Italia şi cea din 1938, în Franța), înscriind în fiecare din cele trei meciuri susținute (cu Cehoslovacia în 1934 şi câte unul în fiecare joc împotriva Cubei în 1938). A fost un şuteur de temut despre care legenda spune că forța şutului său năprasnic a rupt plasa porții, Dobay fiind o adevărată spaimă a portarilor.

În ediția 1947/48 când încă mai era fotbalist activ, „Calul" a început şi munca de antrenor tot la echipa din Mediaş. După agățarea ghetelor în cui, s-a ocupat de pregătirea echipelor constănțene CFR (1948) şi Dezrobirea (1949), iar din 1950 se mută la Târgu Mureş unde a antrenat echipa locală Locomotiva (1950-53). În 1953 a ocupat banca tehnică a formației Flacăra Mediaş, în anul următor a trecut la Dinamo Bucureşti, iar din 1955 până în 1957 a activat la CCA Bucureşti cu care a cucerit o Cupă a României (1955) şi un titlu de campion național (1956). A mai activat apoi la UTA (1958) şi la CFR Cluj (1959) după care, în anul 1960 s-a pensionat.

DOBRIN NICOLAE (n. 26 august 1947, la Piteşti – d. 26 octombrie 2007, la Piteşti). Internațional A, maestru emerit al sportului. A activat pe post de mijlocaş ofensiv. Porecle: Gâscanul şi Prințul din Trivale. A fost perceput ca un veritabil artist al driblingului şi al fentei, un model în executarea paselor dar şi al loviturilor libere, un talent nativ de excepție. A fost legitimat de la 12 ani de către Dinamo Piteşti (club care ulterior şi-a schimbat denumirea în FC Argeş Piteşti), în slujba căruia Dobrin şi-a pus întreaga dăruire timp de 12 ani fără întrerupere. A debutat în divizia A la data de 1 iulie 1962 (Ştiința Cluj-Dinamo 5-1), la o vârstă extrem de fragedă (14 ani şi 10 luni). Până în ianuarie 1981 când s-a transferat la divizionara secundă CS Târgovişte, „Gâscanul" a câştigat în două rânduri titlul de campion național (1972 şi 1979), iar de trei ori a fost declarat fotbalistul român al anului în ancheta „Gazetei Sporturilor" (1966, 1967 şi 1971). În returul ediției 1980/81 a pus serios umărul la promovarea echipei de lângă Turnul Chindiei în divizia A, fiind echipierul acestei grupări

şi în ediţia de campionat 1981/82. În vara lui 1982 s-a înapoiat la formaţia sa de suflet pentru care a mai evoluat un singur an, ultimul său joc în primul eşalon datând la 14 iunie 1983 (FC Argeş -FC Bihor Oradea 2-0). În cei 24 de ani ca truditor al gazonului, „Gicu“ Dobrin a adunat în total 409 prezenţe în care a marcat 111 goluri, la care se adaugă cele 25 de jocuri în cupele europene, unde a punctat de 8 ori. Şi-a făcut debutul în tricoul echipei naţionale la vârsta de 19 ani şi nouă luni în deplasare, în faţa unui adversar extrem de redutabil (01.06.1966 RF a Germaniei-România 1-0). Până în la 2 aprilie 1980 când a susţinut ultimul său joc în tricoul cu tricolor, în compania RD Germane, „Prinţul din Trivale“ a strâns 48 de prezenţe în prima reprezentativă a ţării pentru care a marcat şase goluri. A făcut parte din lotul naţional care a participat la turneul final al Campionatului Mondial din 1970, în Mexic. Este de notorietate faptul că Nicolae Dobrin a fost pe punctul de a fi transferat de Real Madrid, însă i-a fost refuzat acest privilegiu de Nicolae Ceauşescu, care a refuzat oferta personală a celebrui Santiago Bernabéu, faimosul preşedinte al clubului madrilen, de două milioane de dolari. A fost marele regret al lui Dobrin că nu a fost lăsat să evolueze la o mare forţă a Europei fotbalistice. A fost decorat post-mortem cu Ordinul Naţional „Serviciul Credincios“ în grad de cavaler, iar în memoria sa, tribuna oficială a stadionului din Piteşti îi poartă numele.

După încheierea activităţii de fotbalist a trecut pe banca tehnică la centrul de copii şi juniori al clubului său de suflet, FC Argeş Piteşti.

DOMIDE FLAVIUS VIRGIL (n. 11 mai 1946, la Arad). Internaţional A, maestru al sportului, antrenor. A activat pe postul de atacant central. Poreclă: Roşcovanul. Este un produs al clubului UTA, la care a fost legitimat pentru prima oară de la vârsta de 13 ani aici parcurgând toate etapele activităţii de jucător, de la pitici la seniori. Este singura formaţie căreia i-a închinat cele două decenii neîntrerupte ca fotbalist. A fost coleg de generaţie printre

alții cu: N. Pantea, Fl. Dumitrescu, L. Brosovszky, E. Pozsony, Gh. Gornea și A. Bacoș care aveau misiunea să o readucă pe UTA în fruntea primei divizii, acolo unde nu mai fusese de pe vremea lui Petschovschi și Farmati. „Roșcovanul“ avea să debuteze în divizia A la 28 august 1966 (Rapid București-UTA 0-0), iar ultima sa confruntare în primul eșalon a avut loc la 10 iunie 1979 (UTA -Gloria Buzău 0-1). În decurs de 13 ani petrecuți pe gazon, a adunat 342 de meciuri în care a marcat de 75 de ori, la care se mai adaugă alte 16 partide în cupele europene și șase goluri. Cariera lui Domide la echipa sa de suflet avea să fie încununată prin câștigarea de două ori consecutiv a titlului de campion național (1969 și 1970). În tricoul primei reprezentative a debutat la 6 noiembrie 1968 pe celebrul stadion Wembley (Anglia-România 0-0), iar până în 1972 a strâns 17 jocuri și a marcat de trei ori. A fost component al echipei naționale care a participat la turneul final al Campionatului Mondial din 1970, în Mexic. La 25 martie 2008 a fost decorat cu Ordinul „Meritul Sportiv“ clasa a III-a.

Odată cu încheierea carierei de fotbalist, din 1980 Domide a îmbrăcat treningul de antrenor, activând până în anul 1999 la diverse echipe, precum Carpați Mârșa (1981-83), echipa de tineret a clubului UT Arad (1983-87), Oțelul Ștei (1987-89), Békéscsaba 1912 Előre SE (1991/92), UT Arad (1992/93), din nou echipa de tineret a UTA-ei (1994-99) și Politehnica Timișoara (1999).

DRIDEA (I) MIRCEA (n. 7 aprilie 1937, la Ploiești). Internațional A, maestru emerit al sportului, antrenor. A activat pe postul de atacant central. A fost legitimat pentru prima dată în anul 1952 la Flacăra Ploiești (vechiul nume al Petrolului), club la care a evoluat în întreaga sa carieră pe cara a încheiat-o în anul 1971. A fost descoperit și „șlefuit“ împreună cu Constantin Tabarcea, cel mai bun prieten al său, de antrenorul Traian Ionescu. A debutat în divizia A la data de 23 septembrie 1956 (Locomotiva București-Energia Flacăra 1-2), iar ultima partidă care a susținut-o în primul eșalon a fost cea de pe 20 iunie 1971 (Petrolul-CFR Ti-

mişoara 1-1). În cei 15 ani de activitate ca fotbalist, Mircea Dridea are un total de 282 meciuri în divizia A şi 145 de goluri marcate, la care se adaugă şi cele 20 de partide susţinute în cupele europene, în care a înscris de 10 ori. În palmaresul de jucător al celui mai mare dintre fraţii Dridea sunt trei titluri de campion naţional (1958, 1959 şi 1966), o Cupă a României (1963), de două ori vicecampion al ţării (1956 – la juniori şi 1962 – la seniori) şi de două ori consecutiv al doilea cel mai bun golgheter al primei divizii (1961 – 21 de goluri şi 1962 – 22 de reuşite). În tricoul echipei naţionale a debutat la 30 august 1959 (Polonia-România 2-3, meci în care Dridea I a înscris toate golurile). Ultimul joc susţinut în prima reprezentativă la 24 mai 1967 (Elveția-România 7-1), a fost cel de-al 18-lea pe care vârful de atac petrolist l-a susţinut la naţională, pentru care a marcat de opt ori.

După retragerea din activitatea de fotbalist a rămas în cadrul clubului fiind numit iniţial antrenor al echipei de tineret, apoi antrenor secund al lui Ilie Oană şi în cele din urmă principal însă numai pentru o scurtă perioadă de timp (returul ediţiei 1973/74). La sfârşitul acestui sezon formaţia prahoveană a retrogradat în divizia B, ceea ce a condus la schimbarea sa din funcţie. A trecut apoi pe banca tehnică a echipei Rafinăria Teleajen Ploieşti. Totuşi, va cunoaşte şi zile bune pe banca tehnică a Petrolului, cea mai notabilă performanţă fiind promovarea echipei din eşalonul secund în 1982. În anul 1983 a antrenat în Maroc, iar în 1984, revenit în ţară, a preluat formaţia Prahova Ploieşti. A mai funcţionat ca tehnician la echipele: FCM Progresul Brăila (1988), Sportul Studenţesc Bucureşti (1988) şi Oțelul Galaţi (1989).

DUCKADAM HELMUTH (n. 1 aprilie 1959, în com. Semlac, jud. Arad). Internaţional A. A activat pe postul de portar. Prima sa legitimare i-a fost întocmită la vârsta de 15 ani când a jucat la echipa de juniori Semlecana Semlac pentru un an de zile. În 1975 trece la Şcoala Sportivă Gloria Arad pentru doi ani de zile, iar în 1977 este transferat de Constructorul Arad, echipă cla-

sată pe locul III în seria IX-a a diviziei C la finalul ediției 1977/78. Datorită calităților sale este luat de UT Arad, în al cărei tricou, la 19 ani a debutat în prima divizie pe 17 septembrie 1978 (CS Târgoviște-FC UTA 2-0). După patru ani petrecuți la clubul din Arad, în 1982 a fost transferat de Steaua București, la care a cunoscut gloria sportivă. În cei patru ani petrecuți la clubul armatei, Duckadam a cucerit de două ori titlul de campion al țării (1985 și 1986), o Cupă a României (1985), dar mai ales Cupa Campionilor Europeni (1986). La cucerirea acestui de pe urmă trofeu și-a adus o contribuție crucială, apărând nu mai puțin de patru (!) lovituri de departajare în finala disputată la Sevilla împotriva celor de la FC Barcelona. Cu această performanță neobișnuită, portarul denumit și „Eroul de la Sevilla" a intrat în Cartea Recordurilor. La scurt timp de la această izbândă istorică, cariera fotbalistică i-a fost întreruptă brutal din cauza unui anevrism care a necesitat operarea brațului drept, fapt ce a impus încheierea activității de la vârsta de 27 de ani. Ultimul său meci în divizia A este cel din 14 iunie 1986 (Steaua-SC Bacău 2-1). Totuși, după trei ani, avea să revină pe dreptunghiul verde la Vagonul Arad, divizionară B la care după doi ani, avea să își încheie activitatea pe dreptunghiul verde în anul 1991. Între 1978 și 1986 Duckadam a adunat în total 133 de prezențe în prima divizie, cărora li se mai adaugă și cele 11 jocuri în cupele europene. La echipa națională a debutat la 1 septembrie 1982 (România-Danemarca 1-0), iar cea de a doua și ultima sa partidă în tricoul cu tricolor a fost susținută împotriva RDG, în toamna aceluiași an. La 25 martie 2008 a fost decorat cu Ordinul „Meritul Sportiv" clasa a II-a.

DUMITRACHE FLOREA (n. 22 mai 1948, la București – d. 26 aprilie 2007, la București). Internațional A, maestru emerit al sportului. A activat pe postul de atacant central. Porecle: Mopsul și Corsarul Roib. Cea dintâi legitimare a sa datează din 1961 la juniorii clubului Rapid București. După doi ani a trecut la TUG București, la care a fost descoperit de antrenorul Traian Ionescu,

tehnician care avea să îl ia la Dinamo în 1964. La vârsta de 17 ani a fost promovat la seniori. A debutat în divizia A la 2 mai 1966 (Dinamo-Dinamo Pitești 1-1), al cărui tricou l-a îmbrăcat vreme de alte 10 sezoane. La clubul din Ștefan cel Mare avea să cunoască cele mai mari satisfacţii fotbalistice ale carierei: de trei ori a fost campion al ţării (1971, 1973 și 1975), o dată a cucerit Cupa României (1968), în două ediţii a fost declarat fotbalistul român al anului în ancheta „Gazetei Sporturilor" (1968 și 1969) și tot de două ori a fost golgeterul diviziei A (1969 – 22 de reușite și 1971 – 15 goluri). În anul 1976 trece la Jiul Petroșani unde activează vreme de trei ani, iar în 1979 este transferat la Corvinul Hunedoara unde își va încheia cariera de fotbalist. Ultima sa apariţie în primul eșalon a fost consemnată la 17 septembrie 1983 (Corvinul -Jiul Petroșani 0-2). În cei 17 ani ca fotbalist la seniori a adunat un total de 357 meciuri în divizia A și a marcat 170 de goluri, acestora adăugându-li-se și cele 20 de jocuri în cupele europene cu cele opt reușite. În tricoul echipei naţionale a debutat la 5 iunie 1968 (România-Olanda 0-0), iar până în 1974 a adunat 31 de prezenţe și 15 goluri înscrise. A evoluat în partidele de la turneul final al Campionatului Mondial din 1970, în Mexic, unde a punctat în meciurile împotriva Cehoslovaciei și Braziliei.

DUMITRU ION „LIŢĂ" (n. 2 ianuarie 1950, în satul Roșu, com. Chiajna, jud. Ilfov). Internaţional A, maestru emerit al sportului, antrenor. A activat pe post de mijlocaș ofensiv și mijlocaș central. A fost legitimat pentru prima dată încă de la vârsta de 13 ani la Confecţia București unde a evoluat un an, iar în anul 1964 a trecut la Rapid. La clubul de lângă Podul Grant a debutat în divizia A la 10 martie 1968 (FC Argeș Pitești-Rapid 3-0), iar după cinci ani petrecuţi în Giulești, în 1972 s-a transferat la Steaua. La clubul armatei a activat opt ani, după care a mai evoluat la Politehnica Timișoara (1980-1982), Universitatea Craiova (1982/83), CFR Timișoara (1983/84), iarăși Politehnica Timișoara (1984-86), pentru a-și încheia cariera de fotbalist la Rapid

Bucureşti (1985-88). Ultima prezenţă a lui „Liţă“ Dumitru pe scena primei divizii a fost consemnată la 19 iunie 1988, cu ocazia partidei dintre cele două echipe la care a activat cel mai mult (Steaua-Rapid 5-0). Impresionanta sa activitate de fotbalist senior, întinsă de-a lungul a două decenii însumează: 442 de jocuri în divizia A şi 64 de goluri marcate, 51 în Cupa României şi 13 goluri, dar şi 27 de meciuri şi două goluri reuşite în cupele eropene. În palmaresul său se regăsesc: două titluri de campion naţional (1976 şi 1978 cu Steaua), patru Cupe ale României (1972 cu Rapid, 1976 şi 1979 cu Steaua şi 1983 cu Universitatea Craiova), iar în două rânduri a fost declarat fotbalistul român al anului în ancheta „Gazetei Sporturilor“ (1973 şi 1975). La echipa naţională a debutat pe 9 februarie 1970 (Peru-România 1-1), iar până în anul 1980 a fost prezent de 50 de ori în tricoul primei naţionale pentru care a înscris de 10 ori. A evoluat în jocurile de la turneul final al Campionatului Mondial din 1970, în Mexic, fiind mezinul echipei. La 25 martie 2008 a fost decorat cu Ordinul „Meritul Sportiv“ clasa a III-a.

Încă din anul 1983, în paralel cu activitatea de fotbalist, „Liţă“ Dumitru şi-a început şi cariera de antrenor, activând mai întâi la formaţia pentru care şi juca (CFR Timişoara în ediţia 1983/84). A mai funcţionat apoi la formaţiile: UM Timişoara (1984), Poli Timişoara (1984/85), Rapid Bucureşti (1985-88 şi 1996/97), Progresul Bucureşti (1994/95), Jiul Petroşani (1995/96), Rocar Bucureşti (1998), Al-Dschaisch (1999), Al-Tai Hail (2000), Politehnica Iaşi (2000/01), FC Callatis Mangalia (2001), echipa U-19 a României (2001/02), VfR Heilbronn (2002/03), Concordia Chiajna (2007/08 şi 2009/10) şi Steaua Bucureşti (2011).

GABOR ROMULUS (n. 14 octombrie 1961, în satul Ponor, com. Pui, jud. Hunedoara). Internaţional A, maestru al sportului, antrenor. A activat pe postul de atacant central. A început să practice fotbalul în mod organizat la vârsta de 13 ani la Jiul Petroşani, iar după doi ani s-a transferat la Corvinul Hunedoara. În anul 1978 a fost promovat de antrenorul Ilie Savu în

echipa seniori, iar la 28 octombrie 1978 a debutat în divizia A (FC Argeş Piteşti-Corvinul 2-0). Până în anul 1991 a fost fidel clubului hunedorean pentru care a evoluat în 305 meciuri şi a marcat de 68 de ori. A urmat un adevărat periplu până în 1998: Diósgyőri VTK (1991/92), Universitatea Cluj (1992/93), Unirea Alba Iulia (1993/94), Corvinul Hunedoara (1994-96), Inter Sibiu (1996/97) şi în final Viitorul Oradea (1997/98). A adunat în total 304 partide în divizia A, în care a marcat 60 de goluri, la care se adaugă cele patru meciuri şi un gol înscris în cupele europene. A evoluat cu echipa naţională de tineret a României la Campionatul Mondial pentru echipe de tineret desfăşurat în 1981 în Australia. Reprezentativa noastră antrenată de profesorul Constantin Cernăianu a obţinut locul III după ce a învins Anglia în finala mică, scor 1-0 prin golul lui Romică Gabor. Pe lângă medalia de bronz obţinută cu echipa, cu cele patru goluri, hunedoreanul a fost al treilea golgeter al turneului fiind premiat cu „Gheata de Bronz“. Cel mai important aspect este că a fost declarat cel mai bun fotbalist al turneului, fiind premiat cu trofeul „Balonul de Aur“ de la însuşi João Havelange, preşedintele FIFA din acea vreme. A fost o performanţă rămasă unică în istoria fotbalului românesc până în prezent. În prima reprezentativă, Gabor a debutat la 11 noiembrie 1981 (Elveţia-România 0-0), iar până în anul 1986 a adunat 35 de prezenţe în echipa naţională pentru care a marcat două goluri. S-a numărat printre componenţii echipei naţionale care a participat la turneul final al Campionatului European din 1984, în Franţa. La 25 martie 2008 a fost decorat cu Ordinul „Meritul Sportiv“ clasa a III-a.

GEORGESCU DUDU (n. 1 septembrie 1950, la Bucureşti). Internaţional A, maestru emerit al sportului. A activat pe postul de atacant central. Prima s-a legitimaţie i-a fost întocmită încă de la vârsta de 12 ani la juniorii clubului Progresul Bucureşti, iar în anul 1968 a fost promovat la seniori. A debutat în divizia A pe 11 iunie 1969 (Progresul-Universitatea Craiova 3-0), iar după alte patru ediţii la echipa din Cotroceni, dintre care, trei în divizia

B, s-a transferat în 1972 la prim-divizionara CSM Reşiţa. La clubul de pe malul Bârzavei nu a evoluat decât un singur an pentru că avea să plece la Dinamo Bucureşti. La clubul din Ştefan cel Mare a activat timp de un deceniu, perioadă în care a cunoscut consacrarea şi gloria sportivă. Până în anul 1983 a câştigat patru titluri de campion naţional (1975, 1977, 1982 şi 1983), o Cupă a României (1982), a fost de patru ori consecutiv golgeterul diviziei A (1975 – 33 de goluri, 1976 – 31, 1977 – 47 şi 1978 – 24), în două rânduri a fost golgeter al Europei, cucerind trofeul „Gheata de Aur" (1975 şi 1977), iar în anul 1976 a fost declarat fotbalistul român al anului în ancheta „Gazetei Sporturilor". Din anul 1983 a urmat un periplu la alte cinci cluburi până în 1988: SC Bacău (1983/84), Gloria Buzău (1984-86), Flacăra Moreni (1986/87) – divizionare A, Muscelul Câmpulung Muscel (1986/87) şi Unirea Urziceni (1987/88) – divizionare C. În prima divizie are un total de 371 de jocuri şi 252 goluri; în divizia B 68-0; în Cupa României 19-10; în cupele europene 23-17. A debutat la prima reprezentativă la 14 octombrie 1973 (România-Finlanda 9-0), iar până în 1984 a adunat 40 de meciuri şi 21 de goluri. A fost component al echipei naţionale care a participat la turneul final al Campionatului European din 1984, în Franţa. La 25 martie 2008 a fost decorat cu Ordinul „Meritul Sportiv" clasa a III-a.

GHEORGHE CONSTANTIN (n. 14 decembrie 1932, la Bucureşti – d. 9 martie 2010, la Bucureşti). Internaţional A, maestru emerit al sportului, antrenor. A activat pe postul de atacant central. Poreclă: Profesorul. Prima sa legitimaţie i-a fost întocmită de la vârsta de 14 ani, la juniorii clubului Unirea Tricolor Bucureşti, la care a jucat până în 1949 când formaţia din Obor a fost desfiinţată. A trecut apoi pe rând pe la Venus UCB Bucureşti (1949), Avântul Reghin (1950) şi CFR Iaşi (1951-55), după care, în anul 1955 Ilie Savu l-a transferat la CCA Bucureşti. Timp de 14 ani fără întrerupere „Profesorul" a evoluat la clubul armatei, unde a realizat marile performanţe ale carierei sale: a devenit de

patru ori campion național (1956, 1960, 1961 şi 1968), a câştigat în patru rânduri Cupa României (1955, 1962, 1966 şi 1967), iar trei ani consecutiv a devenit golgeterul diviziei A (1960 – 20 de goluri, 1961 – 22 şi 1962 – 24). Până în anul 1969 a susținut pentru echipa militară un total de 264 de jocuri în divizia A şi a marcat 148 de goluri. A urmat apoi transferul în Turcia, la Kayserispor, acolo unde în anul 1971 avea să pună capăt activității de jucător. Între 1956 şi 1967 a adunat la echipa națională 39 de prezențe în care a reuşit 12 goluri. Cea mai tristă amintire din toate jocurile în tricoul cu tricolor este aceea a irosirii unei lovituri de pedeapsă în faza sferturilor de finală ale Jocurilor Olimpice din 1964, de la Tokyo, împotriva Ungariei. Peste ani, „Profesorul“ mai avea uneori puterea să glumească pe seama celui mai negru episod din cariera sa: „Am ratat ca să nu mă uite oamenii“.

Din anul 1971 îşi începe cariera de antrenor la Steaua Bucureşti. A fost secundul lui Valentin Stănescu (1972/73), apoi ca principal (turul ediției 1973/74), și din nou secund, dar al lui Constantin Teaşcă (turul ediției 1973/74 și în sezonul 1974/75). A trecut poi la SC Bacău pe care a promovat-o în divizia A (1975/76), după care, a activat la FCM Galați (1977/78). A revenit la Steaua (1978-81) cu care a câştigat Cupa României (1978/79), dupa care a mai funcționat la Polithnica Iaşi (1981/82), Steaua Mecanică fină Bucureşti (1983/84) – cu care a promovat în divizia B şi apoi la Gloria Buzău (1984/85). A mai activat la lotul național al României (1990) şi la FC Rapid Bucureşti (1991/92).

HAGI GHEORGHE (n. 5 februarie 1965, în com. Săcele, jud. Constanța). Internațional A, antrenor. A activat pe post de mijlocaş ofensiv. Porecle: Regele şi Maradona din Carpați. A început să joace fotbal în mod organizat de la vârsta de 10 ani la Farul Constanța, unde activează până în 1980, an în care este transferat la Luceafărul Bucureşti – echipa națională de juniori. În 1982 revine la Farul, la care a debutat în divizia A de la vârsta de 17 ani (11 septembrie 1982 SC Bacău-FC Constanța 3-0).

După un an trece la Sportul Studențesc, unde activează patru sezoane, fiind apoi transferat de Steaua, la care va evolua până în 1990, an în care pleacă la Real Madrid. Ultimul meci în prima divizie a avut loc la 6 mai 1990 (Steaua-Corvinul Hunedoara 4-0). A adunat în divizia A un total de 222 de jocuri, înscriind 141 de goluri. Din 1990, Hagi a evoluat în ordine câte doi ani la Real Madrid, Brescia şi FC Barcelona, iar în anul 1996 a trecut la Galatasaray, unde și-a încheiat activitatea de fotbalist în anul 2001. În cele trei campionate puternice, bilanțul lui Hagi arată astfel: Primera División – 100 jocuri, 23 de goluri; Serie A – 31, 6 şi Süper Lig – 132, 59. La acestea se mai adaugă şi cele 94 de jocuri şi 32 de reuşite din cupele europene. Panoplia de trofee a „Regelui" este extrem de bogată: de trei ori campion al României (1987, 1988 şi 1989), de patru ori campion al Turciei (1997, 1998, 1999 şi 2000), trei trofee Cupa României (1987, 1988 şi 1989), două trofee Supercupa Spaniei (1990 şi 1994), două trofee Cupa Turciei (1999 şi 2000), două trofee Supercupa Turciei (1996 şi 1997), un trofeu Cupa UEFA (2000) şi două trofee Supercupa Europei (1986 şi 2000). A fost în două rânduri golgeterul diviziei A (1985 – 20 de goluri și 1986 – 31), golgeterul Cupei Campionilor Europeni (1988), a fost declarat fotbalistul român al anului în ancheta „Gazetei Sporturilor" nu mai puțin de şapte ori (1985, 1987, 1993, 1994, 1997, 1999 şi 2000), a fost nominalizat în echipa Campionatului Mondial din 1994. În tricoul echipei naționale, Hagi a debutat la vârsta de 18 ani, la 10 august 1983 (Norvegia-România 0-0) şi până în anul 2000 a adunat 124 de partide în care a marcat 35 de goluri, iar în 65 de jocuri a fost căpitanul echipei. A făcut parte din lotul naționalei participantă la turneul final al Campionatului European din 1984, în Franța și a jucat la turneele finale ale Campionatului European din 1996, în Anglia şi cel din 2000, în Belgia şi Olanda, dar și la turneele finale ale Campionatului Mondial din 1990, în Italia, din 1994 în Statele Unite și din 1998, în Franța. La 25 martie 2008 a fost decorat cu Ordinul „Meritul Sportiv" clasa a III-a.

Prima experiență ca antrenor a lui Hagi a fost la echipa națională în 2001, unde a funcționat timp de cinci luni. În toamna

anului 2003 a activat la gruparea turcă Bursaspor, iar din martie 2004 a antrenat-o pe Galatasaray timp de un an de zile în care a câştigat Cupa Turciei, primul trofeu al carierei de antrenor. A fost manager general al echipei FCU Politehnica Timişoara în returul ediţiei 2005/06 a diviziei A. În perioada iunie-20 septembrie 2007, Hagi a fost antrenor principal la FC Steaua Bucureşti, când a reuşit să califice echipa în grupele Ligii Campionilor prin depăşirea a două tururi preliminare. În octombrie 2010, Hagi a revenit la conducerea echipei turce Galatasaray, cu care a semnat un contract pentru un sezon şi jumătate. Din anul 2014 activează la Viitorul Constanţa, echipă pe care o şi patronează şi cu care a câştigat titlul de campion al României în 2017.

LERETER IOSIF (n. 23 iulie 1933, la Oţelu Roşu, jud. Caraş-Severin). Internaţional A, maestru emerit al sportului, antrenor. A activat pe posturile de mijlocaş-coordonator şi fundaş central. A fost legitimat pentru prima dată la Metalosport Oţelu Roşu în anul 1949, echipă la care a evoluat până în 1956, când a fost transferat la Ştiinţa Timişoara, echipă devenită ulterior, Politehnica. La gruparea de pe Bega a activat până în anul 1967, interval în care a câştigat Cupa României în 1958. A plecat de la Timişoara pentru a deveni echipierul vecinei şi rivalei UTA, la care a evoluat vreme de şase ani, până în 1973. La gruparea arădeană avea să se reprofileze pe post de fundaş central, şi tot aici a cunoscut satisfacţia cuceririi de două ori consecutiv a titlului de campion naţional (1969 şi 1970). În perioada 1956-1973 a adunat 327 de prezenţe în prima divizie, la care se adaugă şi cele şase jocuri din Cupa Campionilor Europeni. A marcat în prima divizie 83 de goluri. A susţinut un singur joc la echipa naţională. Este important de mentionat faptul ca Iosif Lereter a fost primul jucător român care a atins „ borna“ de 300 de jocuri disputate în divizia A, fapt care a constituit o mare performanţă în acea vreme. Şi-a încheiat activitatea de fotbalist la 40 de ani, un alt record pentru prima divizie!

După încheierea carierei de fotbalist a activat ca antrenor numai pentru cinci ani de zile când a funcţionat la echipele Constructorul Timişoara (1972-75) şi UM Timişoara (1975-77), după cre s-a dedicat profesiei de inginer.

LUPESCU NICOLAE (n. 17 decembrie 1940, la Bucureşti – d. 6 septembrie 2017, la Bucureşti). Internaţional A, maestru emerit al sportului, antrenor. A activat pe posturile de fundaş dreapta şi libero. Prima legitimare i-a fost întocmită la vârsta de 14 ani la juniorii echipei ICAR Bucureşti, iar în 1958 a trecut la Flacăra Roşie unde a evoluat până în 1960. În ediţia 1960/61 a evoluat pentru Academia Militară Bucureşti, iar în 1961/62 pentru Olimpia Bucureşti, ambele divizionare B. În 1962 se transferă la Rapid, la care a debutat în divizia A la 16 septembrie 1962 (Rapid-FC Farul Constanţa 4-2). Timp de un deceniu a strâns 244 de partide în divizia A şi opt goluri marcate, acestora adăugându-li-se şi cele 14 partide susţinute în cupele europene. În tricoul alb-vişiniu Culae Lupescu a cucerit un titlu de campion naţional (1967) şi o Cupă a României (1972). Ultima sa prezenţă în prima divizie a fost consemnată la 21 iunie 1972 (Rapid-Steagul roşu Braşov 1-5). În anul 1972 a plecat la Admira Wacker Viena, echipă la care a strâns 134 meciuri şi a marcat nouă goluri până în 1977, când şi-a încheiat activitatea de fotbalist. În echipa naţională a debutat la 25 iunie 1967 (România-Italia 0-1), iar până în 1972 a strâns 20 de jocuri şi a marcat de două ori. A evoluat la turneul final al Campionatului Mondial din 1970, în Mexic şi la Campionatul European din 1972. La 25 martie 2008 a fost decorat cu Ordinul „Meritul Sportiv" clasa a III-a.

În toamna anului 1977 odată cu revenirea în ţară din Austria, după încheierea activităţii de fotbalist, s-a dedicat profesiei de antrenor. A funcţionat pentru început din 1978 la echipa Mecanică fină Bucureşti pe care a şi promovat-o în divizia B (1978/79). Au urmat apoi în CV-ul său: Rapid Bucureşti (1979/80), Mecanică Fină Bucureşti (1980/81), Şoimii IPA Sibiu (1981/82), Gloria Buzău

(1983/84) – pe care a reuşit să o promoveze în prima divizie, Mecanică Fină Bucureşti (1984/85) şi Rapid Bucureşti (1985/86).

MARIAN BAZIL (n. 7 noiembrie 1922, la Uioara (Ocna Mureş), jud. Alba – d. 19 ianuarie 2008, la Bucureşti). Internaţional A, antrenor. A activat pe posturile de mijlocaş dreapta şi atacant. Poreclă: Bombardierul. A fost legitimat pentru prima dată încă de la vârsta de 11 ani la Solvay Uioara unde a şi-a făcut junioratul, pentru ca în 1938 să fie transferat la Victoria Cluj, la care a debutat în divizia A (24 septembrie 1939 Victoria-Venus Bucureşti 2-1) la mai puţin de 17 ani. În anul 1940 trece la o altă primdivizionară, echipa Mica Brad, iar după un an de zile se mută în Capitală fiind legitimat la clubul Carmen. A evoluat la gruparea patronată de industriaşul Dumitru Mociorniţă până în anul 1947, timp în care a fost coechipier printre alţii cu Iuliu Barátky, Nicolae Simatoc, Angelo Niculescu şi Valentin Stănescu. În acel an, formaţia Carmen avea să fie desfiinţată de comunişti din considerente politice, iar Bazil Marian a fost obligat să treacă la CFR Bucureşti, la care şi-a încheiat activitatea în anul 1954. Ultima partidă susţinută de Bazil Marian în divizia A este cea susţinută în tricoul echipei feroviare în 24 noiembrie 1954 (Progresul Oradea -Locomotiva 3-2). Pe parcursul unui deceniu şi jumătate de activitate (1939-1954) a adunat un total de 185 de partide şi a marcat 95 de goluri în divizia A. În două rânduri a fost vicecampion naţional (în 1947 cu Carmen şi în 1950 cu Locomotiva). În tricoul echipei naţionale a debutat la 1 iunie 1941 (România- Germania 1-4), iar până în 1949 a adunat 18 selecţii şi a marcat de două ori.

În tricoul echipei Carmen, cel supranumit „Bombardierul" a realizat faza carierei într-un joc susţinut în Giuleşti cu CFR Timişoara. Atunci, şi-a justificat din plin renumele, marcând în poarta apărată de internaţionalul Dumitru Pavlovici cu un şut năprasnic de la 18 metri care a rupt plasa porţii, jocul fiind întrerupt minute bune.

Începând din anul 1954 s-a dedicat profesiei de antrenor, lucrând mai întâi, ca secund, la Rapid Bucureşti unde a activat până

în 1960, când a trecut la Jiul Petroşani pe care, după o muncă de doi ani, a promovat-o în divizia A (1962). A urmat o perioadă de patru ani în care, în calitate de antrenor federal s-a ocupat de pregătirea echipei naționale de tineret U-21 (1963-67), iar apoi a lucrat cu formația Dinamo Bucureşti (1967-69), cu care a cunoscut satisfacția cuceririi Cupei României în 1968. Au urmat apoi în ordine colaborările cu formațiile Farul Constanța (1969), FC Argeş (1970) şi Rapid Bucureşti (1971/72), cu care a cucerit al doilea trofeu Cupa României din cariera de antrenor (1972). Din anul 1973 a antrenat în Algeria echipele VO Boufarik (1973/74) şi JSK Tizi-Ouzou (1974/75). Reîntors în țară, îşi reia munca în cadrul clubului Rapid (1975-78), iar din 1979 lucrează din nou în colectivul tehnic al FRF, ca antrenor zonal şi observator federal.

MATEUȚ DORIN (n. 5 august 1965, la Bogata, com. Vad, jud. Cluj). Internațional A. A activat pe post de mijlocaş ofensiv. Prima legitimare datează din 1979, la echipa de juniori a Corvinului Hunedoara. A debutat în divizia A de la vârsta de 16 ani (14 octombrie 1981 Corvinul-FC Olt Scorniceşti 3-1). Până la începutul lui 1987 când a plecat la Dinamo Bucureşti a susținut pentru echipa hunedoreană 132 de jocuri în care a marcat de 36 de ori. A îmbrăcat tricoul clubului din Ştefan cel Mare până în toamna lui 1990, timp în care a adunat 109 partide în prima divizie, înscriind 80 de goluri. Au urmat cinci ani în care Mateuț a evoluat în străinătate, fiind legitimat pe rând la Real Zaragoza, Brescia Calcio şi AC Reggiana toate, grupări de primă divizie. La începutul anului 1995 a revenit la Dinamo unde a mai evoluat două sezoane în care a adunat 37 de jocuri în care a marcat de opt ori. S-a transferat la Sportul Studențesc unde şi-a încheiat cariera de fotbalist. Ultima sa prezență în prima divizie a fost cea de la 23 martie 1996 (Sportul Studențesc-Ceahlăul Piatra Neamț 1-0). În întreaga carieră Mateuț a adunat: în divizia A 281 de partide şi 134 de goluri, în Primera División 64 – 10, iar în Serie A 29 – 3. Acestora li se adaugă cele 25 de jocuri şi 12 goluri în cupele

europene. În ediția 1990 a susținut o semifinală a Cupei Cupelor, fază în care Dinamo era eliminată de Anderlecht Bruxelles. Mateuț are în palmares are un titlu de campion național și o Cupă a României, ambele în 1990, a fost golgeterul diviziei A în anul 1989 când, cu cele 43 de goluri a fost și golgeterul Europei, fiindu-i decernat trofeul „Gheata de Aur“. La echipa națională a debutat pe 7 februarie 1984 (Algeria-România 1-1), iar până în 1991 a adunat 56 de prezențe și 10 goluri. A evoluat la turneul final al Campionatului Mondial din 1990, în Italia. La 25 martie 2008 a fost decorat cu Ordinul „Meritul Sportiv“ clasa a III-a.

MORARU DUMITRU (n. 8 mai 1956, la București). Internațional A, maestru al sportului. A activat pe postul de portar. Poreclă: Țețe. A început să practice fotbalul încă de la vârsta de 10 ani la juniorii Metalului București, iar la 16 ani a fost promovat la seniorii divizionarei B. După o experiență pe care a acumulat-o în cele 56 de meciuri oficiale la seniori, în anul 1974 s-a transferat la Steaua pentru care a evoluat în 88 de partide, iar în 1978 a trecut la Sportul Studențesc la care, în trei ediții a „bifat“ alte 88 de jocuri. În 1981 este luat de Dinamo la care în opt ani de zile a evoluat în 212 meciuri, iar în 1989 a trecut la Victoria București unde a jucat în cinci jocuri din tur. Ultima sa prezență în divizia A a fost la 5 noiembrie 1989 (Victoria-FC Inter Sibiu 5-0). În anul 1990 a plecat în Norvegia, unde a devenit pentru doi ani echiperul celor de la IK Start Kristiansad. A adunat în total 393 de jocuri în divizia A, 41 în Tippeligaen și alte 33 în cupele europene. A câștigat de cinci ori titlul (1976, 1978 – cu Steaua, 1982, 1983 și 1984 – cu Dinamo) și de patru ori trofeul Cupa României (1976 – cu Steaua, 1982, 1984 și 1986 – cu Dinamo). În tricoul naționalei a debutat pe 24 septembrie 1975 (Grecia-România 1-1), iar până în 1988 a strâns 38 de jocuri. A jucat la turneul final al Campionatului European din 1984, în Franța. La 25 martie 2008 a fost decorat cu Ordinul „Meritul Sportiv“ clasa a III-a. Este membru al Comisiei Tehnice din cadrul Federației Române de Fotbal (din anul 2018).

MUNTEANU DORINEL IONEL (n. 25 iunie 1968, com. Grădinari, jud. Caraş-Severin). Internaţional A, antrenor. A jucat pe posturile de mijlocaş stânga, fundaş stânga şi fundaş central. Poreclă: Neamţul. Prima sa legitimare a fost la Minerul Oraviţa, unde încă de la vârsta de 14 ani a jucat în echipa de seniori a divizionarei C! După patru ani, în 1986 a trecut la Metalul Bocşa, în divizia B, iar după un an, s-a mutat la CSM Reşiţa, altă divizionară secundă. În 1988 a fost luat de FC Olt Scorniceşti la care, a debutat în divizia A pe 21 august (Victoria Bucureşti-FC Olt 0-0). În 1989 a trecut la Inter Sibiu de la care, după doi ani, a fost transferat de Dinamo Bucureşti la care a activat în două sezoane. În 1993 îşi începe experienţa europeană cu gruparea belgiană CS Cercle Bruges (1993-95), continuată cu 1 FC Köln (1995-99) şi încheiată la VfL Wolfsburg (1999-2003). Reîntors în ţară activează câte doi ani la Steaua (2003-05) şi la CFR Cluj (2005-07) şi apoi câte o ediţie la FC Argeş Piteşti (2006/07), FC Vaslui (2007/08), iar cariera de jucător şi-a încheiat-o la divizionara secundă Universitatea Cluj (2008/09). Ultima apariţie în primul eşalon a fost la 1 decembrie 2007 (Rapid-FC Vaslui 2-1). Activitatea fotbalistică a „Neamţului" la nivel de primă ligă este: în divizia A 225 de jocuri şi 38 de goluri, în Eerste Klasse 65 – 12, în 1. Bundesliga 198 – 22. Acestora li se adaugă cele 49 de partide în cupele europene, unde a marcat de nouă ori. Are în palmares două titluri de campion al României (1992 şi 2005), câte unul la Dinamo şi Steaua. A îmbrăcat pentru prima dată tricoul echipei naţionale la 23 mai 1991 (Norvegia-România 1-0), iar până în 2007 a adunat 134 de selecţii şi a marcat 16 goluri, fiind liderul prezenţelor la echipa naţională. A evoluat la turneele finale ale Campionatului Mondial din 1994 în Statele Unite şi din 1998, în Franţa, dar şi la turneele finale ale Campionatului European din 1996, în Anglia şi cel din 2000, în Belgia şi Olanda. La 25 martie 2008 a fost decorat cu Ordinul „Meritul Sportiv" clasa a III-a.

Începând din anul 2005 Dorinel Munteanu s-a dedicat profesiei de antrenor, activând pentru început la CFR Cluj (2005/06),

după care CV-ul său este completat cu următoarele echipe: FC Argeş Piteşti (2006/07), FC Vaslui (2007/08), Universitatea Cluj (2008, 2009), Steaua Bucureşti (2008), Oţelul Galaţi (2009-12), Dinamo Bucureşti (2012), Mordovia Saransk (2012/13), Kuban Krasnodar (2013), Gabala (2014), Astra Giurgiu (2015) şi Concordia Chiajna (2018).

NUNWEILLER (III) ION (n. 9 ianuarie 1936, la Piatra Neamţ – d. 3 februarie 2015, la Piteşti). Internaţional A, maestru emerit al sportului, antrenor. A activat pe postul de fundaş. A fost legitimat încă de la vârsta de 14 ani la juniorii Progresului ICAB Bucureşti de unde în 1951 s-a transferat la Dinamo. După încheierea junioratului a fost promovat la seniori, în scurt timp fiindu-i consemnat şi debutul în divizia A (12 august 1956 Dinamo-Dinamo Bacău 2-1). De la acel meci şi până în 1972, Nelu Nunweiller a jucat la formaţia din Ştefan cel Mare cu o întrerupere de doi ani (1968-70) când a fost echipierul lui Fenerbahçe Istanbul. Ultimul joc al lui Nunweiller III în divizia A este cel de la 12 decembrie 1971 (FC Argeş Piteşti-Dinamo 3-2). Are un total de 279 de partide şi 19 goluri în divizia A, 57 meciuri şi şase goluri în Turkish Süper Lig, 26 de jocuri şi trei goluri în cupele europene. În palmaresul său fotbalistic se află: cinci titluri de campion al ţării (1962, 1963, 1964, 1965 şi 1971), trei trofee Cupa României (1959, 1964 şi 1968) şi un titlu de campion al Turciei (1970). La echipa naţională a debutat pe 26 octombrie 1958 (România-Ungaria 1-2), iar până în 1967 a disputat în tricoul cu tricolor 40 de partide. La 25 martie 2008 a fost decorat cu Ordinul „Meritul Sportiv“ clasa a III-a.

În activitatea de antrenor s-a afirmat relativ repede, reuşind chiar în primul an la conducerea tehnică a lui Dinamo, în 1972-1973, să câştige titlul naţional. În continuare a conlucrat în cuplu cu Dumitru Nicolae-Nicuşor, tot la Dinamo, câştigând în următorii doi ani, încă un titlu, performanţă pe care a repetat-o şi în 1977, ca antrenor principal la clubul din Ştefan cel Mare. Din 1979 a lucrat la echipele naţionale de juniori ale clubului FC Lu-

ceafărul, contribuind la formarea unor promoții de jucători valoroase. După câteva escale la echipele Gloria Bistrița (1981-83), Corvinul Hunedoara (1984-86), Flacăra Moreni (1986-89) şi FC Argeş Piteşti (1990-91), a ajuns pe banca tehnică a celor de la Bursaspor (1990/91). A revenit apoi în țară, unde a pregătit-o pe Ceahlăul Piatra Neamţ, pe care, în 1993, a promovat-o în divizia A. După o scurtă retragere a preluat echipa națională de fotbal feminin (1996-98), iar în 1998, a activat la FC Baia Mare.

OZON TITUS (n. 13 mai 1927, la Bucureşti – d. 24 noiembrie 1996, la Bucureşti). Internațional A, maestru emerit al sportului, antrenor. A activat pe post de atacant. Poreclă: Năsel. A început practicarea fotbalului încă de la vârsta de 10 ani sub îndrumarea lui Ştefan Cîrjan la juniorii Unirii Tricolor Bucureşti, iar în 1944 este promovat în echipa de seniori. A debutat în divizia A pe 26 octombrie 1947 (Oțelul Reşița-Unirea Tricolor 4-0), iar în ediția 1947/48 a evoluat în 22 de meciuri în primul eşalon pentru oboreni. În continuare a mai jucat la Dinamo Bucureşti (1948-50), Dinamo Braşov (1951), după care doar în Capitală la Dinamo (1952-54), Progresul (1955-58) şi Rapid (1958-64). Ultimul său meci în prima divizie a avut loc la 15 martie 1964 (Rapid-Crişul Oradea 1-0). Are un total de 270 de partide în divizia A şi 158 de goluri. A câştigat doi ani la rând titlul de golgeter al României (1952 – 17 goluri şi 1953 – 12). La echipa națională a debutat pe 11 mai 1952 (România-Cehoslovacia 3-1), debutul fiind încununat cu gol marcat în minutul 90. Până în anul 1962 a susținut în tricoul cu tricolor 22 de meciuri şi a înscris de şapte ori, evoluând chiar şi la Jocurile Olimpice de vară de la Helsinki, în 1952.

În 1953 fiind legitimat la Dinamo, în timpul unui joc disputat în Capitală cu Dinamo Tbilisi, Ozon i-a strecurat mingea printre picioare lui Avtandil Gogoberidze, vedeta georgienilor. După acest meci a fost denumit „duşman al poporului“ de regimul comunist, care l-a acuzat că şi-a bătut joc de poporul sovietic, fiind sancționat cu zece la sută din salariu şi arest la garnizoană o zi.

După încheierea activității de fotbalist, din anul 1964 s-a dedicat profesiei de antrenor, în care a făcut primii pași la centrul de copii și juniori al Progresului București, unde a funcționat până în 1968. A mai activat apoi la Jiul Petroșani (1968-70) și FC Argeș Pitești (1971), după care, a antrenat vreme de trei ani de zile (1971-74) în Libia. Revenit în țară, s-a mai ocupat pentru câte un an de zile de pregătirea echipelor Jiul Petroșani (1974/75), FC Brăila (1975/76), Pandurii Târgu Jiu (1976/77), Azotul Slobozia (1977/78) și Șoimii Sibiu (1978/79).

PETSCHOVSCHI IOSIF (n. 2 iulie 1921, la Timișoara – d. 6 octombrie 1968, la Arad). Internațional A, maestru emerit al sportului, antrenor. A evoluat pe postul de mijlocaș ofensiv. Poreclă: Ceala. Prima sa legitimare datează din 1939 ca echipier al lui Chinezul Timișoara, divizionară B. Din retur s-a transferat la prim-divizionara CAM Timișoara la care a debutat în divizia A la 2 iunie 1940 (CAMT-Rapid București 4-1). S-a înapoiat la Chinezul, iar în toamna lui 1941 a plecat la Clubul Atletic Oradea unde a evoluat până în 1944. Din anul 1946 se transferă la IT Arad la care activează până în 1951, perioadă în care a câștigat în trei rânduri campionatul național (1947, 1948 și 1950) și o dată Cupa României (1948). În anul 1952 este transferat de CCA la care a evoluat până în 1954, timp în care a mai cucerit în două rânduri titlul de campion al țării (1952 și 1953) și o dată Cupa României (1952). În 1955 s-a înapoiat în orașul de pe Mureș, acolo unde a mai activat până în anul 1961 când și-a încheiat activitatea. Ultimul joc al lui „Ceala" în primul eșalon a fost la 11 iunie 1961 (Steagul Roșu Brașov-FC UTA 3-1). A disputat în divizia A un total de 279 de partide în care a marcat 88 de goluri. La echipa națională a debutat la 30 septembrie 1945 (Ungaria-România 7-2), iar ultima sa partidă în tricoul cu tricolor a avut loc la 14 septembrie 1958 la Leipzig, în compania naționalei RD Germane. A fost cea de-a 32-a prezență în naționala României pentru care a marcat 11 goluri. În 1952 a devenit primul fotbalist căruia i-a fost decernat ti-

tlul de Maestru al Sportului. După Iuliu Baratky a fost cel de-al doilea fotbalist român care a evoluat în meciuri oficiale pe toate posturile, de la cel de portar la centru înaintaş.

PÎRCĂLAB ION (n. 5 noiembrie 1941, la Bucureşti). Internaţional A, maestru emerit al sportului, antrenor. A evoluat pe posturile de mijlocaş dreapta şi mijlocaş ofensiv. Poreclă: Săgeata Carpaţilor. Prima legitimare a sa datează din 1954 la Tânărul Dinamovist, iar în anul 1958 a plecat la UTA, echipă la care a debutat în divizia A (24 mai 1959 UTA-Jiul Petroşani 1-2). În anul 1961 s-a înapoiat la Dinamo, unde a evoluat vreme de nouă sezoane, iar în 1970 s-a transferat la Olympique Nîmes, pentru care a jucat vreme de trei ani de zile. Ultima partidă a lui Pîrcălab în divizia A a fost cea de la 19 iulie 1970 (Dinamo-Politehnica Iaşi 1-1). În divizia A are la activ 232 de partide şi 66 de goluri, iar în Ligue 1 a adunat 83 de prezenţe şi 20 de goluri, cărora li se adaugă cele 20 de jocuri şi cinci goluri din cupele europene. Are în palmares patru titluri de campion naţional (1962, 1963, 1964 şi 1965), două trofee Cupa României (1964 şi 1968) şi un trofeu Coppa delle Alpi (1972). La echipa naţională a debutat pe 8 octombrie 1961 (România-Turcia 4-0), iar până în 1968 a aduat un total de 38 de jocuri în care a marcat de cinci ori. A evoluat la turneul final al Jocurilor Olimpice de vară de la Tokyo, în 1964.

Reîntors în ţară în anul 1975, a activat în diferite perioade de timp ca tehnician la echipele Jiul Petroşani, secund la UT Arad, ca principal la Gloria Buzău, apoi în cadrul centrului de copii şi juniori la Sportul Studenţesc Bucureşti şi la formaţiile de seniori ale cluburilor IMU Medgidia, Progresul Pucioasa şi Aversa Bucureşti. După anul 1990 avea să fie numit antrenor federal la juniori, responsabil de pregătirea echipei UEFA din 1995, calitate în care a izbutit să câştige în anul 1993 Balcaniada şi să lanseze pe scena primei divizii o serie de jucători de valoare.

POPESCU (II) GHEORGHE (n. 9 octombrie 1967, la Calafat, jud. Dolj). Internațional A, impresar. A evoluat pe post de fundaș central. Poreclă: Baciul. Prima sa legitimare a fost înregistrată în 1984 la Dunărea Calafat, iar în 1985 s-a transferat la Universitatea Craiova la care a debutat în divizia A pe 9 iunie 1985 (Universitatea-FC Brașov 1-0). În returul sezonului 1987/88 s-a transferat la Steaua, dar în vara anului 1988 s-a înapoiat la Craiova unde a mai activat până în 1990 când a decis să continue activitatea peste hotare. A jucat în ordine la PSV Eindhoven (1990-1994), Tottenham Hotspur (1994/95), FC Barcelona (1995-97), Galatasaray Istanbul (1997-2001) și Lecce (2001/02). A revenit în țară unde a devenit echipierul lui Dinamo București în toamna lui 2002, iar în returul ediției (2002/03) a evoluat pentru clubul german Hannover 96, la care a pus punct carierei de fotbalist. A susținut ultimul meci în divizia A pe 16 noiembrie 2002 (Oțelul Galați-Dinamo 2-0). În decursul celor două decenii ale prodigioasei cariere a disputat în total 495 de confruntări în prima divizie și a marcat 62 de goluri. Pe campionate, acestea sunt structurate astfel: Divizia A 145 – 19, Eredivisie 110 – 23, Premier League 23 – 3, Primera División 66 – 9, Turkish Süper Lig 110 – 5, Serie A 28 – 2 și 1. Bundesliga 13 – 1. Acestora li se adaugă și celelalte 88 de jocuri din cupele europene, în care a marcat trei goluri. Impresionantul palmares al „Baciului“ cuprinde: un titlu național și o Cupă a României (în 1988 ambele) cu Steaua, de două ori campion al Olandei (1991 și 1992), o Cupă și o Supercupă a Spaniei (în 1997 ambele), de trei ori campion al Turciei (1998, 1999 și 2000),două Cupe ale Turciei (1999 și 2000), o Cupă a Cupelor (1997) cu FC Barcelona, o Cupă UEFA și o Supercupă a Europei (2000 ambele) cu Galatasaray Istanbul. A fost declarat nu mai puțin de șase ori fotbalistul român al anului în ancheta „Gazetei Sporturilor“ (1989, 1990, 1991, 1992, 1995 și 1996). În tricoul echipei naționale a debutat pe 20 septembrie 1988 (Albania-România 3-0), iar până în 2003 a adunat 115 meciuri și a marcat 16 goluri. A evoluat la turneele finale ale Campionatului Mondial din

1990, în Italia, din 1994, în Statele Unite şi din 1998, în Franţa, dar şi la turneele finale ale Campionatului European din 1996, în Anglia şi cel din 2000, în Belgia şi Olanda. La 25 martie 2008 a fost decorat cu Ordinul „Meritul Sportiv“ clasa a III-a.

RAFFINSKY LADISLAU (n. 23 aprilie 1905, la Miskolc – d. 31 iulie 1981, la Cluj). Internaţional A, antrenor. A evoluat pe posturile de mijlocaş sau inter stânga. A fost unul dintre cei mai mari fotbalişti români ai perioadei interbelice. Cea dintâi legitimare i-a fost întocmită în anul 1924 pentru formaţia Unirea Timişoara, iar un an mai târziu s-a transferat la Clubul Atletic Timişoara pentru care a evoluat timp de doi ani de zile. În anul 1927 avea să facă pasul către cel mai galonat club timişorean – Chinezul, o mutare ce avea să coincidă cu izbucnirea unei grave crize financiare în cadrul noii sale echipe, însă „Raffi“ a stat la gruparea de pe Bega doi ani. În 1929, împreună cu colegul şi bunul său prieten Emerich Vogl, a părăsit formaţia timişoreană pentru a se trensfera la Juventus Bucureşti. În tricoul echipei patronate de bancherul Ettore Brunelli, Raffinski a reuşit meciuri foarte bune, culminând cu marcarea a nu mai puţin de 10 goluri într-o partidă din care, şapte în prima repriză. S-a întâmplat în meciul disputat la data de 18 mai 1930 la Brăila, între localnicii Daciei Unirea şi Juventus 0-16 (0-11), din cadrul sferturilor de finală ale Campionatului Naţional. La finalul ediţiei 1929/30, cea în care a reuşit recordul de goluri marcate într-un meci oficial, record nedoborât până în prezent, Raffinski a cucerit primul titlul de campion al României. Spre deosebire de Emerich Vogl, „Raffi“ a părăsit clubul Juventus în 1931, pentru a se înapoia în urbea de pe Bega, la Ripensia, noua formaţie-fanion a oraşului. Tot pentru doi ani de zile a îmbrăcat şi tricoul lui „Ripi“, club la care în vara lui 1933 şi-a adăugat în palmares un nou titlu de campion naţional. În toamna aceluiaşi an a părăsit România pentru a evolua în Cehoslovacia, unde a fost legitimat de SK Zidenice, denumirea din acea vreme a clubului 1.FC Brno. În anul 1935 Raffinsky s-a întors la

Bucureşti, însă nu la Juventus, ci a devenit echipierul Rapidului, una dintre rivalele clubului din Bulevardul Elisabeta. La clubul feroviar a reuşit să-şi mai treacă în palmares şi trei trofee Cupa României (1937, 1938 şi 1939). La ultima performanţă s-a petrecut şi o întâmplare mai aparte: în vara lui 1939 Raffinsky a fost arestat alături de coechipierii săi Iuliu Baratky, Ştefan Auer şi Ionică Bogdan, după finala câştigată în faţa echipei Venus Bucureşti. Foarte supărat din cauza pierderii acestei finale, generalul Gabriel Marinescu, apropiat al regelui Carol al II-lea dar şi patron al clubului învins, în calitate de prefect al poliţiei Capitalei, a ordonat arestarea celor patru, care serbau într-o grădină de vară succesul repurtat pe dreptunghiul verde. În urma unui imens scandal de presă, cei patru au fost eliberaţi, iar pătimaşul general, căzut în dizgraţie, avea să fie ulterior arestat, sfârşind prin a fi executat în anul 1940 de legionari în închisoarea de la Jilava. Tot în acel an, Raffinsky s-a retras din activitatea de fotbalist profesionist. A debutat în prima divizie în tricoul Ripensiei Timişoara în ediţia 1932/33, iar până la finalul carierei de jucător, în ediţia 1938/39 ca echipier al Rapidului, a adunat un total de 59 de prezenţe în divizia A.

Ladislau Raffinsky a debutat la echipa naţională pe 10 mai 1929 în partida pe care naţionala României a pierdut-o cu 2-3 (2-1) la Bucureşti, pe stadionul ONEF, în faţa Iugoslaviei. La un an distanţă de la prima sa selecţie, pe 25 mai 1930, pe aceeaşi arenă ONEF, împotriva Greciei, a marcat şi primul său gol pentru naţională, din penalti, în minutul 57 al meciului câştigat cu 8-1 (3-1). În acelaşi an, Raffinsky şi Vogl au fost selecţionaţi printre „tricolorii“ care au reprezentat România la Campionatul Mondial de Fotbal din 1930, organizat de Uruguay. Numai că patronul Societăţii Astra Română, unde lucrau cei doi, le-a interzis acestora să-şi părăsească locul de muncă pentru o perioadă de două luni de zile. Până la urmă, la intervenţiile lui Octav Luchide, secretarul Federaţiei Române de Fotbal, cei doi au fost lăsaţi să participe la importanta competiţie, plecând împreună cu alţi 13 fotbalişti şi cinci oficiali cu celebrul vas „Conte Verde“, spre America de Sud.

Raffinsky a evoluat în ambele meciuri ale României, împotriva naționalelor din Peru și Uruguay, în care a impresionat prin tehnica și vivacitatea sa, dar mai cu seamă printr-un dezvoltat simț al anticipației. Datorită acestor calități a fost ales de ziariști în selecționata lumii de la turneul final, fiind declarat cel mai bun mijlocaș prezent la Mundialul uruguayanș. În meciul împotriva naționalei din Peru, căzut la pământ, „Raffi“ a fost lovit brutal cu piciorul de peruanul Plácido Galindo, jucător care a fost apoi eliminat de pe teren pentru gestul său, fiind primul expulzat din istoria Campionatului Mondial de Fotbal. A urmat o pauză de doi ani pentru Raffinsky, care a mai jucat la echipa națională în 1932, într-o victorie clară obținută de România în fața Franței, scor 6-3. A mai evoluat în câteva meciuri, după care nu a mai fost convocat, datorită plecării sale în Cehoslovacia, ratând turneul final al Campionatului Mondial din 1934, unde România a evoluat tocmai împotriva țării în care activa Raffinsky. În anul 1937 a fost rechemat la națională, de această dată ca fotbalist la Rapid, iar în 1938 a evoluat la Campionatul Mondial de Fotbal din Franța, jocurile împotriva Cubei fiind ultimele pentru Ladislau Raffinsky din șirul celor 20 de prezențe la echipa națională.

După încheierea activității de fotbalist, „Raffi“ a îmbrățișat și el cariera de antrenor, însă nu a antrenat decât formații din eșaloanele al doilea și al treilea. A început la Prahova Ploiești (1944-45), apoi, după o pauză de cinci ani, Mica Brad (1950), din nou Prahova (1953), Chimica Târnăveni (1954), Aurul Zlatna (1955) și Tehnofrig Cluj (1962-64). În 1964 fiind stabilit la Cluj, Raffinsky s-a pensionat, punând punct carierei de antrenor.

RĂDUCANU MARCEL (n. 21 octombrie 1954, la București). Internațional A, antrenor. A activat pe postul de mijlocaș ofensiv. Cea dintâi legitimare i-a fost întocmită de la vârsta de 13 ani când a fost înregimentat în echipa de juniori a clubului Steaua, iar după cinci ani, în 1972 a fost promovat în echipa de seniori. A debutat în divizia A pe 22 aprilie 1973 (CSM Reșița-Steaua 2-

0). Vreme de nouă ani a apărat culorile clubului armatei, timp în care a susţinut 229 de meciuri şi a înscris de 94 de ori. Are în palmares două titluri de campion naţional (1976 şi 1978), două Cupe ale României (1976 şi 1979) şi a fost declarat fotbalistul român al anului în ancheta „Gazetei Sporturilor" (1980). Ultima sa partidă susţinută în prima divizie a avut loc la 21 iunie 1981 (FCM Galaţi -Steaua 1-2). În 1981 aflat într-un turneu în Germania de Vest cu echipa naţională, a decis să nu se mai înapoieze în ţară. În anul 1982 a fost legitimat la Borussia Dortmund la care a evoluat vreme de şase ani în 163 de meciuri, marcând 31 de goluri. În 1989 se transferă la gruparea elveţiană FC Zürich unde, în doi ani a adunat 471 de prezenţe în care a înscris de 12 ori. Între 1976 şi 1988 a mai evoluat de 18 ori în cupele europene, înscriind 5 goluri. În 1991 a decis să-şi încheie activitatea de fotbalist. La echipa naţională a României, Marcel Răducanu a debutat pe 13 mai 1979 (Cipru-România 1-1), iar până în 1981 a adunat 21 de selecţii şi a marcat trei goluri. Este membru al Comisiei Tehnice din cadrul Federaţiei Române de Fotbal (din anul 2018).

RĂDUCIOIU FLORIN VALERIU (n. 17 martie 1970, la Bucureşti). Internaţional A, antrenor. A evoluat pe post de atacant central. Prima legitimare i-a fost întocmită încă din 1978 la Dinamo Bucureşti, unde a făcut junioratul. În 1985 a fost promovat în echipa de seniori, iar debutul său în divizia A a avut loc la 10 mai 1986 (Dinamo-Politehnica Timişoara 2-1). De la acel meci şi până în vara lui 1990 a adunat 76 de jocuri şi a marcat 29 de goluri în divizia A, doar pentru Dinamo. Avea să urmeze apoi un periplu european: AS Bari (1990/91), Hellas Verona (1991/92), Brescia Calcio (1992/93), AC Milan (1993/94), RCD Espanyol Barcelona (1994-96), West Ham United (1996/97), RCD Espanyol Barcelona (1997), VfB Stuttgart (1997/98) şi Brescia Calcio (1998-2000). În vara anului 2000 revine în ţară, la Dinamo, pentru care a mai evoluat în opt jocuri şi a înscris un gol. La începutul lui 2001 pleacă în Franţa, la AS Monaco, iar în 2003 se transferă la

US Créteil, unde şi-a încheiat cariera de fotbalist în 2004. În decursul celor două decenii ale carierei, Răducioiu a disputat în total 297 de jocuri în prima divizie şi a marcat 83 de goluri. Pe campionate, acestea sunt structurate astfel: Divizia A 84 – 30, Serie A 96 – 22, Primera División 56 – 19, 1. Bundesliga 38 – 8 şi FA Premier League 11 – 2. Acestora li se mai adaugă şi celelalte 20 de partide din cupele europene, în care a marcat de şapte ori. Palmaresul lui Răducioiu cuprinde: un titlu de campion al ţării (1990), două Cupe ale României (în 1986 şi 1990), un titlu de campion al Italiei (1994), o Supercupă a Italiei (în 1993), o Cupă a Campionilor Europeni (1994) cu AC Milan. Debutul său la naţională a fost consemnat pe 25 aprilie 1990 (Israel-România 1-4), iar până în 1996 a adunat 40 de selecţii şi a înscris 21 de goluri. A evoluat la turneele finale ale Campionatului Mondial din 1990, în Italia şi din 1994, în Statele Unite, precum şi la turneul finale al Campionatului European din 1996, în Anglia. La 25 martie 2008 a fost decorat cu Ordinul „Meritul Sportiv" clasa a III-a. Răducioiu este unicul fotbalist român care a jucat în toate marile campionate naţionale ale Europei (Anglia, Franţa, Germania, Italia şi Spania). La 8 septembrie 1993 vârful de atac al naţionalei a intrat în istorie, devenind primul fotbalist care înscrie patru goluri într-un singur joc (la Toftir, Insulele Feroe-România 0-4).

SFERA LAZĂR (n. 29 aprilie 1909, în com. Sînmihai, Serbia – d. 24 august 1992). Internaţional A, antrenor. A activat pe postul de fundaş. Prima sa legitimare datează din anul 1923, la juniorii Politehnicii Timişoara, iar după doi ani, a fost promovat în echipa de seniori a aceluiaşi club. În anul 1929 s-a mutat la concitadina Banatul, iar apoi, în acelaşi an la Victoria Cluj, la care a activat până în 1931 când a trecut la Universitatea Cluj. La această grupare a debutat în divizia A pe 11 septembrie 1932 (AMEF Arad-Universitatea Cluj 1-3) şi în cei doi ani pe care i-a mai petrecut la „şepcile roşii", Sfera a susţinut 27 de jocuri în prima divizie şi a marcat două goluri. În 1934 s-a transferat la Venus

Bucureşti, unde avea să cunoască cele mai mari satisfacţii sportive. În cei şapte ani în care a îmbrăcat tricoul „negrilor" a susţinut 132 de jocuri în prima divizie şi a marcat de trei ori, a cucerit de trei ori titlul de campion naţional (1937, 1939 şi 1940). Ultimul său meci susţinut în divizia A este cel de pe 18 mai 1941 (Gloria Arad-Venus 6-0). Şi-a încheiat prematur cariera de fotbalist, la doar 32 de ani, în plină glorie sportivă, la 1 iunie 1941, din considerente de ordin personal (decesul fiicei sale). La echipa naţională a debutat pe 26 august 1931 (Lituania-România 2-4), iar până la 1 iunie 1941, a susţinut 14 partide în prima reprezentativă a ţării. A fost component al lotului României la turneele finale ale Campionatului Mondial din 1934, în Italia şi din 1998, în Franţa.

ŞTEFĂNESCU COSTICĂ (n. 26 martie 1951, la Bucureşti – d. 20 august 2013, la Bucureşti). Internaţional A, maestru emerit al sportului. A evoluat pe posturile de atacant şi fundaş central. Poreclă: Ministrul apărării. A fost legitimat pentru prima dată în 1965 la juniorii clubului Steaua Bucureşti, iar după trei ani a fost promovat în echipa de seniori, iar în scurt timp având să vină şi debutul în divizia A (1 iunie 1969 Steaua-Rapid 2-0). La patru ani de la debut, timp în care cucerise trei Cupe ale României (1969, 1970 şi 1971), în 1973 era folosit ca monedă de schimb pentru aducerea în Ghencea a lui Ştefan Sameş, de la Universitatea Craiova. Avea 22 de ani, 77 de meciuri în tricoul Stelei în care fusese folosit atacant, înscriind nouă goluri. Din 1973 până în 1986 a evoluat fără întrerupere la echipa din Bănie, acolo unde a cunoscut faima şi gloria, scriind istorie. Aici avea să fie reprofilat de profesorul Cernăianu ca fundaş central, post pe care avea să joace cu brio şi la echipa naţională. În cele 13 ediţii în care a adunat 378 de partide în divizia A şi a înscris 10 goluri, a cucerit trei titluri de campion naţional (1974, 1980 şi 1981) şi a câştigat de patru ori Cupa României (1977, 1978, 1981 şi 1983). Are în palmares şi o semifinală a Cupei UEFA susţinută în compania Benficăi Lisabona (1982/83). În anul 1986 s-a transferat la FCM

Braşov la care a evoluat doi ani de zile, după care a decis să agaţe ghetele în cui. Ultimul joc susţinut în divizia A este cel de la 22 iunie 1988 (Universitatea Craiova-FCM Braşov 4-1). În cei 20 de ani de activitate ca senior a adunat un total de 490 de partide susţinute în divizia A, în care a marcat 19 goluri, la care se adaugă şi cele 53 de confruntări în cupele europene, în care a înscris un gol. La echipa naţională a debutat la 14 august 1977 (Cehoslovacia-România 1-3), iar până în anul 1985 a adunat 64 de selecţii, fără gol marcat. A evoluat în meciurile turneului final al Campionatului European din 1984, în Franţa. În anii 1979 şi 1982 a ocupat locul II în clasamentul celor mai buni fotbalişti ai anului, iar în 1978, 1980 şi 1983 s-a clasat pe poziţia a III-a în aceeaşi ierarhie. La 25 martie 2008 a fost decorat cu Ordinul „Meritul Sportiv" clasa a III-a.

Începând din anul 1986 a început să activeze ca tehnician, pentru început lucrând vreme de trei ani de zile la echipa FC Braşov. În continuare, CV-ul său include în ordine cronologică echipele: Steaua Bucureşti (1990), echipa naţională a României U-21 (1990/91), Al-Wakrah (1991/92), Selena Bacău (1992/93), Politehnica Timişoara (1993/94), stafful echipei naţionale a României (1994-98), Astra Ploieşti (1999-2000), CSM Reşiţa (2000/01), Hapoel Tzafririm Holon (2001/02), Al Shoala (2003), Al-Jaish Damascus (2003-05), FC U Craiova (2006), Al-Wahda Damascus (2007), Najran SC (2008), Al Tadamon (2009), Al-Jaish Damascus (2010-12) şi Al Shamal (2012).

ŢICLEANU AUREL (n. 20 ianuarie 1959, în com. Teliuc, jud. Hunedoara). Internaţional A, maestru emerit al sportului, antrenor. A evoluat pe postul de mijlocaş central. Prima sa legitimare datează din anul 1974 când a evoluat la echipa de juniori a Metalurgistului Sadu, divizionară C. În anul 1976 a fost transferat la Universitatea Craiova, echipă în al cărei tricou a debutat în divizia A pe 15 mai 1977 (Corvinul Hunedoara-Universitatea 1-0). A evoluat la echipa fanion a Olteniei vreme de nouă ani fără întrerupere, timp în care a adunat 232 de partide în divizia A, înscriind 10 goluri. În această perioadă şi-a trecut în palmares două

titluri de campion al ţării (1980 şi 1981), patru Cupe ale României (1977, 1978, 1981 şi 1983) şi o semifinală a Cupei UEFA împotriva Benficăi Lisabona (1982/83). În anul 1985 trece la Sportul Studenţesc Bucureşti la care a activat patru sezoane în care a adunat 105 jocuri în divizia A, marcând de 11 ori. În 1989 a plecat la gruparea cipriotă Olympiakos Nicosia unde a evoluat vreme de doi ani. În cei 15 ani de activitate la seniori a susținut 347 de partide (337 în divizia A şi 10 în Cyprus 1 Division), la care se adaugă şi cele 42 de confruntări din cupele europene în care a punctat de două ori. La echipa națională a debutat pe 29 august 1979 (Polonia-România 3-0), iar până în 1986 a strâns 42 de selecții şi a marcat două goluri. A evoluat în meciurile turneului final al Campionatului European din 1984, în Franța.

În anul 1991 şi-a făcut debutul în activitatea de antrenor la echipa UT Arad (1991/92), după care a mai activat la următoarele formații: Oțelul Galați (1992-94 şi 2000), Universitatea Craiova (1994), Rocar Bucureşti (1997), Maghreb Fez (1998/99 şi 2002), Astra Giurgiu (1999 – antrenor secund), echipa națională a statului Bangladesh (2002), KS Dinamo Tirana (2002/03), KS Lushnja (2003), Hassania Agadîr (2004), Al-Sahel (2006/07 şi 2009/10), Al Jahra (2007/08), Al-Shabab FC (2008/09 – U-19) şi Universitatea Craiova (2010).

VOINESCU ION (n. 18 aprilie 1929, în com. Valea Dragului, jud. Giurgiu – d. 9 martie 2018, la Bucureşti). Internațional A, maestru emerit al sportului, antrenor. A evoluat pe postul de portar. Poreclă: Țop. A fost legitimat pentru prima dată încă de la vârsta de 10 ani la echipa de pitici a clubului Olimpia, ca mijlocaş. Ajuns printr-o întâmplare portar, va cunoaşte consacrarea sportivă pe acest post. În anul 1943 se mută la echipa de juniori a clubului ASPIM Bucureşti la care activează doi ani după care, semnează primul contract ca senior cu echipa Carmen Bucureşti la care va evolua în ediția 1945/46. S-a transferat la Solvay Uioara (actuala Soda Ocna Mureş), divizionară B, iar în 1947 a trecut la

RATA Târgu Mureş, la care a debutat în divizia A pe 7 martie 1948 (Libertatea Oradea-RATA 1-0). În vara lui 1948 plecat la Metalochimic Bucureşti pentru care a evoluat doi ani de zile, iar în 1951 a fost transferat de CCA Bucureşti la care a activat până în 1963. În cei 12 ani petrecuţi la clubul armatei a cunoscut cele mai mari satisfacţii sportive, contribuind la cucerirea a şase titluri de campion naţional (1951, 1952, 1953, 1956, 1960 şi 1961), dar şi a cinci trofee Cupa României (1950, 1951, 1952, 1955 şi 1962). Ultima sa apariţie în divizia A este datată în 9 iunie 1963 (Steaua -Minerul Lupeni 1-0). Între 1947 şi 1963 a adunat un total de 190 de prezenţe în divizia A, din care 162 pentru Steaua, cărora li se mai adaugă şi cele patru partide susţinute în cupele europene. La echipa naţională a debutat pe 23 octombrie 1949 (Albania-România 1-1), iar până în 1962 a adunat 22 de selecţii. În anul 1952 a participat la Jocurile Olimpice de vară de la Helsinki, prestaţie în urma căreia presa finlandeză l-a considerat „cel mai bun portar al lumii“ ! În 1956 a fost solicitat să joace la Arsenal Londra, iar în 1961 la echipa Vasco da Gama, campioana Braziliei de atunci, transferurile neputându-se concretiza din cauza interdicţiei impuse de Securitate. Pentru meritele sale sportive de excepţie i-au fost decernate „Ordinul Muncii“ clasa a II-a şi „Steaua Republicii“. A antrenat şi format portari de valoare precum: Helmuth Duckadam (de la prima apariţie a acestuia la Steaua, până după meciul de la Sevilla), Vasile Iordache, Constantin Eftimescu, Dumitru Moraru, Dumitru Stângaciu, Daniel Gherasim, etc.

WETZER (I) RUDOLF (RUDY) (n. 17 martie 1901, la Timişoara – d. 13 aprilie 1993, la Haifa, Israel). Internaţional A. A evoluat pe postul de atacant. A început să joace fotbal de la 13 ani, iar prima sa legitimare a fost la Chinezul Timişoara în 1920. După un an a evoluat la echipa maghiară SE Törekves pentru un sezon, iar în 1922 a trecut la Unirea Timişoara. În 1924 este legitimat pentru un an la OFK Beograd, cea mai bună echipă din Serbia, în acea vreme. Trece apoi la Chinezul Timişoara cu care

în perioada 1925-28 câştigă două titluri de campion (1926 şi 1927). Pleacă din nou din ţară şi este legitimat la Újpest Budapesta cu care cucereşte un titlu de campion al ţării, Cupa Ungariei şi Cupa Europei Centrale intercluburi, toate în acelaşi an (1928/29). În anul 1929 Ettore Brunelli îl aduce de la Pécs Baranya la Juventus, convingându-l să li se alăture prietenilor mai vechilor săi prieteni Emerich Vogl şi Ladislau Raffinsky, împreună cu care câştigă un nou titlu de campion al României (1929/30). În toamna anului 1931 se înapoiază în Timişoara, la Ripensia, iar în 1932 pleacă în Franţa fiind legitimat la echipa prim-divizionară Hyères FC pentru un an de zile. Revine pentru a patra oară în urbea de pe Bega şi devine echipierul formaţiei ILSA pentru un an (1934/35), după care se mută la Rovine Griviţa Craiova unde activează în paralel ca jucător şi antrenor (1935/36). Şi-a încheiat cariera de fotbalist în anul 1937 la gruparea Electrica Timişoara. În intervalul 1923-1932 Wetzer (I) a adunat 17 prezenţe în echipa naţională a României pentru care a marcat 13 goluri. A evoluat la turneul final al Campionatului Mondial din 1930, în Uruguay, fiind şi antrenorul echipei.

Începând din anul 1934, Rudi Wetzer a îmbrăţişat cariera de antrenor, activând în ordine la echipele: Ripensia Timişoara (1934/35), ILSA Timişoara (1935/36), Electrica Timişoara (1936-38), Tricolorul Ploieşti (1938/39), Oţelul Reşiţa (1940-47), Dinamo Bucureşti (1948-52) şi Dinamo Oraş Stalin (1952).

ZAVODA (II) VASILE (n. 26 iulie 1929, în com. Rodna Veche, jud. Bistriţa-Năsăud – d. 14 iulie 2014, la Bistriţa). Internaţional A, maestru emerit al sportului, antrenor. A evoluat pe post de fundaş dreapta. A fost legitimat pentru prima dată la juniorii Minerului Baia Mare, iar la 16 ani a fost promovat în echipa de seniori. În anul 1951 este transferat la CCA , la care a debutat în divizia A pe 25 martie 1951 (CCA-Ştiinţa Cluj 2-1). La echipa din Ghencea şi-a desfăşurat activitatea până în 1964, timp în care şi-a adus aportul la câştigarea de şase ori a titlului de campion naţional (1951, 1952, 1953, 1956, 1960 şi 1961), precum şi de cinci

ori a trofeului Cupei României (1950, 1951, 1952, 1955, 1962). Ultimul meci susținut de Vasile Zavoda în divizia A este cel de la 7 iunie 1964 (Farul Constanța-Steaua 2-1). În intervalul 1951-1964 fundaşul de fier al CCA-ului a adunat un total de 257 de partide în divizia A, în care a marcat de două ori, la care se mai adaugă alte şase meciuri în cupele europene. În toamna anului 1964 s-a transferat la surata mai mică a clubului armatei, ASA Târgu Mureş, divizionară B, la care şi-a încheiat activitatea de jucător. La echipa națională a debutat pe 20 mai 1951 (Cehoslovacia -România 2-2), iar până în 1962 a adunat 20 de prezențe în tricoul cu tricolor. În anul 1952 a evoluat la Jocurile Olimpice de vară de la Helsinki.

CAPITOLUL 4.
ANTRENORI REPREZENTATIVI

BŐLŐNI LADISLAU (n. 11 martie 1953, la Târgu Mureş). Internaţional A, maestru al sportului, antrenor. A evoluat pe post de mijlocaş central, mijlocaş ofensiv. Cea dintâi legitimare a fost înregistrată la vârsta de 14 ani la echipa Chimica Târnăveni, unde a evoluat doi ani de zile, iar în anul 1970 a fost transferat de ASA Târgu Mureş. Debutul lui Bölöni în divizia A a avut loc la 22 august 1971 (ASA-Farul Constanţa 0-0). În cei 14 ani în care a activat fără întrerupere la gruparea militară din Ardeal, a adunat 406 jocuri în care a marcat de 64 de ori. În 1984 este transferat la „surata“ mai mare din Capitală, acolo unde activează vreme de trei ani, timp în care evoluează în 97 de meciuri, înscriind 24 de goluri. Ultima sa partidă în prima divizie a fost în 2 decembrie 1987 (Dinamo Bucureşti-Steaua 0-0). După ce a adunat 484 de prezenţe în divizia A şi 18 goluri înscrise, s-a transferat la gruparea Racing Jet Bruxelles, din prima ligă belgiană. Bogatul palmares al lui Bölöni ca jucător la echipele de club include: trei titluri de campion al României (1985, 1986 şi 1987), de două ori câştigător al Cupei României (1985 şi 1987), câştigător al Cupei Campionilor Europeni (1986) şi al Supercupei Europei (1987). A fost declarat cel mai bun jucător al anului de două ori (1977 şi 1983). Mijlocaş cu o mare rază de acţiune, o putere de luptă deosebită şi posesor al

unui şut năpraznic, a fost selecţionat pe rând în lotul naţional de juniori, tineret şi seniori. A debutat în prima reprezentativă la 24 septembrie 1975 (Grecia-România 1-1), iar până în 1988 a evoluat în 101 confruntări, înscriind 22 de goluri. Este autorul memorabilului gol care a adus victoria României în faţa Italiei, la 16 aprilie 1983, parafând calificarea la turneul final al Campionatului European din 1984, în Franţa, unde Bölöni a şi evoluat în toate cele trei jocuri. La data celebrei victorii de la Bucureşti, echipa „azzurilor" era campioana lumii en-titre, iar golul lui „Loţi" avea să pună capăt carierei legendarului goal-keeper Dino Zoff. La 25 martie 2008 a fost decorat cu Ordinul „Meritul Sportiv" clasa a II-a pentru întreaga activitate.

Începând din 1992 şi-a început cariera de antrenor la gruparea franceză Nancy, unde a activat vreme de opt ani, la finele ediţiei 1997/98 reuşind promovarea cu aceasta în prima ligă. Din anul 2000 a fost numit la echipa naţională a României şi timp de un an de zile a condus reprezentativa în 13 partide cu următorul bilanţ: opt victorii, două egaluri şi trei eşecuri. Între 2001 şi 2003 a activat la Sporting Lisabona cu care, în anul 2002 a cucerit titlul de campion al Portugaliei, precum şi Cupa, dar şi Supercupa. Din 2003 s-a înapoiat în Franţa, unde a ocupat banca tehnică a clubului Rennes FC până în 2006 când a trecut la colega de eşalon AS Monaco. După un an a plecat în Emiratele Arabe Unite preluând-o pe Al-Jazira din Abu Dhabi la care a activat până în anul 2008 când a semnat cu Standard Liège. În cei doi ani cât a funcţionat la gruparea valonă, „Loţi" Bölöni a cucerit în 2008 Supercupa, în 2009 a devenit şi campion al Belgiei, iar în acelaşi an i-a fost decernat titlul de antrenor al anului în Belgia. În anul 2010 s-a înapoiat în Emiratele Arabe Unite fiind dorit de şeicii lui Al Wahda FC, tot din Abu Dhabi, unde a activat vreme de un an de zile, iar în 2011 s-a mutat la grecii de la PAOK Salonic. Din 2015 a antrenat-o vreme de doi ani de zile pe Al-Ittihad FC din oraşul-port Jeddah, cea mai veche echipă din Arabia Saudită, iar din 2017 s-a înapoiat în Belgia, la Royal Antwerp FC. Ladislau Bölöni

este cel care l-a descoperit şi antrenat pe celebrul Cristiano Ronaldo. La 25 martie 2008 a fost decorat cu Ordinul „Meritul Sportiv“ clasa a II-a pentru întreaga activitate.

BRAUN BOGDAN-COLOMAN (n. 13 octombrie 1905, la Arad – d. 15 martie 1983, la Arad). Internaţional A, antrenor emerit. Poreclă: Cibi. A început să practice fotbalul de la vârsta de 10 ani, fiind legitimat la echipa AMEF Arad, la care a evoluat până în anul 1932. A plecat în Franţa unde a fost legitimat pentru Racing Club Calais, al cărei tricou l-a îmbrăcat timp de doi ani de zile. În 1934 se înapoiază în ţară, activând la Juventus Bucureşti până în 1940 când îşi încheie activitatea de fotbalist. În anul 1933, pe când evolua pentru RC Calais (Calais este oraşul francez aflat cel mai aproape de Anglia) a plecat în Albion, pentru a studia tainele meseriei pe care dorea să o practice în urma retragerii din fotbal, la Academia din Folkstone. În anul 1934, când a ajuns la Juventus Bucureşti, a fost numit şi antrenor al echipei. A activat aici ca tehnician până în 1936 când, deşi continua să joace pentru echipa din Bd. Elisabeta, a antrenat în paralel formaţia Sportul Studenţesc. În 1938 a revenit din nou ca tehnician la Juventus Bucureşti la care juca, iar după retragerea sa din activitatea fotbalistică, a devenit antrenorul echipei Jiul Petroşani din anul 1940. Până în 1945, cât timp a funcţionat pe banca tehnică a Jiului, a urmat şi cursurile Şcolii de Fotbal ONEF, iar odată cu obţinerea diplomei de antrenor, a trecut la clubul Rapid Bucureşti. A antrenat doi ani echipa de sub Podul Grant, după care a trecut la formaţia armatei, la care a rămas în istorie drept primul antrenor din istoria Stelei. A fost înlăturat de la cârma echipei pentru că ASA Bucureşti a izbutit cu greu să se salveze de la retrogradare. Şi-a găsit repede o altă echipă abia fondată, Dinamo Bucureşti, însă nici aici nu a rezistat mai mult de un sezon. A renunţat la antrenorat în anul 1948, dar avea să revină asupra deciziei peste patru ani. A antrenat în trei etape UTA Arad (1952-54, 1960-62 şi 1963-65), cu care a reuşit să cucerească atât titlul naţional (1954), cât şi

Cupa României (1953). În ediția 1962/63 a antrenat-o pe Politehnica Timişoara, iar în 1965 s-a retras definitiv din antrenorat. A mai ocupat funcţii în Federaţia Română de Fotbal. A trecut în lumea drepţilor la vârsta de 78 de ani în casa din Arad, în mijlocul impresionantei sale colecţii de insigne şi fanioane. Împreună cu bunul său prieten Emerich Vogl cu care a jucat şi antrenat atât la Juventus, cât şi la echipa naţională, au fost primii tehnicieni din România care au fost onoraţi cu titlul de antrenori emeriţi.

CERNĂIANU CONSTANTIN (n. 12 octombrie 1933, la Târgu Jiu – d. 22 iunie 2015, la Bucureşti). Profesor de educaţie fizică, antrenor. Poreclă: Duţu. Ca fotbalist a activat numai la echipe din al doilea eşalon naţional: Flacăra Târgu-Jiu (1949-1953), Ştiinţa Bucureşti (1954-1955) şi Pandurii Târgu-Jiu (1955-1960). După ce a absolvit Academia Naţională pentru Educaţie Fizică şi Sport, în anul 1960 a fost detaşat de Federaţie la clubul Petrolul Ploieşti, devenind secundul lui Ilie Oană, alături de care a cucerit Cupa României în 1963. Din anul 1965 odată cu numirea tehnicianului petrolist la lotul naţional, profesorul Cernăianu devenea principal la Petrolul, cu care a câştigat titlul de campion al României în 1966, dar a învins-o şi pe marea echipă FC Liverpool în toamna aceluiaşi an, în jocul retur din cadrul Cupei Campionilor Europeni. A rămas în istorie drept singurul antrenor român care a câştigat o partidă oficială în faţa „cormoranilor". După un deceniu în urbea „aurului negru", profesorul Cernăianu a luat calea Olteniei natale, fiind solicitat de conducerea Universităţii Craiova. Între 1971 şi 1976 a fost antrenor principal la clubul fanion al Cetăţii Băniei, cu care a câştigat titlul de campion naţional în 1974 şi a susţinut o finală a Cupei României în 1975. În paralel, în acea perioadă (1971-1976), a fost şi selecţioner al selecţionatei studenţeşti a României, cu care a câştigat în două rânduri Campionatul Mondial Universitar, în ediţiile 1972 şi 1974. În 1976 datorită profesionalismului şi seriozităţii sale, a fost promovat ca antrenor federal, iar între 1977 şi 1980 a fost numit la echipa na-

țională ca secund al reputatului Ștefan Kovács. În 1979 a ocupat postul de antrenor principal al selecționatei naționale de fotbal a României, iar apoi la lotul U-20. În 1981 cu acesta, a obținut cea mai mare performanță a fotbalului nostru pentru echipe de tineret: locul III și medalia de bronz la Campionatul Mondial organizat în Australia. Din 1980 a continuat să antreneze echipe de club din Capitală (Sportul Studențesc în 1980/81 și Steaua în 1981-83), după care a plecat în Cipru la echipa Olympiakos Nicosia (1983/84). Înapoiat în țară, a mai activat la Dinamo București (1985/86), Rapid București (1986/87), Gloria Bistrița (1987/88). A urmat o perioadă de patru ani în Cipru, la aceeași grupare din Nicosia (1988-92), iar în 1993 și 1994 a fost director tehnic al echipei naționale a Egiptului. S-a stins la 81 de ani. La cei 32 de ani și opt luni, a fost cel mai tânăr tehnician din România care a cucerit titlul de campion național cu echipa pe care o antrena.

COIDUM ȘTEFAN (n. 28 decembrie 1930, la București – d. 27 februarie 2015, la București). Antrenor. A început să practice fotbalul de la vârsta de 16 ani în cartierul Obor, fiind legitimat la Unirea Tricolor în 1946. După doi ani, odată cu încheierea junioratului a trecut la Partizanul Petroșani (viitoarea Jiul), la care a debutat în divizia A pe 16 aprilie 1950 (Dinamo București-Partizanul 5-3). La gruparea minieră a evoluat timp de doi ani, iar din anul 1950 a trecut la Dinamo Bacău. Până la finalul carierei de fotbalist, la vârsta de 32 de ani, a mai jucat la Jiul Petroșani (1953-57), Farul Constanța (1957-59) și Prahova Ploiești (1960-62). A susținut 65 de jocuri în divizia A și a marcat trei goluri. După dobândirea diplomei de antrenor în anul 1964, s-a dedicat nobilei profesii timp de 35 de ani fără întrerupere, timp în care a activat la nu mai puțin de 18 echipe. A reușit să dobândească reputația de mare specialist în promovări pe prima scenă fotbalistică, având la activ șase asemenea succese cu cinci echipe: CS Târgoviște (1980/81), FCM Brașov (1983/84), ASA Târgu Mureș (1986/87 și 1990/91), FC Bihor Oradea (1987/88) și FC Mara-

mureş Baia Mare (1993/94). A condus, de asemenea, Universitatea Craiova (1969 şi 1970) şi FC Argeş Piteşti (1973/74) în cupele europene.

DUMITRIU (III) DUMITRU (n. 19 noiembrie 1945, la Bucureşti). Internațional A, maestru al sportului, antrenor. A activat pe post de mijlocaş. Poreclă: Ţiți. A fost legitimat pentru prima dată la echipa de pitici a clubului Rapid încă de la vârsta de 12 ani şi până la încheierea junioratului. A evoluat apoi pe rând la divizionarele secunde Metalul Târgovişte (1964/65) şi ASA Târgu Mureş (1965-68), cu cea din urmă promovând în prima divizie în anul 1967. În vara anului 1968 a fost transferat la Steaua Bucureşti unde a evoluat patru ani, timp în care a cucerit de trei ori consecutiv Cupa României (1969, 1970 şi 1971). Începând din 1972 a activat pentru câte un sezon, în ordine, la Rapid Bucureşti (1972/73), Olimpia Satu Mare (1973/74) – cu care a reuşit promovarea în prima divizie şi FCM Galați (1974/75). S-a retras în Capitală unde şi-a încheiat activitatea de fotbalist la divizionara C, ICSIM Bucureşti pentru care a evoluat între 1975 şi 1977. Între 1967 şi 1975 a evoluat în 167 de jocuri şi a marcat 25 de goluri în divizia A, cărora li se adaugă şi cele 13 meciuri din cupele europene în care a înscris două goluri. În tricoul primei reprezentative, Dumitru Dumitriu are în palmares o singură prezență (24 decembrie 1967 RD Congo-România 1-1).

Cariera de antrenor şi-a început-o în ediția de campionat 1991/92 la Dacia Unirea Brăila. În 1994 trece la Steaua Bucureşti cu care, în interval de trei ani de zile a câştigat trei titluri de campion național (1995, 1996 şi 1997) şi de două ori Cupa României (1996 şi 1997). În ediția 1997/98 pleacă la echipa greacă AEK Atena cu care a ajuns în faza sferturilor de finală ale Cupei Cupelor, pierzând dramatic calificarea în semifinale în dauna lui Lokomotiv Moscova în ultimele minute. Revenit în țară a activat la cluburile: Rapid Bucureşti (1999), Oțelul Galați (1999/2000), Rocar Bucureşti (2000/01), FCM Bacău (2002), FC Bihor Oradea

(2004) şi Poli AEK Timişoara (2005). Spre finalul ediţiei 2004/05 este solicitat de Steaua Bucureşti cu care la finalul ediţiei, câştigă un alt titlu naţional. În 2010 a fost tehnicianul Politehnicii Iaşi, iar în 2015 s-a aflat pentru un al treilea mandat la FCSB. La 25 martie 2008 a fost decorat cu Ordinul „Meritul Sportiv" clasa a III-a. Este membru al Comisie Tehnice din cardul Federaţiei Române de Fotbal (din anul 2018).

GÂLCĂ CONSTANTIN (8 martie 1972) Constantin Gâlcă a început să joace fotbal în Bucureşti la echipa Progresul. După un sezon petrecut în liga a 3-a acesta a fost transferat de prim divizionara F.C. Argeş Piteşti debutând şi la echipa naţională de tineret. După un an şi jumătate petrecut la Piteşti acesta a fost transferat de Steaua Bucureşti, unde a evoluat timp de cinci sezoane. În sezonul 1996-1997 a fost transferat în Spania de RCD Mallorca. A mai evoluat în Spania la echipele Espanol, Villareal, Zaragoza şi Almeria. A participat cu echipa naţională a României la două Campionate Mondiale (1994 şi 1998) şi la două Campionate Europene (1996 şi 2000) strângând sub tricolor 68 de prezenţe şi marcând 4 goluri. Ca şi antrenor a început la Almeria, apoi a fost selecţionerul echipei naţionale U17. În sezonul 2014 -2015 a fost numit antrenor principal la Steaua Bucureşti alături de care a căştigat Campionatul, Cupa şi Cupa Ligii. Ultimele două echipe antrenate au fost Espanyol Barcelona şi Al Tawoon din Arabia Saudită.

HALAGIAN FLORIN VASCHEN (n. 7 martie 1939, la Bucureşti). Profesor de educaţie fizică, antrenor. Poreclă: Armeanul. A fost legitimat pentru prima dată încă de la vârsta de 11 ani, iar ca fotbalist a activat vreme de două decenii. A evoluat pe postul de mijlocaş la următoarele echipe: Dinamo Bucureşti (1950-57 şi 1963/64), Progresul C. P. Casa Scânteii Bucureşti (1957/58), Pompierul Bucureşti (1958/59), Dinamo Piteşti (1959-62 şi 1965/66), Petrolul Ploieşti (1964/65), Minerul Baia Mare

(1964/65), Politehnica Bucureşti (1966-68) şi Vagonul Arad (1968/69).

În activitatea de antrenor a debutat în anul 1970 şi timp de 11 ani de zile a fost fidel clubului FC Argeş Piteşti. Cu echipa piteşteană a fost în două rânduri campion al României (1971/72 şi 1978/79). A mai reuşit de asemenea, să realizeze cu echipa din Trivale o performanţă greu de obţinut de către o grupre din Provincie: în decursul unui deceniu (1971-1981) a reuşit să încheie campionatul diviziei A de şase ori pe podium. În afara celor două titluri naţionale a terminat o dată pe locul II (1977/78) şi în alte trei rânduri a ocupat locul III (1972/73, 1979/80 şi 1980/81). În anul 1979 s-a ocupat de pregătirea lotului olimpic, iar în 1981 a fost angajat de gruparea FC Olt Scorniceşti pe care a antrenat-o până în 1984 când, a fost angajat de Steaua Bucureşti. Experienţa şi ochiul său versat l-au ajutat să formeze aici echipa care peste doi ani de zile avea să cucerească cel mai preţios trofeu din Europa: Cupa Campionilor Europeni. În anul 1985 a activat la Universitatea Craiova, iar apoi a revenit la vechea sa dragoste, FC Argeş Piteşti, unde a lucrat până în 1988. Pentru un an de zile a antrenat-o pe Victoria Bucureşti (1988/89), cu care a ajuns până în sferturile de finală ale Cupei UEFA. După această mare performanţă, a fost numit antrenorul naţionalei B a României, la care a activat vreme de doi ani de zile. Din 1991 s-a ocupat de pregătirea echipei Dinamo Bucureşti pentru trei ani de zile, timp în care îşi mai trece în palmares un nou titlu de campion naţional (1991/92). După ce a părăsit-o pe Dinamo (1994) şi până în 2002 a mai lucrat pentru scurte perioade, fără să mai realizeze vreo performanţă, în ordine, la echipele: Inter Sibiu (1994/95), Progresul Bucureşti (1995-97), FCM Bacău (1999), FC Argeş Piteşti (1999), Steagul Roşu Braşov (2000), Ceahlăul Piatra Neamţ (2000) şi iar FC Argeş Piteşti (2001/02). La 25 martie 2008 a fost decorat cu Ordinul „Meritul Sportiv" clasa a III-a. În 2009, în ciuda vârstei de 70 de ani la care ajunsese „Armeanul", vechiul său prieten Jean Pădureanu, preşedintele Gloriei Bistriţa, i-a solicitat lui Halagian

ajutorul, propunându-i postul de director tehnic al grupării ce o păstorea. Tehnicianul avea să răspundă favorabil rugăminţii, fiind dornic să se întoarcă „în iarbă". Cu jocurile acelui sezon (2009/10), „Hala" şi-a consolidat poziţia de lider în ierarhia all-time a antrenorilor români.

IORDĂNESCU ANGHEL (n. 4 mai 1950, la Bucureşti). Maestru al sportului, antrenor. Poreclă: Tata Puiu. De la vârsta de 12 ani când i s-a întocmit prima legitimaţie, timp de două decenii a activat doar la echipa Steaua Bucureşti. A activat pe post de atacant, debutând în divizia A la 17 noiembrie 1968 (Steaua-Politehnica Iaşi 1-2). Până la 12 iunie 1982 când a avut loc ultima sa apariţie pe scena primei divizii (Steaua-FC Constanţa 2-1), a adunat un total de 317 partide şi a marcat 155 de goluri în divizia A. Din 1982 pentru doi ani de zile, a evoluat la gruparea cipriotă OFI Iraklion Creta, pentru care a susţinut 54 de partide şi a marcat şapte goluri. Ca fotbalist la Steaua a contribuit la câştigarea a două titluri de campion al ţării (1976 şi 1978), precum şi a patru trofee Cupa României (1970, 1971, 1976 şi 1979). Mai are la activ 20 de partide susţinute în cupele europene şi un gol. La echipa naţională a debutat cu gol marcat, la 22 septembrie 1971 (Finlanda-România 0-4), iar în decursul unui deceniu a adunat un total de 64 de selecţii şi a înscris de 26 de ori.

Activitatea de antrenor şi-a început-o la Steaua Bucureşti în anul 1985, în funcţia de secund al lui Emeric Jenei. În această calitate, dar şi ca jucător, şi-a adus contribuţia la câştigarea trofeului Cupa Campionilor Europeni în 1986. După un an a condus echipa Steaua la câştigarea Supercupei Europei. Între 1987-1990 a fost antrenor principal la Steaua, cu care a câştigat de câte trei ori titlul de campion naţional şi Cupa României, dar la finala Cupei Campionilor Europei (0-4 cu AC Milan). Între 1990-1992 a antrenat în Cipru, pe Anorthosis Famagusta, cu care a participat în Cupa UEFA. În 1992/93 a revenit ca antrenor principal în Ghencea, cucerind titlul după patru ani. Pe 8 septembrie 1993 a

fost numit selecţionerul naţionalei României, pe care avea să o calific la turneele finale ale Campionatului Mondial din 1994, în Statele Unite şi 1998, în Franţa, dar şi la unul al Campionatului European, din 1996, în Anglia. În august 1998 a plecat de la naţională, însă a antrenat alte echipe, precum naţionala Greciei în 1998, dar şi de club (Al-Hilal FC şi Al Ittihad din Arabia Saudită şi Al Ain din Emiratele Arabe Unite). La data de 5 septembrie 1994 colonelul Anghel Iordănescu din Ministerul Apărării Naţionale a fost înaintat la gradul de general-maior (cu o stea). A fost trecut în rezervă cu acest grad la data de 15 iulie 1998. La 25 martie 2008 a fost decorat cu Ordinul „Meritul Sportiv" Clasa a II-a pentru câştigarea Cupei Campionilor Europeni în 1986.

JENEI EMERIC ALEXANDRU (n. 28 martie 1937, în Agrişu Mic, com. Hăşmaş, jud. Arad). Maestru emerit al sportului, profesor de educaţie fizică, antrenor. Prima legitimare i-a fost întocmită încă de la vârsta de 10 ani la juniorii echipei 7 Noiembrie Arad. Ca fotbalist a evoluat pe posturile de fundaş central şi mijlocaş defensiv. După trei ani, în 1950, era transferat la UT Arad, iar după cinci ani era promovat la seniori şi debuta în prima divizie, la 6 martie 1955 (Locomotiva Timişoara-Flamura roşie Arad 2-2). Cu 21 de prezenţe şi două goluri în divizia A reuşite în tricoul grupării textiliste, Emeric Jenei era transferat în 1957 CCA Bucureşti, unde avea să activeze vreme de 12 ani. În tot acest interval avea să câştige de câte trei ori titlul de campion al ţării (1960, 1961 şi 1968) şi Cupa României (1962, 1966 şi 1967). În 1969, după ce adunase un total de 275 de meciuri şi nouă goluri în divizia A, la care se adaugă cele 15 partide în cupele europene, s-a transferat la turcii de la Kayserispor Kulübü, pentru care a activat doi ani. La echipa naţională a debutat la 22 aprilie 1959 (Turcia-România 2-0) şi până în anul 1964 a adunat 12 prezenţe în tricoul cu tricolor.

A început activitatea de antrenorat în 1972 în calitate de antrenor secund la Steaua Bucureşti, iar din 1975 a devenit princi-

palul aceleiaşi echipe la care a activat alţi trei ani. În 1978 a trecut la FC Bihor Oradea de unde, în 1981 îl găsim pe banca tehnică a Chindiei Târgovişte, iar în 1983 revine în Ghencea pentru alte trei ediţii de campionat. După cucerirea istorică a Cupei Campionilor Europeni în 1986, este numit selecţionerul echipei naţionale a României, pe care a calificat-o la turneul final al Campionatului Mondial din 1990, în Italia. Până în anul 2000 a mai profesat la patru echipe de club: Steaua Bucureşti (1991, 1993/94 şi 1999), Videoton FC Fehérvár (1993), Panionios Atena (1995/96) şi Universitatea Craiova (1996) precum şi la două echipe naţionale: Ungaria (1992-93) şi România (2000). În palmaresul de antrenor al lui Emeric Jenei figurează: şase titluri de campion al ţării (1976, 1978, 1985, 1986, 1987 şi 1994), cinci trofee Cupa României (1976, 1985, 1987, 1992 şi 1999) şi o Cupă a Campionilor Europeni (1986) – toate cu Steaua Bucureşti. La data de 8 mai 1998 colonelul în retragere Emeric Jenei din Ministerul Apărării Naţionale era înaintat la gradul de general de brigadă (cu o stea). La 25 martie 2008 a fost decorat cu Ordinul „Meritul Sportiv" Clasa a II-a cu o baretă pentru câştigarea Cupei Campionilor Europeni în 1986. Este singurul antrenor român care a cucerit o Cupă a Campionilor Europeni cu o echipă de club românească.

KOVÁCS ŞTEFAN (n. 2 octombrie 1920, la Timişoara – d. 12 mai 1995, la Cluj). Antrenor emerit. Poreclă: Pişti. Prima legitimaţie i-a fost întocmită de la vârsta de 11 ani la juniorii Clubului Atletic Timişoara, iar în 1934 a trecut la Clubul Atletic Oradea. A fost promovat în echipa de seniori a clubului orădean în 1937, unde a jucat alături de fratele său mai mare Nicolae Kovács, participant la trei turnee finale de Campionat Mondial cu echipa României (1930, 1934 şi 1938). După un an, în 1938, Ştefan s-a transferat la echipa belgiană Charleroi, al cărei tricou l-a îmbrăcat vreme de trei ani. În 1941 s-a înapoiat în ţară şi până în 1953 când şi-a încheiat cariera de jucător, a mai jucat în ordine, la echipele: Ripensia Timişoara (1941), CFR Turnu Severin

(1941/42), Ferar Cluj devenită ulterior CFR (1942-50) şi Universitatea Cluj (1950-53). Activitatea de antrenor a început-o în 1949, ocupându-se de echipa de juniori a clubului CFR Cluj. Între 1953 şi 1959 a antrenat-o pe Universitatea Cluj, după care, a lucrat la CSM Cluj până în 1962, când a trecut la FRF, unde a activat ca antrenor federal, răspunzând de pregătirea loturilor B şi de tineret vreme de trei ani de zile. Între anii 1965 şi 1967 a funcţionat la lotul naţional A, ca secund al lui Ilie Oană. După ruşinosul eşec suferit la Zürich, în faţa Elveţiei (1-7), a preluat în 1967 conducerea tehnică a echipei Steaua, reuşind ca în intervalul 1967-71 să obţină în fiecare an câte o performanţă de prestigiu. În ediţia 1967/68 a cucerit titlul de campion naţional, iar apoi, trei ani consecutiv şi-a adjudecat Cupa României. În vara anului 1971 a plecat în Olanda, ca antrenor la celebra Ajax Amsterdam, cu care a cucerit o serie de trofee, ce l-au impus în rândul celor mai la modă antrenori europeni. În sezonul 1971/72 a câştigat campionatul şi Cupa Olandei, Cupa Campionilor Europeni, Supercupa Europei şi Cupa Intercontinentală, în timp ce, în sezonul 1972/73 şi-a adjudecat un nou titlu de campion naţional şi a cucerit al doilea an consecutiv Cupa Campionilor Europeni. De la Ajax a trecut în 1973 la Federaţia Franceză de Fotbal, unde vreme de doi ani a ocupat funcţia de director tehnic, iar în 1976, revenit în ţară şi numit în funcţia de vicepreşedinte al FRF, director tehnic şi antrenor al echipelor naţionale, a încercat o relansare a fotbalului românesc în plan internaţional. A ratat de puţin calificarea la turneele finale ale Campionatului Mondial din 1978, în Argentina şi din 1982, în Spania. Din anul 1981 până în 1983 a antrenat-o pe Panathinaikos Atena cu care a cucerit Cupa Greciei (1981/82), iar în ediţia 1986/87 a activat la francezii lui AS Monaco.

LUCESCU MIRCEA (n. 21 iulie 1945, la Bucureşti). Internaţional A, maestru emerit al sportului, antrenor. A activat pe postul de atacant, extremă dreapta. Prima sa legitimare datează din 1961 la Şcoala Sportivă 2 Bucureşti, de unde, după doi ani,

odată cu terminarea junioratului s-a mutat la Dinamo. A debutat în divizia A la 21 iunie 1964 (Dinamo-Rapid 5-2). În 1965 a trecut la Știința București, divizionară B, la care a activat doi ani de zile, iar din 1967 s-a înapoiat la Dinamo, unde a evoluat vreme de un deceniu. Între 1977 și 1982 a fost echipierul Corvinului Hunedoara cu care, în ediția 1979/80 a combătut în divizia B. Ultima partidă susținută de Lucescu în divizia A a fost aceea din 16 mai 1990 (Sportul Studențesc-Dinamo 1-1), fiind cel mai vârstnic jucător care a evoluat în prima divizie, reușind această performanță la vârsta de 45 de ani. Între 1964 și 1982 a jucat în 361 de jocuri în prima divizie, marcând 78 de goluri, iar în total ca senior are la activ 401 partide în care a reușit să puncteze de 90 de ori. La acestea se adaugă cele 15 meciuri în cupele europene și trei goluri. În bogatu-i palmares de fotbalist a adunat: șapte titluri de campion național (1964, 1965, 1971, 1973, 1975, 1977 și 1990) și un trofeu Cupă României (1968). La echipa națională a debutat la 2 noiembrie 1966 (România-Elveția 4-2), și asta pe vremea când avea statut de divizionar B, iar până în 1979 a adunat 70 de confruntări în tricoul cu tricolor și a marcat de nouă ori. În toamna lui 1974 a doborât recordul celor 48 de prezențe în echipa națională deținut vreme de 35 de ani de Iuliu Bodola. A evoluat la turneul final al Campionatului Mondial din 1970, în Mexic și la Campionatul European din 1972. La 25 martie 2008 a fost decorat cu Ordinul „Meritul Sportiv“ clasa a III-a.

În anul 1979 și-a început cariera de antrenor la Corvinul Hunedoara. În toamna anului 1981, după încheierea activității de jucător, avea să preia conducerea tehnică a echipei naționale, pentru ca un an mai târziu, să devină și director tehnic al FRF, calitate în care a reușit să califice România la turneul final al Campionatului European din 1984, în Franța, într-o grupă de „foc“, cu Spania, RF Germania și Portugalia. Din 1986 a trecut la Dinamo, unde a izbutit realizarea eventului (1989/90), atingând mai întâi faza „sferturilor“ Cupei Cupelor (1988/89) și apoi semifinalele aceleiași competiții (1989/90). După aceste performanțe a devenit an-

trenor în Serie A, preluând mai întâi Pisa SC, apoi Brescia Calcio şi Reggina AC. Cu Brescia a reuşit două promovări în Serie A, urmate însă, de tot atâtea retrogradări. Din 1997 a revenit în ţară, preluând Rapidul, cu care a reuşit un titlu (1998/99) şi o cupă (1997/98). Din decembrie 1998 pentru scurt timp, a devenit antrenor al celebrei echipe Internazionale Milano. În sezonul 2000/01 a preluat pe Galatasaray, cu care a cucerit Supercupa Europei. Este considerat unul dintre cei mai valoroşi tehnicieni din istoria fotbalului românesc, deţinând recordul meciurilor conduse pe banca echipei naţionale, 59. Ca antrenor, a obţinut titluri şi în campionatul Turciei cu Galatasaray în 2001/02 şi cu Beşiktaş în 2002/03. Din 2004 antrenează echipa ucraineană Şahtior Doneţk cu care a câştigat campionatul în Ucraina, dar şi Cupa UEFA în 2009. Pentru această de pe urmă performanţă a fost decorat cu Ordinul naţional Steaua României în grad de Cavaler. La 25 martie 2008 a fost decorat cu Ordinul „Meritul Sportiv“ clasa a III-a, „în semn de apreciere pentru participarea la Turneul Final al Campionatului Mondial de Fotbal din anul 1970 din Mexic şi pentru întreaga activitate“.

MATEIANU VIOREL (n. 1 iunie 1938, în com. Lipăneşti, jud. Prahova – d. 25 noiembrie 1997, la Bucureşti). Internaţional A, antrenor. A activat pe postul de atacant. A fost legitimat prima dată de la vârsta de 14 ani, la echipa de juniori a clubului Flacăra Boldeşti, iar în 1955 s-a transferat la Progresul CPCS Bucureşti. După doi ani, în 1957, este promovat în echipa de seniori, la care şi-a făcut debutul în divizia A la 25 august 1957 (Progresul-Energia Petroşani 3-2). În 1958 s-a transferat la Cluj unde, a evoluat în tricoul prim-divizionarei Ştiinţa până în primăvara lui 1962 când a fost transferat de Steaua Bucureşti. După un an de zile a trecut la Progresul Bucureşti, club pentru care a activat până în 1970, când „bancarii“ erau în divizia B. Ultima prezenţă a lui Mateianu în prima divizie s-a consemnat la data de 15 iunie 1969 (Farul Constanţa-Progresul 1-0). Între 1957 şi 1969 a adunat un

total de 220 de prezenţe în divizia A, înscriind 62 de goluri. În 1970 a luat calea Germaniei Democrate unde a fost legitimat la gruparea TUS Wannsee Berlin, divizionară C, pentru care a jucat doi ani de zile. La echipa naţională a debutat pe 22 mai 1960 (România-Cehoslovacia 0-2), iar până în 1966 a evoluat în şase partide şi a înscris două goluri. În anul 1962 a câştigat Cupa României cu Steaua Bucureşti.

În anul 1973 s-a dedicat profesiei de antrenor, meserie în care şi-a făcut ucenicia la Progresul Bucureşti, divizionară B. În ediţia de campionat 1973/74 a preluat-o în zona retrogradării şi a urcat-o până pe locul VII al ierarhiei finale, a urmat locul II în ediţia 1974/75, după care, în vara anului 1976 a promovat-o în divizia A. În toamna aceluiaşi an trece pe banca tehnică a divizionarei secunde FC Baia Mare, cu care, în 1978 a reuşit să o „urce" în prima divizie. S-a afirmat în continuare, la echipa maramureşeană prin transpunerea „în iarbă" a unor idei tactice ingenioase şi revoluţionare. Din 1981 până în 1988 a mai funcţionat la echipele: Progresul Bucureşti (1981/82), Petrolul Ploieşti (1982/83), FCM Progresul Brăila (1984/85), Jiul Petroşani (1985/86), FC Bihor Oradea (1986/87), AS Drobeta Turnu Severin (1987/88) şi din nou FC Bihor Oradea (1987/88).

NICULESCU ANGELO (n. 1 octombrie 1921, la Craiova – d. 20 iunie 2015, la Bucureşti). Profesor de educaţie fizică, antrenor emerit. A fost legitimat pentru prima dată în 1937 la juniorii echipei Rovine Griviţa Craiova. În 1939 a trecut la concitadina FC Craiova, fiind titular de drept în cei şase ani cât a evoluat la această grupare cu care, în anul 1943 a câştigat „campionatul de război". În 1945 s-a mutat în Capitală unde, până în 1950 când s-a retras din activitate, a mai evoluat la formaţiile Carmen (1945-47), Ciocanul (1947/48) şi Dinamo (1948-50).

Din 1952 a început să lucreze ca antrenor la centrul de juniori al lui Dinamo, iar în 1953 a preluat conducerea tehnică a formaţiei de seniori cu care, în 1955 a câştigat titlul de campion

al României. În perioada 1958-59 a funcţionat ca antrenor mai întâi la CCA, iar apoi la divizionara secundă Tractorul Braşov. În 1959 a fost numit antrenor federal, funcţie deţinută timp de trei ani de zile. Din 1963 revine la Dinamo unde, până în 1967 a cucerit Cupa României (1964) şi un alt titlu de campion naţional (1965). A revenit la federaţie unde, vreme de cinci ani de zile, până în anul 1972 s-a aflat la conducerea tehnică a echipei naţionale. În această calitate a reuşit, datorită unei excelente activităţi de selecţie şi instruire, a realizat două valoroase performanţe internaţionale: calificarea, după 32 de ani de absenţă la turneul final al Campionatului Mondial, cel din 1970, în Mexic şi o altă calificare, cea în sferturile de finală ale Campionatului Eropean, în 1972. Din 1973, pe parcursul unui deceniu a mai antrenat şase echipe de club: Sportul Studenţesc Bucureşti (1973-77), Politehnica Timişoara (1977-79), Dinamo Bucureşti (1979/80), SC Bacău (1980/81), Universitatea Cluj (1981/82) şi Oţelul Galaţi (1982/83). La 25 martie 2008 a fost decorat cu Ordinul „Meritul Sportiv" clasa a III-a, „în semn de apreciere pentru participarea la Turneul Final al Campionatului Mondial de Fotbal din anul 1970 din Mexic şi pentru întreaga activitate".

OANĂ ILIE (n. 16 august 1918, la Harbor, statul Indiana, Statele Unite – d. 27 aprilie, 1994, la Bucureşti). A fost legitimat pentru prima dată de la vârsta de 14 ani, fiind legitimat la juniorii divizionarei secunde Şoimii Sibiu, activând pe postul de extremă dreapta. În anul 1935 a fost promovat în echipa de seniori, iar în 1937 s-a transferat la Juventus Bucureşti, unde a evoluat până în anul 1951 când şi-a încheiat activitatea de fotbalist, echipa numindu-se atunci Flacăra. A debutat în divizia A pe 12 septembrie 1937 (Universitatea Cluj-Juventus 6-2), iar ultima partidă susţinută în primul eşalon a fost cel de la 4 iulie 1951 (Flacăra-Dinamo Bucureşti 3-2). A adunat în total 154 de meciuri în divizia A, înscriind 44 de goluri. La echipa naţională a debutat pe 20 octombrie

1939 (România-Ungaria 1-1), iar a doua sa prezenţă, şi ultima, a fost cea din 10 octombrie 1948 (Polonia-România 0-0).

La recomandarea fostului său „dascăl“ Emerich Vogl, din anul 1951 a îmbrăţişat profesia de antrenor, impunându-se prin deosebite calităţi pedagogice, curaj în promovarea fotbaliştilor tineri, talent în construcţia de echipe şi o mare stabilitate. Deţine un record tot mai greu de egalat: 34 de ani în slujba aceluiaşi club (Juventus Bucureşti, devenit ulterior Petrolul Ploieşti), ca jucător şi antrenor între anii 1937 şi 1973. Cu Petrolul, pe care a promovat-o în divizia A în anul 1953, a cucerit doi ani consecutiv titlul de campion naţional (1957/58 şi 1958/59) şi un trofeu Cupa României (1962/63). În perioada 1962-63 a funcţionat ca antrenor secund al echipei naţionale a României, iar în intervalul 1964-67, ca tehnician principal al primei reprezentative. După 1973 le-a mai antrenat pe: Politehnica Iaşi (1973-78), Universitatea Craiova (1977/78) – cu care a câştigat Cupa României în vara lui 1978, FC Constanţa (1979/80) şi Gloria Buzău (1980/81). S-a retras din activitate la 1 ianuarie 1981.

PIŢURCĂ VICTOR (n. 8 mai 1956, în com. Odorel, jud. Olt). Antrenor. Poreclă: Satana. A început să practice fotbalul la vârsta de 14 ani, fiind legitimat la juniorii Universităţii Craiova pe postul de atacant. În 1974 a fost transferat la Dinamo Slatina, divizionară B, pentru care a evoluat un singur sezon, iar în 1975 a fost cooptat în echipa de seniori a Ştiinţei din Bănie. A debutat în divizia A pe data de 19 noiembrie 1975 (Universitatea-FC Argeş Piteşti 4-0). În anul 1977 a trecut câte un sezon pe la divizionarele secunde Pandurii Târgu Jiu (1977/78) şi CSM Drobeta Turnu Severin (1978/79), iar în 1979 s-a transferat la prim-divizionara FC Olt Scorniceşti. După patru ani, a fost luat de Steaua Bucureşti, echipă la care a cunoscut cele mai mari satisfacţii sportive ca jucător de fotbal: de cinci ori campion al ţării (1985, 1986, 1987, 1988 şi 1989), patru trofee Cupa României (1985, 1987, 1988 şi 1989), Cupa Campionilor Europeni (1986), Supercupa

Europei (1987), golgeter al diviziei A (1988 – 34 de goluri), trofeul Gheata de Bronz a Europei (1988). În anul 1989 a plecat la gruparea franceză RC Lens. Ultima sa prezență în prima divizie datează din data de 17 iunie 1989 (Steaua-Flacăra Moreni 4-1). În cei 14 ani de activitate ca senior a adunat în Divizia A un total de 301 jocuri în care a marcat 156 de goluri, cărora li se adaugă cele 29 de partide în cupele europene şi alte şase goluri. La echipa națională a debutat pe 27 martie 1985 (România-Polonia 0-0), iar până în 1987 a strâns în total 13 prezențe, în care a marcat de şase ori.

Cariera de antrenor şi-a început-o la Steaua în anul 1991 ca secund al lui Emeric Jenei. În anul 1992 a devenit antrenorul principal al echipei, iar în 1994 a trecut pe banca tehnică a formației Universitatea Craiova, cu care a încheiat pe locul II campionatul. În anul 1996 a fost numit la echipa națională de tineret U-22 a României, pe care a calificat-o la Campionatul European din România, în 1998. În urma acestui succes, a fost numit selecționer al echipei naționale, cu care a reuşit calificarea la turneul final al Campionatului European de fotbal din 2000, în Belgia şi Olanda. A fost demis în urma unui conflict cu unii jucători importanți ai naționalei, printre care Gheorghe Hagi. Din vara lui 2000 a pregătit echipa Steaua Bucureşti cu care a obținut un titlu național, în sezonul 2000/01, dar după un conflict cu patronul clubului, George Becali, Pițurcă a demisionat în 2002. În 2004 a fost numit din nou selecționer al echipei naționale de fotbal a României, cu care a reuşit o nouă calificare la un turneu final de Campionat European de fotbal, cel din 2008, în Austria şi Elveția, după ce a condus naționala română la prima sa victorie din istorie într-un meci împotriva Olandei. Avea să fie demis de la echipa națională la 9 aprilie 2009 după un început dezastruos al preliminariilor pentru Campionatul Mondial de fotbal din 2010. În iunie 2010, Pițurcă a revenit la Steaua, preluând funcția de manager general. A schimbat din temelii lotul Stelei, dar după un început fast de sezon, cu două victorii în două meciuri, un nou record personal, a demisionat din funcție. La 26 august 2010, Pițurcă a acceptat

postul de manager al clubului FC Universitatea Craiova, iar la 11 ianuarie 2011 a fost suspendat de către consiliul de administrație al echipei. La 15 iunie 2011 a fost prezentat în funcția de selecționer al echipei naționale de fotbal a României la Casa Fotbalului. A fost a treia lui numire la națională, iar contractul intra în vigoare pe 1 iulie 2011. La 16 octombrie 2014 Federația Română de Fotbal şi Victor Piţurcă au reziliat de comun acord, contractul privind postul de selecționer al echipei naționale a României, ca imediat după aceasta, Piţurcă să devină antrenorul clubul Ittihad FC, din Arabia Saudită, cu care a semnat un contract pe doi ani de zile. La 25 martie 2008 a fost decorat cu Ordinul „Meritul Sportiv" Clasa a II-a pentru câştigarea Cupei Campionilor Europeni din sezonul 1985-1986.

RĂDULESCU MIRCEA (n. 31 august 1941, la Bucureşti). Profesor de educație fizică, antrenor emerit. Poreclă: Riciu. A fost legitimat prima dată la vârsta de 15 ani la echipa de juniori a clubului Rapid Bucureşti. După trei ani petrecuți în Giuleşti, perioadă în care a fost şi component al lotului de juniori, în 1959 s-a transferat la Sportul Studențesc Bucureşti unde a activat până în 1971, când a pus capăt activității de fotbalist după ce a susținut un număr de 300 de jocuri oficiale ca junior şi senior.

Din anul 1972 a îmbrățişat cariera de antrenor, ocupându-se de echipele de juniori şi tineret ale clubului din Regie, iar din toamna anului 1977 a trecut pe banca tehnică a echipei de seniori a Sportului Studențesc pe care a pregătit-o până în 1980. A mai fost antrenor principal, al echipelor Universitatea Craiova (1983-1986), Sportul Studențesc (1987/88), Rapid Bucureşti (1992/93), Sportul Studențesc (1995), Rapid (1995/96) şi Universitatea Craiova (1997), aduând 279 de meciuri ca antrenor în divizia A. În anul 1980 a trecut la FRF, fiind detaşat de la catedra de jocuri sportive a IEFS, unde a activat o bună perioadă de timp. De asemenea, a antrenat echipa națională de juniori a României (1980), echipa națională de tineret olimpică a României (1989-90), fiind

şi antrenor secund (1981-84), iar apoi principal (1990-92) al echipei naţionale de fotbal a României. CV-ul său impresionant cuprinde şi o bogată activitate de antrenor, în străinătate: echipa naţională a Egiptului (1993-94), echipa CA Tunis din Tunisia (1994/95), echipa naţională a Siriei (1997-98) şi echipa naţională a Algeriei (2000-01). A fost secundul lui Mircea Lucescu în campania de calificare şi apoi la jocurile turneului final din 1984, în Franţa. A obţinut titlul ştiinţific de Doctor în Educaţie Fizică şi Sport şi posesor al licenţei PRO UEFA. A participat la numeroase întruniri ale FIFA, UEFA şi UEFT: Coverciano (Italia), Zagreb, Barcelona, Paris, Kusadasi (Turcia), Bruxelles, Estoril, Amsterdam, Basel, Dublin, Hanovra. A fost preşedinte al Comisiei Tehnice a FRF şi director al Şcolii Federale de Antrenori de fotbal. La 25 martie 2008 a fost decorat cu „Meritul sportiv Clasa a III-a" pentru toată activitatea şi formarea tinerelor generaţii de campioni.

STĂNESCU VALENTIN (n. 20 noiembrie 1922, la Bucureşti – d. 4 aprilie 1994, la Bucureşti). Antrenor emerit. Poreclă: Zimbrul. A fost legitimat pentru prima dată încă de la vârsta de 11 ani la echipa Olimpia Bucureşti, la care a evoluat pe postul de portar, vreme de opt ani de zile. În 1941 s-a mutat la Malaxa Tohan, iar în 1942 a trecut la Sportul Studenţesc Bucureşti pentru doi ani de zile. După cel de-al doilea Război Mondial, până în anul 1952 a evoluat la echipele bucureştene Sparta (1945/46), Carmen (1946/47) şi CFR (1947-52), fiind titularul postului de portar. În divizia A are 53 de partide, iar la echipa naţională a adunat patru selecţii, toate în anul 1947. A fost considerat unul dintre cei mai buni portari ai ţării din perioada postbelică.

A început să lucreze ca antrenor în anul 1953, iar până în 1958 a antrenat echipe de categorie inferioară: Locomotiva MCF Bucureşti (1953-55) şi Dunărea Giurgiu (1955-58). Debutul divizionar l-a făcut la Unirea Focşani (1958/59), iar până în anul 1973 au urmat alte patru formaţii cu un astfel de statut: Metalul Târgovişte (1959-63), Rapid Bucureşti (1963-68), Steagul Roşu Bra-

şov (1968-71) şi Steaua Bucureşti (1971-73). Pe Metalul Târgovişte a promovat-o în divizia A (1960/61), la fel şi pe Steagul Roşu (1968/69), iar cu Rapid a câştigat două titluri de campioană balcanică (1964/65 şi 1965/66), dar şi un titlu de campioană a României (1966/67). În anul 1973 a fost numit selecţioner al naţionalei României, funcţie în care a activat până la finele anului 1975. Revine la munca cu echipe de club și până în 1980 mai antrenează Petrolul Ploieşti (1976-78) pe care o promovează în divizia A şi Universitatea Craiova (1978-80) pe care o conduce spre un nou titlu de campioană a României (1979/80). În perioada 1980-81 s-a aflat pentru a doua oară la conducerea echipei naționale cu care a ratat de puțin participarea la turneul final al Campionatului Mondial din 1982, în Spania. În ediția de campionat 1981/82 o antrenează pe Dinamo Bucureşti cu care câştigă titlul naţional, după care, trece la Rapid în 1982 pentru doi ani, promovând echipa din Giuleşti în divizia A în anul 1983. Este considerat antrenorul cu cele mai bune rezultate, pe plan intern, din întreaga istorie a fotbalului românesc.

STOICHIȚĂ MIHAI (n. 10 mai 1954, la Bucureşti). Antrenor, preşedinte al Comisiei Tehnice din cadrul FRF. Poreclă: Lippi. A evoluat pe postul de mijlocaş. Prima sa legitimare datează din anul 1971, la echipa de tineret a clubului Dinamo Bucureşti, pentru care a activat până în 1973, când s-a transferat la Jiul Petroşani. La această formaţie a activat până în primăvara anului 1975, timp în care a susținut 37 de partide în divizia A şi a marcat două goluri, dar cea mai însemnată realizare este cucerirea Cupei României în 1974 după finala adjudecată cu 4-2 în fața lui Poli Timişoara. În returul ediției 1974/75 a evoluat pentru Autobuzul Bucureşti, în divizia B, iar din toamna anului 1975 şi până în 1981 a apărat culorile echipei Jiul pentru care a evoluat în 178 de partide în divizia A, înscriind 16 goluri. Se transferă apoi la Progresul Bucureşti pentru care activează doi ani de zile, iar în 1983 trece pentru un sezon la CS Târgovişte, o altă prim-divizionară. Revine

la Progresul-Vulcan pentru ediția de campionat 1985/86, după care, se transferă la Gloria Buzău pentru care combate un an și jumătate. În returul ediției 1987/88 revine în Capitală și își încheie cariera de fotbalist la divizionara secundă Autobuzul București. Ultima partidă susținută de Mihai Stoichiță în divizia A a avut loc la 25 iunie 1987 (FCM Brașov-Gloria Buzău 2-1). În intervalul 1973-1987 a adunat în total un număr de 281 de meciuri în care a punctat de 27 de ori, la care se mai adaugă și cele două jocuri susținute în Cupa Cupelor.

A debutat în cariera de antrenor în anul 1988, ca secund la Progresul București, unde a activat până în 1990. A mai lucrat apoi câte un an la FC Callatis Mangalia (1991/92), Autobuzul București (1992/93) și Dinamo (1993/94). În 1994 trece la Steaua București ca secund al lui Dumitru Dumitriu alături de care, în interval de trei ani de zile a câștigat trei titluri de campion al țării (1995, 1996 și 1997) și de două ori Cupa României (1996 și 1997). Este numit principal la echipa armatei cu care, în 1998 mai câștigă un titlu de campion național, precum și Supercupa României. A mai antrenat în țară echipele: Progresul București (1999/2000), Farul Constanța (2004), Oțelul Galați (2005), Steaua (2009/10), Astra Giurgiu (2010), CS Mioveni (2011), FCSB (2012) și Petrolul Ploiești (2015). Din anul 2000 a început să antreneze și echipe din străinătate, la nivel de club, dar și naționale. În prima categorie sunt incluse opt formații: Litex Loveci (2000/01), Sheriff Tiraspol (2001/02 și 2012/13), MKE Ankaragücü (2002/03), Pyunik Erevan (2003/04), Aris Limassol (2007/08), Al Salmiya SC (2008/09 și 2013/14), AEL Limassol (2009 și 2010/11) și Apollon Limassol (2011/12). La două din acestea a cunoscut succese majore: cu Sheriff Tiraspol a câștigat în 2002 atât titlul de campion, cât și Cupa Republicii Moldova, iar cu Pyunik Erevan a cucerit în 2004 titlul de campion, Cupa, precum și Supercupa Armeniei. În categoria echipe naționale, Stoichiță are în CV trei asemenea reprezentative: Panama (2001), Armenia (2003-04) și Kuweit (2005-06).

În prezent, este Preşedintele Comisiei Tehnice din cadrul Federației Române de Fotbal din decembrie 2017

TEAŞCĂ CONSTANTIN (n. 25 septembrie 1922, la Giurgiu – d. 30 iulie 1996). Antrenor emerit. Poreclă: Piticul. A început să joace fotbal încă de la vârsta de 10 ani, când a fost legitimat la echipa Acvila Giurgiu, pentru care a evoluat în perioada 1932-1946. La vârsta de 15 ani era component al echipei de seniori. A urmat apoi transferul la echipa Concordia 1 Mai Ploieşti unde a mai activat timp de patru ani, iar în 1950, la doar 28 de ani a pus capăt carierei de jucător pentru a se dedica antrenoratului.

A început să practice nobila profesie la sectorul juvenil, lucrând mai întâi la copii şi juniori. A condus lotul național la turneele UEFA din 1955 şi 1956, după care, a trecut la seniori, unde a activat până în anul 1987 la 12 formații. Lista avea să fie deschisă de Dinamo Bacău (1958-60) şi continuată de Dinamo Bucureşti (1962). A urmat numirea la echipa națională în perioada septembrie-noiembrie 1962, fiind înlocuit după un 0-6 cu Spania, după care a preluat banca tehnică a Politehnicii Iaşi (1963-65). A urmat o nouă numire la echipa națională în intervalul octombrie–noiembrie 1967, urmând o altă destituire rapidă în urma unui alt eşec ruşinos (0-6 cu Ungaria). De la acest moment nu a mai cochetat cu loturile naționale, ci a colaborat numai cu echipe de club până la încheierea activității. A lucrat pe rând cu: Universitatea Cluj (1967/68), FC Argeş Piteşti (1968-70), Fenerbahçe Istanbul (1970/71), Steaua Bucureşti (1974/75), Universitatea Craiova (1976/77 şi 1986/87), Steagul Roşu Braşov (1977-79), FCM Galați (1979-81), Victoria Bucureşti (1981-84), FC Bihor Oradea (1985) şi Montana Sinaia (1986/87).

S-a remarcat ca autor al mai multor cărți de specialitate, dar şi de beletristică sportivă *(Fotbal şi fotbalişti la diferite meridiane, Fotbal la poalele Cordilierilor, Din nou pe meridianele fotbalului, Ce rău v-am făcut?, Păpuşarii* şi *Competiții de neuitat).* După 1987 a fost observator federal şi lector la Şcoala Națională de Antrenori.

VOGL EMERICH (n. 12 august 1905, la Timişoara – d. 29 octombrie 1971, la Bucureşti). Internaţional A, antrenor emerit. A evoluat pe posturile de fundaş şi mijlocaş. Poreclă: Ciogli. A fost legitimat pentru prima oară la echipa de juniori a clubului Chinezul Timişoara, în 1921. A evoluat pe posturile de fundaş şi mijlocaş. În 1922, la vârsta de 17 ani, Vogl a debutat în echipa de seniori a formaţiei timişorene, cu care a câştigat până în anul despărţirii de aceasta, 1929, cinci titluri de campion al României (1923, 1924, 1925, 1926 şi 1927). Pentru formaţia de pe Bega a evoluat în 31 de jocuri în ediţiile 1925/26 şi 1926/27, înscriind 21 de goluri. La doi ani după cucerirea ultimului titlu, la insistenţele bancherului Ettore Brunelli, preşedintele clubului Juventus, se va transfera la echipa bucureşteană împreună cu Ladislau Raffinsky, bunul său prieten şi coechipier de la Chinezul. Încă din chiar primul sezon al celor doi la Bucureşti, au reuşit să câştige titlul de campioni naţionali, pentru Vogl fiind al şaselea. El a continuat să evolueze pentru Juventus până în anul 1940, când a pus capăt activităţii de fotbalist şi a trecut pe banca tehnică. În cei 11 ani la echipa din Capitală a evoluat în 106 partide şi a marcat de şapte ori, adunând în cei 18 ani ca truditor al gazonului un total de 137 de jocuri în care a marcat 28 de goluri. Primul său joc în divizia A a avut loc la 17 septembrie 1933 (Ripensia Timişoara-Juventus 1-3), iar ultimul, la 6 iunie 1937 (Juventus-AMEF Arad 2-1). În total a susţinut 62 de partide în divizia A, înscriind două goluri. În tricoul echipei naţionale a debutat la 31 august 1924 (Cehoslovacia-România 4-1), iar ultima apariţie a fost la 27 mai 1934, la Triest (Cehoslovacia-România 2-1). A adunat 29 de prezenţe la echipa naţională şi a marcat un gol, iar din 1926, în partida cu Turcia (al treilea din cariera sa la naţională), a fost numit căpitanul echipei. A jucat la turneele finale ale Campionatului Mondial din 1930, în Uruguay şi din 1934, în Italia, în ambele fiind căpitanul echipei. A fost primul căpitan al naţionalei României prezentă la un turneu final. Patronul societăţii Astra Română la care Vogl era angajat în funcţia de tehnician proiectant nu a

fost de acord să îl învoiască de la servici, iar pentru a fi prezent la cele două turnee finale, „Ciogli“ şi-a luat concediu.

La doi ani după ce s-a retras din activitatea de fotbalist profesionist, în anul 1942, Emerich Vogl a fost numit antrenor la Juventus Bucureşti, antrenând această formaţie până în 1949. Din acel an a fost solicitat să lucreze în cadrul federaţiei ca antrenor federal, activitate pe care a desfăşurat-o timp de 14 ani. Până în anul 1963 Vogl a antrenat şi echipa naţională de fotbal a României în patru mandate: mai întâi între 1942 şi 1945, apoi pentru perioade scurte în 1947 şi 1948, şi, în final, între 1950-1951. Între 1963 şi până în 1967 a fost un consultant al clubului Rapid Bucureşti. Din 1967 şi până la data morţii sale, în 1971, Vogl a fost consultant la echipa naţională de fotbal a României, fiind unul din artizanii calificării României la Campionatul Mondial de Fotbal din 1970, în Mexic. Revenea în America la 40 de ani distanţă de la prima participare a României la un turneu final al Campionatului Mondial. Atunci, în 1930 în calitate de jucător şi căpitan al echipei, de astă dată, în calitate de consilier. A fost primul antrenor emerit din România.

CAPITOLUL 5.
PERFORMANȚELE ECHIPEI NAȚIONALE

În istoria echipei naționale a României sunt consemnate şapte calificări la turneele finale ale Campionatului Mondial (1930, 1934, 1938, 1970, 1990, 1994 şi 1998), patru la turneele finale ale Campionatului European (1984, 1996, 2000 şi 2008), două la turneele finale ale Jocurilor Olimpice (1952 şi 1964) şi câştigarea de patru ori a Cupei Balcanice.

A. CAMPIONATUL MONDIAL

1) URUGUAY 1930

Prima participare a echipei naționale a României la un Campionat Mondial de Fotbal a avut loc în ediția inaugurală, cea din anul 1930, găzduită de Uruguay. La acel turneu la care echipele au participat pe bază de invitații, au luat parte 13 formații, alcătuindu-se patru grupe: o grupă de patru şi trei grupe de câte trei echipe, cele patru câştigătoare de serii urmând să se califice în se-

mifinale. România a făcut parte din grupa a III-a alături de Uruguay şi Peru. Prima partidă s-a jucat între România şi Peru, „tricolorii“ reuşind să învingă cu scorul de 3-1 (1-0) prin golurile lui Ad. Deşu ('1), C. Stanciu ('79), N. Kovács ('89) / L. A. Souza Ferreira ('75). Confruntarea a fost marcată, însă, de numeroase durităţi, astfel că Adalbert Steiner a suferit o dublă fractură, iar piciorul stâng al lui Constantin Stanciu a fost pus în atele, din cauza unei rotule sărite. ***ROMÂNIA:*** Ion Lăpuşneanu – Adalbert Steiner (II), Rudolf Bürger – Ladislau Raffinsky, Emerich Vogl (cpt.), Alfred Eisenbeisser-Fieraru – Nicolae Kovács (I), Adalbert Deşu, Rudolf Wetzer (I), Constantin Stanciu, Ştefan Barbu (II). În al doilea joc Uruguay a învins Peru cu 1-0 (0-0), urmând ca în ultima etapă să se joace finala grupei între România şi Uruguay. Gazdele s-au impus cu 4-0 (4-0), golurile marcate de P. Dorado ('7), H. P. Scarone ('24), J. P. Anselmo ('30) şi J. P. Cea ('35) au calificat echipa gazdă în faza semifinalelor competiţiei. Scorul este prea sever după cum a decurs jocul, primul gol al „celeştilor“ fiind marcat după ce anterior, mingea depăşise linia de margine, iar românilor le-a fost anulat în mod eronat golul reuşit de Şt. Barbu în min. 17 cu un şut de la 25 de metri. ***ROMÂNIA:*** Ion Lăpuşneanu – Iosif Czako, Rudolf Bürger – Corneliu Robe, Emerich Vogl (cpt.), Alfred Eisenbeisser-Fieraru – Nicolae Kovács (I), Adalbert Deşu, Rudolf Wetzer (I), Ladislau Raffinsky, Ştefan Barbu (II). Ocupând locul II în grupă, România părăsea competiţia.

2) ITALIA 1934

România a fost prezentă şi la cea de-a doua ediţie a Campionatului Mondial de Fotbal pe care a organizat-o Italia fascistă, în 1934. Naţionala noastră s-a calificat din grupa a VI-a după un egal în Elveţia (2-2) şi o victorie în faţa Iugoslaviei (2-1). De data aceasta, competiţia s-a disputat după un format diferit: nu s-au mai alcătuit grupe, ci s-au disputat direct optimi de finală. Romã-

nia a întâlnit Cehoslovacia şi a pierdut cu scorul de 1-2 (1-0) după ce a deschis scorul în minutul 11 prin Ştefan Dobay, dar cei care ulterior aveau să dispute finala a întors scorul în minutele 50 şi 67 prin A. Puc şi O. Nejedly. ***<u>ROMÂNIA:</u>*** William Zombory – Emerich Vogl (cpt.), Gheorghe Albu – Vasile Deheleanu, Rudolf Kotormány, Iosif Moravetz – Silviu Bindea, Nicolae Kovács (I), Graţian Sepi (II), Iuliu Bodola, Ştefan Dobay. La această ediţie echipa naţională a fost antrenată pentru prima dată în istoria ei de un tehnician străin: austriacul Josef Uridil.

3) FRANŢA 1938

România nu a lipsit nici la cea de-a treia ediţie a Campionatului Mondial de Fotbal, cea din 1938, organizată de Franţa fascistă, calificându-se de astă dată fără joc, după ce Egiptul, care a fost repartizată în zona europeană la aceste preliminarii, a declarat forfait. Nici la această ediţie nu a fost folosit sistemul grupelor, ci s-a recurs la sistemul eliminatoriu, cel din ediţia anterioară. României i-a fost hărăzită pentru faza optimilor echipa Cubei. În data de 5 iunie 1938, la Toulouse, România nu a izbutit decât o remiză dramatică după prelungiri. Rezultatul final de 3-3 (1-1; 2-2; 3-3) s-a datorat golurilor marcate de H. Socorro ('44, '103), J. A. Magriñá ('69) / S. Bindea ('35), I. Barátky ('88), Şt. Dobay ('105). ***<u>ROMÂNIA:</u>*** Dumitru Pavlovici – Vasile Chiroiu (II), Rudolf Bürger – Vintilă Cossini, Gheorghe Răşinaru, Ladislau Raffinsky – Silviu George Bindea, Nicolae Kovács (I) (cpt.), Iuliu Barátky, Iuliu Bodola, Ştefan Dobay. Deoarece partida s-a încheiat la egalitate a fost nevoie de o rejucare. Aceasta a avut loc după patru zile, când scunzii dar rapizii cubanezi au învins cu 2-1, golurile fiind reuşite de H. Socorro ('51), T. Fernandez ('57) / Şt. Dobay ('35). Pentru acest meci selecţionerul Alexandru (Ţane) Săvulescu a schimbat cinci jucători faţă de partida anterioară. ***<u>ROMÂNIA:</u>*** Robert Sadowski – Rudolf Bürger, Iacob Felecan (I) –

Andrei Bărbulescu, Gheorghe Răşinaru, Ladislau Raffinsky – Ion Bogdan, Ioachim Moldoveanu, Iuliu Barátky, Iuliu Prassler (I), Ştefan Dobay (cpt.). Echipa care a eliminat România avea să fie zdrobită cu 8-0 (4-0) de Suedia în sferturile de finală.

4) MEXIC 1970

După 32 de ani de absenţă, România era din nou prezentă la un turneu final al Campionatului Mondial de Fotbal, cel din 1970, organizat de Mexic. Calificată din grupa I a preliminariilor în faţa Greciei, Portugaliei şi Elveţiei, naţionala noastră a fost repartizată la tragerea la sorţi în grupa a III-a (numită „grupa morţii“), alături de două campioane mondiale (Brazilia şi Anglia) şi o vicecampioană (Cehoslovacia). În primul meci al grupei, România a dat piept cu Anglia, regina lumii fotbalistice la acea vreme. Britanicii s-au impus cu 1-0 (0-0) prin reuşita lui G. Hurst ('65). ***ROMÂNIA:*** Stere Adamache – Lajos Sătmăreanu, Nicolae Lupescu, Corneliu Constantin Dinu, Mihai Mocanu – Ion „Liţă“ Dumitru, Radu Nunweiller (VI) – Emeric Dembroschi, Gheorghe Tătaru ('73 Alexandru Neagu), Florea Dumitrache, Mircea Lucescu (cpt.). A urmat meciul cu Cehoslovacia, care pierduse la scor (1-4) în faţa Braziliei în prima etapă. Adversarii au deschis scorul repede prin L. Petras ('5), dar în actul secund, Al. Neagu ('52) şi Fl. Dumitrache ('75) din penalty au înscris, aducând a doua victorie a României la un campionat mondial. ***ROMÂNIA:*** Stere Adamache – Lajos Sătmăreanu, Nicolae Lupescu, Corneliu Constantin Dinu, Mihai Mocanu – Ion „Liţă“ Dumitru ('81 Vasile Gergely), Radu Nunweiller (VI) – Emeric Dembroschi, Alexandru Neagu, Florea Dumitrache, Mircea Lucescu (cpt.) ('69 Gheorghe Tătaru). Echipa noastră avea şanse la calificarea în sferturi, dar Pele ('19, '67) şi Jairzinho (' 22), starurile Braziliei, au spulberat orice speranţă, în ciuda golurilor lui Fl. Dumitrache ('34), Em. Dembroschi ('84). ***ROMÂNIA:*** Stere Adamache ('27 Răducanu

Necula) – Lajos Sătmăreanu, Nicolae Lupescu, Corneliu Constantin Dinu, Mihai Mocanu – Ion „Liţă“ Dumitru, Radu Nunweiller (VI) – Alexandru Neagu, Emeric Dembroschi, Florea Dumitrache ('72 Gheorghe Tătaru), Mircea Lucescu (cpt.). Cu toate că era considerat cel mai valoros fotbalist al momentului, Nicolae Dobrin nu a fost folosit niciun minut în acest turneu final.

5) ITALIA 1990

Dacă pentru momentul Mexic '70 românii au aşteptat 38 de ani, următoarea calificare la un Campionat Mondial avea să vină după 20 de ani, la competiţia organizată de Italia. Naţionala noastră antrenată de Emerich Jenei s-a calificat din grupa I în dauna Danemarcei, Greciei şi Bulgariei. La turneul final a fost repartizată în grupa C, în compania campioanei mondiale în exerciţiu şi viitoarea finalistă, Argentina, a vicecampioanei Europei, URSS, şi de Camerun, campioana Africii în 1984 şi 1988. România a debutat fulminant întrecând URSS-ul legendarului Valeri Lobanovski cu 2-0 (1-0), după o „dublă“ a lui M. Lăcătuş ('42 şi '57–penalti), în data de 9 iunie, la Bari. În al doilea meci, cinci zile mai târziu, tot la Bari, „tricolorii“ au fost întrecuţi cu 2-1 (0-0) de Camerun, scor stabilit de golurile lui R. Milla ('76 şi '86) / G. Balint ('88). După aceste rezultate, confruntarea cu Argentina din ultima etapă să fie un meci decisiv. În data de 18 iunie 1990, Argentina lui Maradona, marcat formidabil de Iosif Rotariu, nu a reuşit s-o învingă pe România lui Hagi, iar meciul de la Napoli s-a terminat egal, 1-1 (0-0), prin golurile lui P. Monzón ('76) / G. Balint ('68) iar naţionala noastră se califica în optimi datorită golaverajului mai bun, trimiţându-i pe argentinieni pe locul III. Pe data de 25 iunie, la Genova, elevii lui Jenei au luptat pentru calificarea în sferturile de finală cu Irlanda, care încheiase grupa F cu trei remize: 1-1 cu Anglia, 0-0 cu Egipt, 1-1 cu Olanda, cam-

pioana europeană en-titre. După 120 de minute de joc, România şi Irlanda s-au aflat la egalitate, scor 0-0, astfel că au urmat loviturile de departajare, britanicii transformând cinci din cinci, în timp ce la noi, G. Hagi, D. Lupu, I. Rotariu şi I. Lupescu au transformat, în timp ce D. Timofte a ratat. ***Echipa României la turneul final din 1990:*** Silviu Lung, Gheorghe Liliac, Bogdan Stelea – Mircea Rednic, Ioan Andone, Gheorghe Popescu, Michael Klein, Adrian Popescu, Zsolt Musznai, Emil Săndoi, Ioan Ovidiu Sabău, Iosif Rotariu, Gheorghe Hagi, Daniel Timofte, Dorin Mateuţ, Florin Radu Răducioiu, Gavril Balint, Marius Lăcătuş, Ilie Dumitrescu.

6) STATELE UNITE 1994

Pentru prima dată în perioada post-belică, România s-a calificat şi la următoarea ediție, din 1994, organizată în premieră în Statele Unite ale Americii, unde “tricolorii“ au scris istorie, reușind cea mai mare performanță din istorie, calificarea în sferturile de finală. În preliminarii, naționala antrenată de Anghel Iordănescu s-a calificat din grupa a IV-a, în care a devansat Belgia, Cehoslovacia (sfert-finalistă la CM din 1990), Țara Galilor, Cipru şi Insulele Feroe. La turneul final, România a făcut parte din grupa A, alături de Columbia, Elveția şi SUA. În primul joc, pe 18 iunie, la Pasadena, România a făcut o partidă memorabilă în compania Columbiei, una dintre favorite şi a învins cu 3-1 (2-1), grație golurilor marcate de Fl. Răducioiu ('15 şi '89) şi Gh. Hagi ('34), lobul de generic, de la 30 de metri, din flancul stâng, este considerat şi astăzi unul dintre cele mai frumoase goluri din istoria competiției. Sud-americanii au punctat prin A. Valencia ('43). Al doilea meci, jucat la Pontiac, pe 22 iunie, a fost un fiasco: 1-4 (1-1) cu Elveția. Golurile au fost reuşite de Gh. Hagi ('35) / A. Sutter ('16), St. Chapuisat ('52) şi A. Knup ('65 şi '72). În acest meci, Jean Vlădoiu nu a jucat decât două minute fiindcă

a primit direct cartonaşul roşu pentru un fault brutal, la mijlocul terenului, după ce îl înlocuise pe Ilie Dumitrescu, în minutul 70. Elevii lui Iordănescu au câştigat grupa datorită unei victorii obţinute greu, la Pasadena, pe 26 iunie, în faţa gazdelor turneului, cu 1-0 (1-0), golul fiind opera lui D. Petrescu ('18). În faza "optimilor", pe 3 iulie, România a înfruntat-o pe Argentina, vicecampioana mondială din 1990 şi campioana mondială din 1986. Naţionala tricoloră a reuşit unul dintre meciurile de referinţă din istoria fotbalului românesc, impunându-se cu 3-2 (2-1). Au punctat I. Dumitrescu ('11 şi '18), Gh. Hagi ('58) / G. Batistuta ('16 – penalty), A. Balbo ('75). Triumful României în faţa măreţei echipe a Argentinei, urmărit din tribune de aproape 91.000 de spectatori, este introdus frecvent în topurile referitoare la cele mai spectaculoase partide din istoria Campionatelor Mondiale. La o săptămână de la acel joc, a urmat partida din semifinale cu Suedia, la Stanford. Nordicii au deschis scorul prin T. Brolin ('78), iar Fl. Răducioiu ('88) a egalat, astfel că s-a intrat în prelungiri. Acelaşi Fl. Răducioiu a punctat pentru 2-1 ('101), dar suedezii au egalat prin K. Anderson ('115). La loviturile de pedeapsă Fl. Răducioiu, Gh. Hagi şi I. Lupescu au transformat primele penalty-uri, în timp ce nordicii au ratat prin H. Mild şi au punctat prin Anderson şi Brolin. La ultimele trei lovituri, I. Dumitrescu a marcat, iar D. Petrescu şi M. Belodedici au ratat, în timp ce Ingesson, Nilsson şi Larsson au transformat, calificând Suedia în semifinală, împotriva Braziliei, viitoare campioană mondială. Nordicii aveau să-şi adjudece medaliile de bronz ale competiţiei, după ce au zdrobit Bulgaria, scor 4-0, în finala mică. ***Echipa care a jucat cel mai important meci din istoria naţionalei***: Florin Prunea – Dan Petrescu, Daniel Prodan, Miodrag Belodedici, Ionuţ Lupescu – Gică Popescu, Dorinel Munteanu ('83 Basarab Panduru), Tibor Selymes, Gică Hagi (cpt.) – Ilie Dumitrescu, Florin Răducioiu. ***Ceilalţi componenţi ai echipei din acel turneu:*** Bogdan Stelea, Ştefan Preda – Gheorghe Mihali – Corneliu Papură, Iulian Chiriţă, Constantin Gâlcă, Ovidiu Stângă – Ion Vlădoiu, Viorel

Moldovan, Marian Ivan. La înapoierea în ţară, fotbaliştii care au încheiat pe locul al VI-lea competiţia aveau să fie aşteptaţi la aeroport de peste 10.000 de oameni entuziaşti.

7) FRANŢA 1998

Naţionala României, sub comanda aceluiaşi Anghel Iordănescu, avea să reuşească a treia calificare consecutivă la Campionatul Mondial, egalând palmaresul reprezentativei interbelice, din urmă cu 60 de ani. Mai mult, „tricolorii" aveau să termine grupa a VIII-a, din care au mai făcut parte Lituania, Macedonia, Islanda şi Liechtenstein. Cu nouă victorii din 10 meciuri şi o remiză, în ultimul meci, la Dublin, cu Irlanda (scor 1-1), şi un golaveraj impresionant: (37-4), România a fost cea mai bună echipă a preliminariilor din zona UEFA. La turneul final din 1998, organizat în Franţa, „tricolorii" au fost repartizaţi în grupa G, alături de Anglia, Columbia şi Tunisia. Prima partidă s-a jucat la Lyon, în data de 15 iunie, contra Columbiei. Chiar dacă românii nu au mai reuşit un joc la fel de memorabil ca în urmă cu 4 ani, Ad. Ilie ('45) a decis soarta jocului, printr-un lob de generic, de pe partea stângă, lăudat în repetate rânduri de legendarul Pelé. Elevii lui Iordănescu şi-au asigurat şefia grupei încă după al doilea meci, de la Toulouse (22 iunie), unul de referinţă al istoriei fotbalului românesc, după un duel aprig cu Anglia. „Tricolorii" s-au impus cu 2-1 (0-0) datorită golurilor lui V. Moldovan ('46) şi D. Petrescu ('90) / M. Owen ('79). La 26 iunie, pe stadionul Saint-Denis, din Paris, românii au făcut senzaţie, după ce au apărut pe teren cu părul vopsit blond, iar selecţionerul Iordănescu, ras pe cap. Fotbaliştii noştri au jucat foarte slab în faţa echipei care fusese învinsă în precedentele partide (0-2 cu Anglia şi 0-1 cu Columbia), şi astfel s-au văzut conduşi încă din minutul 10 (gol S. Souyah din penalti), după un început furibund al africanilor. Partida a fost dominată tactic şi ca atitudine de tunisieni,

dar „tricolorii“ au egalat prin Viorel Moldovan ('71). La 30 iunie, pentru o prezență în sferturile de finală, România s-a duelat la Bordeaux cu puternica echipă a Croației. Meciul, unul în care fotbaliștii noștri și-au creat puține ocazii de gol, s-a terminat cu victoria adversarilor, cu 1-0 (1-0), după un penalty controversat, transformat de Davor Šuker ('45+2). Croații antrenați de experimentatul Miroslav Blazevic, și-au adjudecat medaliile de bronz, după 3-0 cu Germania în „sferturi“, 1-2 cu viitoarea campioană mondială în semifinale și 2-1 cu Olanda, în finala mică. ***Iată echipa României la ultimul meci al naționalei la un Campionat Mondial:*** Bogdan Stelea – Iulian Filipescu, Liviu Ciobotariu, Gheorghe Popescu, Dan Petrescu ('76 Lucian Marinescu) – Constantin Gâlcă, Gheorghe Hagi ('57 Gheorghe Craioveanu), Dorinel Munteanu, Gabriel Popescu ('61 Radu Niculescu) – Adrian Ilie, Viorel Moldovan. ***Ceilalți jucători din lotul pentru acest turneu:*** Dumitru Stângaciu, Florin Prunea – Cristian Dulca, Anton Doboș – Tibor Selymes, Ovidiu Stângă – Marius Lăcătuș, Ilie Dumitrescu. România a încheiat competiția pe locul al XI-lea.

B. CAMPIONATUL EUROPEAN

1) FRANȚA 1984

Ediția 1984 a Campionatului European de Fotbal organizată de Franța a fost cea de-a șaptea a turneului final, desfășurat între 12 și 27 iunie, cu opt naționale la start. Prima prezență a românilor la un turneu final de Campionat European a fost adusă de Mircea Lucescu în calitate de selecționer al unei generații care cuprindea fotbaliști ca: G. Iorgulescu, L. Bölöni, C. Ștefănescu, R. Cămătaru, M. Coraș sau R. Gabor. Cu 12 puncte, „tricolorii“, cu

toate că porneau cu şansa a treia, s-au impus în grupa a V-a preliminară, devansând Suedia, Cehoslovacia, Italia şi Cipru. Trebuie reţinut că naţionala noastră nu a pierdut în faţa Campioanei Mondiale, Italia, niciunul din cele două meciuri, mai mult chiar, a câştigat partida retur de la Bucureşti, cu 1-0. La turneul final din Franţa, sorţii nu au fost prea darnici cu românii, „trimiţându-i" în grupa B, cu Spania, RF Germania şi Portugalia, adversari mult prea dificili. Pe 14 iunie, la Saint-Etienne, elevii lui Mircea Lucescu au pornit cu dreptul, încheind la egalitate, 1-1 (1-1) cu Spania). Golurile au fost realizate de L. Bölöni ('35) respectiv, Fr. J. Carrasco ('22 – penalti). ***<u>ROMÂNIA:</u>*** S. Lung, M. Rednic, G. Iorgulescu, C. Ştefănescu, N. Ungureanu, M. Dragnea ('57 A. Ţicleanu), L. Bölöni, M. Klein, M. Coraş, R. Cămătaru, R. Gabor ('72). După trei zile, la Lens, RF Germană a învins cu 2-1 (1-0) şi reducea mult şansele românilor de a trece de faza grupelor. Au marcat R. Völler ('25 şi '66) / M. Coraş ('46). ***<u>ROMÂNIA:</u>*** S. Lung, M. Rednic, I. Andone, C. Ştefănescu, N. Ungureanu, M. Dragnea ('62 A. Ţicleanu), L. Bölöni, M. Klein, G. Hagi ('46 I. Zare), R. Cămătaru, M. Coraş. Pe 20 iunie, la Nantes, Portugalia ne spulbera şi bruma de şansă rămăsă, învingând cu 1-0 (1-0) prin golul reuşit de Nené ('81). ***<u>ROMÂNIA:</u>*** D. Moraru, N. Negrilă, G. Iorgulescu, C. Ştefănescu, N. Ungureanu, M. Irimescu ('59 R. Gabor), L. Bölöni, M. Klein, M. Rednic, R. Cămătaru ('34 I. Augustin), M. Coraş.

2) ANGLIA 1996

Ediţia 1996 a Campionatului European de Fotbal organizată de Anglia a fost cea de-a zecea a turneului final, desfăşurat între 8 şi 30 iunie, cu 16 naţionale la start. Numirea lui Anghel Iordănescu în funcţia de selecţioner a avut un efect extraordinar. Contând pe aportul „generaţiei de aur" a fotbalului românesc condusă din teren de legendarul Gheorghe Hagi, Iordănescu a dus România la Mondialul din Statele Unite şi mai apoi la Campionatul Eu-

ropean din Anglia 1996. Chiar dacă a avut o concurenţă foarte dificilă în preliminarii, România a câştigat grupa I de calificare, cu 21 de puncte, depăşind Franţa, Slovacia, Polonia, Israel şi Azerbaidjan, calificându-se la Europeanul din Albion. Sorţii n-au ţinut însă partea „tricolorilor“ şi au „aruncat“ echipa României în grupa B, una de foc, din care au mai făcut parte Franţa, Spania şi Bulgaria. Pe 10 iunie, la Newcastle, Franţa se impunea cu 1-0 (1-0) prin golul lui Dugarry ('25). ***ROMÂNIA:*** B. Stelea – D. Petrescu ('76 I. Filipescu), Gh. Mihali, M. Belodedici, T. Selymes – I. Lupescu, Gh. Hagi, Gh. Popescu, D. Munteanu – M. Lăcătuş ('54 Ad. Ilie), Fl. Răducioiu ('46 V. Moldovan). După trei zile, tot la Newcastle, şi Bulgaria ne învingea cu acelaşi scor de 1-0 (1-0) cu reuşita lui Stoicikov ('3). ***ROMÂNIA:*** B. Stelea – D. Petrescu, M. Belodedici, D. Prodan, T. Selymes – I. Lupescu ('46 C. Gâlcă), Gh. Popescu ('76 Ad. Ilie), Gh. Hagi, D. Munteanu – M. Lăcătuş ('29 V. Moldovan), Fl. Răducioiu. Pe 18 iunie la Leeds, a fost rândul Spaniei să îşi adjudece toate punctele datorită punctelor lui Manjarín ('11) şi Amor ('84) / Fl. Răducioiu ('29). ***ROMÂNIA:*** Fl. Prunea – D. Petrescu, A. Doboş, D. Prodan ('85 I. Lupescu), T. Selymes – Ov. Stângă, Gh. Popescu, Gh. Hagi, C. Gâlcă – Fl. Răducioiu ('78 J. Vlădoiu), Ad. Ilie ('66 D. Munteanu).

3) BELGIA şi OLANDA 2000

Ediţia 2000 a Campionatului European de Fotbal organizată în premieră de două ţări, Olanda şi Belgia, a fost cea de-a unsprezecea a turneului final, desfăşurându-se între 10 iunie şi 2 iulie, cu 16 naţionale la start. EURO 2000 a reprezentat momentul de „adio“ al Generaţiei de Aur, mulţi dintre jucătorii care duseseră greul în anii 90 urmând să iasă din scenă pentru următoarea campanie de calificare. România a fost repartizată în grupa A, împreună cu Anglia, Germania şi Portugalia. Tricolorii au debutat în competiţie cu un meci în faţa Germaniei, scor 1-1, în care Vio-

rel Moldovan a deschis scorul în minutul 5, iar Mehmet Scholl a egalat în minutul 28. A urmat înfrângerea dureroasă cu Portugalia (0-1), cu un gol primit de Stelea în minutul 90+4 de la Costinha. Fotbaliştii noştri au reuşit în cele din urmă să se califice în sferturile de finală, după o partidă memorabilă cu Anglia. Conduşi la pauză cu 2-1 şi lipsiţi de aportul lui Hagi, suspendat pentru două cartonaşe galbene pe care le-a primit în primele două runde, tricolorii au revenit superb în partea secundă şi au obţinut o strălucită victorie în minutul 89. Au înscris cele cinci goluri: Cr. Chivu ('18), D. Munteanu ('48), I. Ganea ('89 – pen.) / Shearer ('41 – pen.), Owen ('45). România avea să părăsească competiţia în faza sferturilor de finală, după 0-2 (0-2) cu Italia prin golurile marcate de Totti ('33) şi Inzaghi ('43).

LOTUL ROMÂNIEI la EURO 2000: **Portari:** 1. Bogdan Lobonţ (Ajax), 12. Bogdan Stelea (Salamanca), 21. Florin Prunea (U Craiova). **Fundaşi**: 2. Dan Petrescu (Chelsea), 3. Liviu Ciobotariu (Standard Liege), 4. Iulian Filipescu (Real Betis), 6. Gheorghe Popescu (Galatasaray), 13. Cristian Chivu (Ajax), 17. Miodrag Belodedici (Steaua), 22. Cosmin Contra (Deportivo Alaves). **Mijlocaşi:** 8. Dorinel Munteanu (Wolfsburg), 10. Gheorghe Hagi (Galatasaray), 5. Constantin Gâlcă (Espanyol), 14. Florentin Petre (Dinamo), 15. Ioan Lupescu (Dinamo), 16. Laurenţiu Roşu (Steaua), 19. Eric Lincar (Steaua), 20. Cătălin Hîldan (Dinamo). **Atacanţi:** 11. Adrian Ilie (Valencia), 7. Adrian Mutu (Inter Milano), 9. Viorel Moldovan (Nantes), 18. Ionel Ganea (Stuttgart).

4) AUSTRIA şi ELVEŢIA 2008

Ediţia 2000 a Campionatului European de Fotbal organizată în premieră de două ţări, Olanda şi Belgia, a fost cea de-a treisprezecea a turneului final, desfăşurându-se între 7 şi 29 iunie, cu 16 naţionale la start. România a fost repartizată în grupa C alături de Franţa, Italia şi Olanda, adică finalistele Campionatului Mon-

dial FIFA 2006, plus Olanda. Echipa României, pregătită de Victor Piţurcă, nu a reuşit să treacă de faza grupelor. Primul meci din grupă a fost jucat pe 9 iunie 2008 iar ultimul, pe 17 iunie. Toate cele şase meciuri s-au jucat în Elveţia, în oraşele Zürich şi Berna. La momentul tragerii la sorţi coeficientul Elo al echipelor era primul, al doilea, al patrulea şi al optulea, din acest motiv această grupă a fost denumită „Grupa morţii“. După o remiză albă în compania Franţei, a urmat un alt rezultat de egalitate în compania Italiei, un 1-1 (0-0) prin golurile lui A. Mutu ('55) respectiv, C. Panucci ('56), rezultate în urma cărora România era pe loc de calificare. În ultimul joc însă, victoria Olandei cu 2-0 (0-0) prin reuşitele lui Huntelaar ('56) şi van Persie ('87), ne spulbera visele repetării performanţei din urmă cu opt ani.

LOTUL ROMÂNIEI la EURO 2008: **Portari:** Bogdan Lobont (Dinamo), Marius Popa (Poli Ştiinta Timisoara), Eduard Stancioiu (CFR Cluj). **Fundaşi:** Cosmin Contra (Getafe), Gabriel Tamas (AJ Auxerre), Ştefan Radu (Lazio Roma), Razvan Rat (Sahtior Donetk), Cristian Sapunaru (Rapid), Dorin Goian (Steaua), Sorin Ghionea (Steaua), Cosmin Moti (Dinamo). **Mijlocaşi:** Florentin Petre (TSKA Sofia), Paul Codrea (AC Siena), Razvan Cocis (Lokomotiv Moscova), Cristian Chivu (Internazionale Milano), Mirel Radoi (Steaua), Nicolae Dica (Steaua), Banel Nicolita (Steaua), Adrian Cristea (Dinamo). **Atacanţi:** Adrian Mutu (AC Forentina), Ciprian Marica (VfB Stuttgart), Daniel Niculae (AJ Auxerre), Marius Niculae (Inverness).

5) FRANŢA 2016

A 15-a ediţie a Campionatului European şi-a desfăşurat faza finală din nou în Franţa, între 10 iunie şi 10 iulie. Din nou, pentru că această ţară mai găzduise în două rânduri epilogul competiţiei, mai întâi la ediţia inaugurală, 1960, când o asemenea fază finală cuprindea doar semifinalele, finala mică şi finala, iar apoi în 1984,

când a fost un turneu în toată regula. La această ediție a 15-a au participat în premieră 24 de echipe, acestea fiind repartizate în șase grupe de câte patru. Sorții au trimis România (coeficient 28,038) chiar în Grupa A, alături de Franța (33,599), Elveția (31,254) și Albania (23,216). Fiind în grupă cu țara gazdă, pentru prima oară reprezentativa României a jucat în meciul de deschidere al unei competiții de asemenea anvergură. Locul disputei a fost marele Stade de France din Saint-Denis (unde avea să se joace și finala), în apropierea Parisului, în data de 10.06.2016. A fost poate cea mai bună prestație a noastră de la acest turneu, pentru că am fi putut obține o remiză de prestigiu, dacă în finalul jocului, min. 89, Payet n-ar fi reușit o execuție de excepție prin care a adus victoria, cu 2-1, echipei sale. Giroud deschisese scorul în min. 57, iar Stancu egalase opt minute mai târziu, în urma unui penalty. Meciul al doilea, la 15.06.2016, l-am jucat chiar la Paris, pe bătrânul Parc des Princes, adversară fiindu-ne Elveția, echipa cu care, conform calculelor hârtiei, ar fi trebuit să ne luptăm pentru al 2-lea loc din grupă, calificant direct în faza optimilor de finală. Echipa noastră a profitat de unul dintre puținele momente pe care le-am avut mai bune decât adversara și am obținut un penalty, în min. 18, pe care l-a transformat același Stancu, intrând la pauză cu un avantaj de un gol. La puțin timp de la reluarea partidei, în min. 57, elvețienii au egalat prin Mehmedi, după care ne-au dominat clar până la final, declarându-ne mulțumiți cu acest egal. Un egal însă care nu ne lăsa prea multe șanse de calificare directă pentru că un eventual egal între francezi și elvețieni în ultimul meci făcea imposibilă clasarea noastră pe locul 2. Mai rămânea însă șansa celor mai bune patru locuri 3 din toate grupele. Dacă am fi învins Albania, în ultimul joc, disputat la Lyon, am fi avut mari șanse să trecem mai departe. Numai că la capătul uneia dintre cele mai slabe prestații din istoria participărilor noastre la turneele finale, am pierdut rușinos în fața unui adversar mai slab cotat, 0-1, gol marcat de Sadiku în min. 43.

Aceasta a fost pe scurt a 5-a noastră participare la o fază finală de Euro. Cu acest prilej, Anghel Iordănescu a stabilit un record rotund greu de doborât, 100 de prezențe pe banca echipei naționale ca selecționer.

Lotul reprezentativei prezent în Franța i-a cuprins pe: Pantilimon (Watford FC / Anglia), Tătărușanu (Fiorentina ACF / Italia), S. Lung jr. (AFC Astra Giurgiu) – portari; Mățel (GNK Dinamo Zagreb), Raț (AD Rayo Vallecano / Spania), Moți (PFK Ludogoreț Razgrad / Bulgaria), Chiricheș (Napoli SSC / Italia) / căpitanul echipei, Găman (AFC Astra Giurgiu), S. Filip (FC Dinamo 1948 București), Dr. Grigore (Al-Sailiya SC / Qatar), Săpunaru (CS Pandurii Lignitul Târgu Jiu) – fundași; Hoban (Hapoel Beer-Sheva FC / Israel), Chipciu, Pintilii, N. Stanciu, Ad. Popa (toți FC Steaua București), Torje (Osmanlıspor FK / Turcia), Sănmărtean (Al-Ittihad Jeddah / Arabia Saudită), Prepeliță (PFK Ludogoreț Razgrad / Bulgaria) – mijlocași; Alibec (AFC Astra Giurgiu), Keserü (PFK Ludogoreț Razgrad / Bulgaria), Fl. Andone (Córdoba CF / Spania), B. Stancu (Gençlerbirliği SK / Turcia). Selecționer: Anghel Iordănescu.

CAPITOLUL 6.
CONDUCĂTORII FOTBALULUI ROMÂNESC

Perioada de pionierat

octombrie 1909 – ASAR (preşedinţie colectivă: **Ch.Viereck**, **L. Breyer** (SC Olympia), **M. Thompson**, **A. Matthews** (CA Colentina), **I. Major**, J. **Koppes** (AC United Ploieşti). Ulterior ASAR s-a transformat în ACFR (Asociaţia

Cluburilor de Fotbal din România), al cărui preşedinte era, în 1912, **Hans Herzog**.

1 decembrie 1912 – a luat fiinţă FSSR (Federaţia Societăţilor din România). Una din comisiile noii Federaţii a fost „Comisiunea de Football Asociaţie“. Primul ei preşedinte, **Charles Viereck**. În 1913, preşedinte era **T.A. Bolton**, iar în 1915, **Mario Gebauer**.

21 iulie 1919 – a luat fiinţă Uniunea Cluburilor de Football Asociaţie (UCFA) sub preşedinţia lui **Mario Gebauer**, care a organizat competiţiile fotbalistice în zona Bucureşti-Ploieşti.

1 decembrie 1919 – a fost reactivată FSSR. Preşedintele Comisiei de Football Asociaţie era **dr. Sabu**.

6-8 mai 1922 – la Adunarea generală a FSSR a fost desfiinţată UCFA, iar **Mario Gebauer** a devenit preşedintele Comisiei de Football Asociaţie a FSSR, care s-a afiliat la FIFA, la 20 mai 1923.

12 decembrie 1923 – **Mario Gebauer** a fost suspendat din funcția de președinte al Comisiei de Football Asociație, fiind pus ca președinte interimar orădeanul **Nicolae Kovács**.

13 aprilie 1924 – la Adunarea generală a FSSR, președinte al Comisiei de Football Asociație a fost ales **ASR Principele Moștenitor Carol**.

7 aprilie 1925 – la o nouă Adunare generală a FSSR, președintele CFA a fost ales **Camil Manuilă**.

martie 1926 – președinte al Comisiei Centrale de Football Asociație a fost ales **dr. Aurel Leucuția**, care și-a păstrat funcția până la 16 februarie 1930, când a avut loc ședința de transformare a CFA în Federația **Română de Football Asociație.**

Președinții Federației Române de Footbal Asociație (perioada 1930-1940)

16 februarie 1930 – 07 august 1933 – **dr. Aurel Leucuția**, deputat avocat, ales de Adunarea generală.

07 august 1933 – 06 ianuarie 1939 – **Victor V. Tillea**, doctor în drept, subsecretar de stat la Consiliul de miniștri, ales de Adunarea generală.

01 februarie 1939 – 06 septembrie 1940 – **Gabriel Marinescu**, subsecretar de stat la Ministerul de interne, prefectul Poliției Capitalei, numit de „Straja țării“, demis și arestat de regimul legionar-antonescian.

Regimul legionar-antonescian

12 septembrie 1940 – interimar, președinte al FRFA, **col. E. Lupașcu**.

23 octombrie 1940 – șeful Sportului Românesc, **Manole Stroici**. Conducerea ramurilor sportive a fost încredințată unor Directorate, conduse de legionari.

30 octombrie 1940 – 18 aprilie 1941 – Directorul fotbalului a fost numit **Valeriu Negulescu**.

Preşedinţii de război

18 aprilie 1941 – 18 noiembrie 1942 – preşedintele Federaţiei Române de Fotbal-Handbal, **dr. Mircea Stroescu**.

18 noiembrie 1942 – 30 octombrie 1943 – preşedinte FRFH – **avocat Alexandru Căpăţână**.

30 noiembrie 1943 – 17 octombrie 1944 – preşedinte FRFH – **maior Constantin Dudescu-Călăraşi**.

În 1944 se revine la vechea denumire de Federaţia Română de Football Asociaţie.

Perioada 1944-1948

17 octombrie 1944 – 02 martie 1945 – preşedinte interimar **Nicolae (Nae) Lucescu**.

02 martie 1945 – 04 martie 1945 – preşedinte **Paul Nedelcovici**, ales de Adunarea generală.

04 martie 1945 – 29 martie 1945 – preşedinte **col. Sever Slătineanu**, numit, ulterior va demisiona.

29 martie 1945 – 14 mai 1945 – preşedinte **col. Oreste Alexandrescu**, numit, ulterior va demisiona.

14 mai 1945 – 10 aprilie 1946 – preşedinte **avocat Alexandru Reuss**, numit.

10 aprilie 1946 – 27 martie 1947 – preşedinte **ing. dr.Virgil Economu**, numit, ulterior va demisiona.

02 aprilie 1947 – 13 aprilie 1948 – preşedinte deputat **Emilian Angheliu**, numit, provenit de la Uniunea Generală a Sindicatelor, ulterior va demisiona, după ce va primi un post în guvern.

13 aprilie 1948 – 12 iulie 1948 – preşedinte **Anton Irimescu**.

<u>Perioada 1948-1990 (în comunism)</u>

12 iulie 1948 – FRFA s-a reorganizat după modelului OSP (Organizația Sportului Popular). Cea mai înaltă funcție a fost ocupată de **Tudor Vasile**, secretar.

La 9 august 1949, FRFA a încetat să mai existe, fiind înlocuită cu Comisia Centrală de Football din cadrul Comitetului pentru Cultură Fizică şi Sport de pe lângă Consiliul de Miniştri (model sovietic de organizare), care la prima sa şedinţă, de la 1 iunie 1950, a ales Biroul Comisiei.

1 iunie 1950 – martie 1957 – preşedinte **Dumitru Petrescu**, ales.

martie 1957 – 28 ianuarie 1958 – preşedinte **Ion Mineu**.

La 28 ianuarie s-a desfăşurat şedinţa de reînfiinţare a Federației Române de Fotbal

28 ianuarie 1958 – octombrie 1960 – preşedinte, **col. Corneliu Mănescu**, ales. A părăsit postul, pentru că în octombrie 1960 a fost numit ambasador al României în Ungaria.

octombrie 1960 – martie 1962 – preşedinte **Alexandru Bârlădeanu**, ales.

martie 1962 – iunie 1962 – preşedinte **Ion Balaş**.

iunie 1962 – septembrie 1962 – preşedinte **Alexandru Pintea**.

septembrie 1962 – 24 ianuarie 1963 – preşedinte **Miron Olteanu**.

24 ianuarie 1963 – 29 mai 1967 – preşedinte **Gheorghe Popescu I**, ales.

29 mai 1967 – 29 iulie 1967 – preşedinte interimar **Ion (Johnny) Dumitrescu**.

29 iulie 1967 – decembrie 1967 – preşedinte **Alexandru Bârlădeanu**, ales, ulterior va demisiona.

11 februarie 1968 – 19 martie 1969 – preşedinte **Anton Adrian Dimitriu**, ales, ulterior va demisiona.

19 martie 1969 – 14 februarie 1975 – preşedinte **Mircea Angelescu**, ales, ulterior va demisiona.

14 februarie 1975 – 08 ianuarie 1976 – cea mai înaltă funcţie din federaţie, prim-vicepreşedinte salariat **Tudor Vasile**.

8 ianuarie 1976 – 21 noiembrie 1977 – preşedinte **Traian Dudaş**, ales.

21 noiembrie 1977 – noiembrie 1979 – preşedinte **Anghel Paraschiv**, ales, ulterior va demisiona.

noiembrie 1979 – 12 februarie 1981 – cea mai înaltă funcţie în federaţie, vicepreşedintele salariat **Nicolae Irimie**.

12 februarie 1981 – iulie 1983 – preşedinte **Andrei Rădulescu**, ulterior demis.

iulie 1983 – august 1986 – preşedinte **Ion (Johnny) Dumitrescu**, numit, apoi confirmat prin alegeri.

august 1986 – 4 ianuarie 1990 – preşedinte **Mircea Angelescu**, numit, apoi confirmat prin alegeri.

Perioada de democraţie (după 1990)

4 ianuarie 1990 – 23 februarie 1990 – preşedinte interimar **Andrei Rădulescu**.

23 februarie 1990 – 09 august 1990 – preşedinte **Mircea Pascu**, ales.

9 august 1990 – 5 martie 2014 – preşedinte **Mircea Sandu**, ales şi reconfirmat prin alegerile din 1994, 1998, 2002, 2005 şi 2010.

5 martie 2014 – prezent – preşedinte **Răzvan Burleanu**, ales şi reconfirmat la alegerile din 2018.

BIBLIOGRAFIE

Manusaride, C. şi Ghemigean C., *Aproape totul despre fotbal*, Editura Sport-Turism, Bucureşti, 1983.

Apolzan D., *Fotbal. Tehnica jocului. O altă abordare*, Editura Rotech Pro, Bucureşti, 2013.

Flamaropol M., *Fotbal. Cadran Românesc*, Editura Sport-Turism, Bucureşti, 1986.

Ionescu M., *Fotbal de la A la Z. Fotbal românesc de-a lungul anilor*, Editura Sport-Turism, Bucureşti, 1984.

Buzarin A. şi Paraschivescu, R. Larousse. *Enciclopedia Fotbalului*, Editura Rao, Bucureşti, 2002.

Ionescu M., Toma R., Tudoran M., *Fotbal de la A la Z. Fotbalul românesc de-a lungul anilor*, Editura Mondocart Pres, Bucureşti, 2001.

ÎNCHEIERE

Acest istoric, privind începuturile jocului de fotbal în lume, dar şi în România, îşi propune mai multe volume, care să înglobeze date statistice importante.

În viitorul volum, vom aduce completări la antrenorii şi jucătorii vechi, omişi în prima parte. De asemenea, vom aduce în prim plan, jucători şi antrenori din ultimul val, „care au agăţat ghetele în cui“, cu multiple jocuri naţionale şi internaţionale, şi care au cucerit campionate şi cupe: Lucian Sânmărtean, Ionel Dănciulescu, Florin Bratu, Adrian Mutu, Cătălin Munteanu, Eric Lincar, Alin Stoica, Eugen Trică, Flavius Stoican, Claudiu Niculescu, Marius Şumudică, Constantin Gâlcă, Laurenţiu Reghekampf, ca să enumăr doar câteva nume. Lista este mai lungă şi cu siguranţă necesită completări.

Aşa cum am spus în cuvântul introductiv, vom aborda şi subiectul „fotbal feminin“, disciplina care a cunoscut o amploare deosebită în lume, dar şi la noi. Avem 3 ligi, dar şi multe echipe de copile şi junioare la fotbal feminin.

Un aspect extrem de important este cel legat de antrenorul de copii şi juniori, cel care a descoperit talentul în stare pură şi l-a şlefuit până la promovarea lui la echipele de seniori. Îi vom

aduce în prim plan, pentru a le recunoaşte merítele. Cei enumeraţi în cuvântul introductiv sunt doar unii dintre ei. Lista este mult mai mare.

Şi ca să închei, vom scrie şi despre mari echipe din România, care astăzi nu mai sunt sau evoluează sub alte denumiri.

Dan Apolzan
Director SFA